

Barış için sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya...

DGB'yi mücadele içinde yaratalım!

DGB Geçi Yürütme Kurulu: Bugün tarihsel bir adım atmaktayız. Gençlik hareketinin devrimci politik zeminde örgütlenme ihtiyacına yanıt üretmek temel hedefiyle attığımız bu tarihsel adım büyük bir sorumluluk, özveri ve çaba gerektirmektedir. Şimdiye kadar yaptığımız tartışmalar ve attığımız adımlar, ulaştığımız sonuçlar politik bakış olarak, devrimci iddia ve irade olarak DGB'yi var etme gücüne sahip olduğumuzu göstermektedir. (s.24)

Deva işçileri direnişi sürdürüyor!

İşten atılan DEVA işçileriyle, mücadeleleri üzerine konuştuk. İşçiler, 'gelecekleri ve çocukları için' direnişi sürdüreceklerini söylediler! (s.11)

"Tek Gıda-İş, işveren sendikası olmuş!"

Kent Gıda'da işten atılan Tek Gıda-İş üyesi işçiler, grevin ardından uygulanan baskılar ve sendika yönetiminin ihaneti üzerine gazetemize konuştular. (s.13)

Gerçek barışa ulaşabilmek için tek yol anti-kapitalist direniş!

“Dünya Barış Günü” diye kutlanan 1 Eylül’e az zaman kala, bir kez daha barış özlemleri dile getirilmeye, barış temennileri yükseltilmeye başladı. Burjuvazi veya onun siyasi temsilcileri tarafından yapılan riyakar açıklamalar bir yana bırakılırsa, farklı çevreler 1 Eylül vesilesiyle barış temennilerini samimiyetle dile getiriyorlar.

Barış talepleri samimiyetle dile getirilse de, savaşları kaçınılmaz kılan sorunun kaynağıyla, yani egemen sistem olan kapitalizmle bağı kopartıldığında, iyi niyetli ama işe yaramaz temenniler olmanın ötesine geçemezler. Zira barış talepleri gündemde olmasına rağmen, kapitalist/emperyalist sistemin efendileri, yeni bir vahşi savaşlar dalgasının fitilini çoktan ateşlediler.

Vahşi kapitalizmin vahşi savaşları

Kapitalizm, tarih sahnesine savaşlarla birlikte çıkmış bir sistemdir. İki asrı aşan kanlı tarihinde sayısız savaşın fitilini ateşleyen bu sistem, birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarıyla yıkıcılığının doruklarına tırmandı. Yüz milyonları katleden, ülkeleri enkaza çeviren, atom bombaları ve napalm silahlarıyla toplu kıyımlar gerçekleştiren, insanlığın başına faşizm belasını saran kapitalist/emperyalist sistem, tarihinin en vahşi en yıkıcı dönemine ulaşmış durumda.

Kapitalist emperyalizm, sadece devletler arası savaş ve işgalci saldırılarla yetinmemiş, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine de aynı barbarlıkla saldırmış, toplumsal uyanışı bastırmak ve devrimci hareketleri ezmek için faşist darbeler organize etmiş ve beyaz terör estirmiştir. CIA güdümlü darbeciler, sadece Endonezya’da bir milyon civarında komünisti, bir hafta gibi kısa bir sürede boğazladılar.

1990’lı yılların başında Sovyetler Birliği’nin yıkılmasından sonra “tarihin sonu”nu ilan eden düzenin efendileri, aynı anda Irak’a saldırdılar. Irak’a saldıran ABD komutasındaki emperyalist işgal orduları, çatışmalar bittikten sonra, Irak ordusu geri çekilirken, 200 bin Irak askerini çölde yakarak kül ettiler. Tarihte eşine pek rastlanmayan bu vahşete imza atan, kapitalist/emperyalist sistemin “en uygar” temsilcileriydi.

1999 yılında eski Yugoslavya’ya saldıran emperyalist savaş aygıtı NATO, bu ülkeyi de yakıp yıktı. 2001’de Afganistan’ı işgal eden emperyalist ordular, B 52 ağır bombardıman uçaklarıyla ortalığı cehenneme çevirirken, “teröre karşı savaş” başlattıklarını iddia ettiler. 2003’te ise, Irak’a bir kez daha saldıran ABD ve suç ortakları, bu kadim ülkenin yarısını enkaza çevirdiler. On yıl süren işgal boyunca katledilen Iraklılar’ın sayısının 1.5 milyona ulaştığı tahmin ediliyor. Hal böyleyken, “demokrasi ve özgürlük” götürmek için Irak’ı işgal ettiklerini iddia eden emperyalistlerle suç ortakları, “sizi özgürleştirmek için katlediyoruz” diyecek kadar da pişkinler. Bu söylemler, ağır bir bedel ödeyen Irak halklarıyla küstahça alay etmekten başka bir anlam taşıyor.

Yeni simgesi İŞİD olan kapitalizm ancak savaş üretebilir

Afganistan ve Irak işgallerinden sonra, dünyanın farklı bölgelerinde çatışmaları kısırtan kapitalist emperyalizm, Ortadoğu halklarına karşı yeni cepheler açtı. 2006’da İsrail ordusunu Lübnan halkının üstüne salan emperyalistler, son beş yılda Filistin’e de dört defa saldırttı sionist ordusu. Bu saldırılar, hiçbir yasa ya da kuralın geçerli olmadığı, sivil halkı hedef alan vahşi girişimlerdir. Tunus ve Mısır halk isyanlarından sonra dinci işbirlikçilerini öne çıkaran sistemin efendileri, toplumsal sorunlardan kaynaklı isyanları hedefinden saptırmak için etnik, dinsel, mezhepsel farklılıkları körükleyip, halkları birbirine boğazlatma siyasetine ağırlık verdiler.

2011’de Libya’yı yedi ay boyunca bombalayıp Kaddafi yönetimini yıktılar; ardından ülkeyi kökten dinci çetelere ve savaş ağalarına teslim ettiler. AKP iktidarının da suç ortağı olduğu saldırganlar, Libya’yı savaş ağalarının hesaplaştığı bir cehenneme çevirdiler; ülkenin birçok kentinde savaş veya çatışmalar, üç yıldan beri “olağan” olaylara dönüştü. Öyle ki, Libya’lı emekçileri Kaddafi yönetimini mumla arar duruma düşürdüler. Aynı yıl Suriye’ye karşı “vekalet savaşı” başlatan bu karşı-devrimci koalisyon, bu ülkenin birçok kentini de cehenneme çevirdi. 10 yıl ABD işgali altında kalan Irak’ta da, ABD’nin işbirlikçileri tarafından beslenen cihatçı çeteler, 2009’dan beri, neredeyse her gün sivil halkı hedef alan katliamlar gerçekleştiriyorlar. Bu çeteler, emperyalist sistemin efendilerinden güç alarak, bugünkü İŞİD olmaya muvaffak oldular.

İŞİD olayı, kapitalist emperyalizmin ne tür ucubeler yaratabileceğini gösteren çarpıcı bir musibettir. Kapitalist uygarlığın en ileri temsilcilerinin Suriye’deki İŞİD ve El Kaide uzantılarına destek sunmaları ve bu katiller şebekesini güçlendirmeleri,

emperyalist sistemin barbarlığın uç sınırlarına vardığını kanıtlamaktadır.

Siyasal İslamcılar ile Suudi Arabistan, Katar, Türkiye gibi işbirlikçi devletleri kullanarak bölgeyi bir savaş meydanına çeviren emperyalistler, çatışmalara fiili olarak katılmasalar bile, külfeti daha az olan “vekalet” savaşlarını sürdürüyorlar. Kendi orduları veya tetikçileri eliyle dünyanın farklı bölgelerinde savaşların fitilini ateşleyen sistemin vampir efendileri, dünyanın işçileri, emekçileri ve ezilen halklarına ölüm ve yıkımdan başka bir şey sunmuyorlar, sunamazlar da.

Barış için sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya...

Kapitalist emperyalizmin tarihi de bugünü de, bu sistem var oldukça gerçek barışın bir özlem ve temenniden ibaret kalacağını sayısız kez kanıtlamıştır. Bu olgu, şu veya bu kişinin çok savaş istemesinden değil, bu sistemin yapısal özelliklerinden kaynaklanıyor. Yani savaş, kapitalizme içkin olan felaketlerden biridir. Özel mülkiyete, insanın insan tarafından sömürülmesine, baskı ve zora dayalı egemenlik sistemi olan kapitalizm sadece sınıf savaşını değil, yanısıra döne döne gerici savaşlar da üretir. Salt yanışımızdaki Ortadoğu’da bitmek bilmeyen savaşlar dizisine bakmak bile, kapitalist emperyalizmin nasıl da savaş ürettiğini gözler önüne seriyor.

Gericı savaşlara, saldırganlığa, militarizme ve silahlanma yarışına karşı mücadele büyük önem taşıyor. Ancak bu mücadele savaş ve yıkımın sebebi olan kapitalizmi de hedef alacak genişlikte ele alınmalıdır. Gerçek barış isteyenlerin anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeleyi temel almaları şarttır. Kapitalizme karşı mücadele, gerçek barış uğruna verilen en tutarlı mücadeledir aynı zamanda.

Kapitalizm savaş demektir, kurtuluş ve gerçek barış için sosyalizm!

AKP'nin yeni şefi Davutoğlu

Tıpkı Erdoğan gibi, Davutoğlu da faşist baskı ve terörden, emekçilere yönelik ekonomik ve sosyal yıkımdan, halkların düşmanlaştırılmasından beslenmektedir.

AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan "kardeşi" Ahmet Davutoğlu'nu halefi olarak ilan etti. Davutoğlu 27 Ağustos'ta AKP olağanüstü kongresinde genel başkan seçildi.

Ahmet Davutoğlu, 2002'de önce Abdullah Gül'ün, daha sonra başbakanlığa gelen Tayyip Erdoğan'ın dış politika danışmanı oldu. 1 Mayıs 2009'da Dışişleri Bakanı olarak atandı. 12 yıla yaklaşan AKP iktidarı boyunca dış politikanın mimarlığını Ahmet Davutoğlu yürüttü. Tayyip Erdoğan'ın Büyük Ortadoğu Projesi Eşbaşkanı olması için büyük çaba gösterdi.

Ahmet Davutoğlu, kitabına da adını verdiği "Stratejik Derinlik" söylemleriyle tanındı. Bu kitabında "Neo Osmanlılık" özlemini, "yeniden Osmanlı İmparatorluğu sınırlarında hakimiyet kurma" hayalini ortaya koydu. "Neo Osmanlılık" aslında bir Amerikan projesiydi. ABD emperyalizminin bölgesel hegemonyasını daha da büyütme amacına hizmet için kurgulanmıştı.

Davutoğlu, Neo Osmanlılık ve ABD çıkarları arasındaki bağlantıyı şöyle anlatıyordu: "ABD ile Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar, enerji güvenliği konularına ilişkin yaklaşımımız neredeyse aynıdır. O yüzden ABD ile ilişkilerimizde önümüzde altın bir işbirliği dönemi var. Türkiye, küresel yeni düzene, çevresinde alt bölgesel düzenleri yeniden kurarak katkıda bulunacak ve bu da soğuk savaş sonrasının yeni dünya düzeni olacaktır."

Davutoğlu, Büyük Ortadoğu Projesi'nin önemli ayaklarından biri olan, Ortadoğu ülkelerini ABD kontrolünde tutacak bir ittifak kurulması için çaba gösterdi. Stratejik Derinliği'ni oluşturan "sıfır sorun politikasını" bu açıdan ele aldı.

Davutoğlu güya bağımsız yeni bir dış politika hayata geçirmeye çalıştığına emekçi kitleleri inandırmak için çaba gösterdi. Bu yeni dış politika anlayışı çerçevesinde Türkiye İsrail ile Suriye'yi barıştıracaktı. Filistin sorunu çözülecekti. Ermenistan ile barışılacaktı. İran ile emperyalistler arasındaki nükleer sorununda arabuluculuk yapılacaktı. Kafkasya sorunlarının çözümüne katkı sunulacaktı. Türkiye devasa bir enerji koridoru olacaktı. Türk sermaye devleti İlimli İslam modeli olarak müslüman dünyasının liderliğine yüksелеcekti.

Osmanlı Rönesans'ı hayalini kuran, İslamiyet'ten ilhamını alan AKP "yeni Osmanlılık" diye nitelenen, dış politikanın doğuya doğru yeniden yapılandırılması çerçevesinde Irak, Suriye gibi eski Osmanlı ülkeleriyle birleşerek bölgesel güç olacaktı. Davutoğlu, büyük Ortadoğu'da bir iktidar boşluğu olduğundan hareket ediyordu. Ortadoğu'da var olan boşluğun Araplar değil ancak bölgesel güçlerce yani Türkiye tarafından doldurulabileceği sonucuna varıyordu.

Davutoğlu'nun bu tespitleri doğrultusunda bir dış politika üretmeye çalışmasının temeli ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarıydı. Görünürde bağımsız, yönünü Ortadoğu'ya çevirmiş, İslâm ülkelerine öncülük eden AKP iktidarı, gerçekte ise ABD emperyalizminin çıkarlarının bekçiliğini yapan Ortadoğu halklarına yönelik savaş tehdidinde sınır tanımayan bir yaklaşım sergiliyordu. Özü Amerikancı

olan ve sürekli ödün veren bu dış politika devam ederken Tayyip Erdoğan ve emir eri olan Ahmet Davutoğlu, "ABD kadim dostumuzdur" diyordu.

Davutoğlu'nun komşularla sıfır sorun teorisi ve herkesle sorun pratiği...

Davutoğlu'nun birkaç yıl önceki, komşularla "sıfır sorun" söyleminin bugün "sıfır sorun" gerçeğine dönüşmesinin nedeni de hayatta karşılığı olmayan "yeni Osmanlılık" kuramıydı. Bölgesinde "büyük güç" olmak Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu'nun hayalidir. Geline yerde bu hayal tüm yönleriyle iflas etti. Libya'da, Mısır'da, İsrail'de, Irak'ta, Suriye'de AKP iktidarı sürekli yanlış atlara oynadı. Bu boşa çıkan politikaların mimarı olan Davutoğlu artık başbakan olarak savaş politikalarını sürdürecekti.

Komşularla sıfır sorun politikasının mimarı olan Davutoğlu, siyonist İsrail'in OECD'ye üyeliği oylamasında evet oyu verilmesinde rol almıştı. Malatya/Kürecik'e NATO'nun füze radarlarının yerleştirilmesinde çaba göstermişti. Müslüman Davutoğlu ve partisi Peygamber'e hakaret eden eski Danimarka Başbakanı A. Rasmussen'in NATO Genel Sekreteri olmasına da onay vermişti.

Davutoğlu, Suriye halklarına yönelik savaş politikasının en hararetli savunucusu olarak öne çıkmıştı. Suriye'deki kitle hareketinin dinci çeteler aracılığıyla sapıtılmasının da en büyük sorumlularından biriydi. "Komşularla sıfır sorun" söyleminden saldırganlıkta sınır tanımayan bir söyleme kaydı. Emperyalizmin kucağında iktidar hayali kuran SUK-ÖSO çetelerinin kuruluşuna da önyak oldu. Türk sermaye devletinin çeteleri sevk ve idare etmesi için

azami çaba gösterdi. Antakya başta olmak üzere tüm sınır kentlerinin çetelerin üssü haline getirilmesinde rolü büyüktü.

Davutoğlu'nun sorumluluğunu taşıdığı herkesle sorunlu pratiği Suriye'nin kan gölüne çevrilmesine neden oldu. Şiilere ve Alevilere yönelik düşmanlığın kışkırtılması sonucuna yol açtı. Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte Sünni eksenini oluşturulmasında Davutoğlu önemli bir aktördü. İsrail karşıtı göstermelik çıkışlar dolayısıyla bölgede hatırı sayılır bir popülaritesi olan Erdoğan-Davutoğlu ikilisi Türkiye'ye yeni NATO üsleri ve silah yığınağı yapıldıkça, Suriye savaşında emperyalizmin tetikçiliğini yapan çetelere her türlü desteği verdikçe, dahası bu savaşı örtülü bir şekilde vekaleten sürdürdüğü görüldükçe bölge halklarının haklı öfke ve tepkisine muhatap oldular.

Davutoğlu liderliğinde de, gerici burjuvazi ve onun sınıf çıkarlarını savunan AKP iktidarının halklara yönelik savaş tehdidi, işçi ve emekçilere yönelik ekonomik, sosyal-siyasal saldırıları, Kürt halkının özgürlük umudunu boğmaya yönelik girişimleri pervasızca sürdürülecektir. Bu topyekûn saldırganlığın hem güncel planda hem gelecek açısından işçilere, emekçilere ve tüm ezilenlere faturası ağır olacaktır. Tıpkı Erdoğan gibi, Davutoğlu da faşist baskı ve terörden, emekçilere yönelik ekonomik ve sosyal yıkımdan, halkların düşmanlaştırılmasından beslenmektedir.

Ekonomik ve sosyal yıkıma, bölgesel çatışma ve savaşa, faşist baskı ve teröre, halkların birbirine boğazlatılması girişimlerine karşı işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini meşru/militan mücadele içinde örnek, gerici saldırganlığa karşı etkili olabilecek yegane çıkış yoludur. Bu pervasızlığın panzehiri devrimci, kitlesel, birleşik, meşru/militan direniştir.

Toplu mezarlar ülkesi

Üzerinde yaşadığımız toprakların bir tarafı kazıldığında tarih fıskırırken, diğer tarafından insan kemikleri çıkıyor.

Dersim Katliamı'nın bir parçası olan, 14 Ağustos 1938 tarihinde iki aileden 24 kişinin öldürülmesiyle ilgili verilen 'zamanaşımı' kararı kaldırıldı. Böylece 24 insanın gömülü olduğu toplu mezarın açılmasına da izin verilmiş oldu. Bu karardan birkaç gün önce de Van'ın Çatak İlçesi'ndeki Görentaş bölgesinde 1998 yılında devlet güçleri tarafından öldürülen 26 PKK'linin gömüldüğü toplu mezarın AIHM kararı ile açılmasına karar verilmişti. Bu olaylar vesilesiyle gündeme Türkiye'deki toplu mezarlar geldi.

Arka arkaya yaşanan bu iki gelişme ile doğrulanan, üzerinde yaşadığımız toprakların bir tarafından tarihi eser çıkarken, diğer tarafından insan kemiklerinin çıktığıdır. Her iki durumda da gün yüzüne çıkanlar geçmişten bugüne ışık tutuyor. Ancak ikincisi ile açığa çıkan üzerinde yaşadığımız coğrafyanın yakın tarihinin kanlı yüzüdür.

1937-38 yıllarında yaşanan Dersim Katliamı'nda, Dördüncü Umum Müfettişlik raporu 13 bin 160 insanın öldürüldüğünü, 11 bin 818 kişinin ise sürgün edildiğini açıklar. Elbette gerçek rakamlar resmi rakamların kat kat üzerindedir. Katliamı yaşayanların anlatımlarına ve aktarılanlara göre Dersim'de en az 70 bin insan öldürülmüştür. Munzur suyu ve derelerinden kan akarken, Dersim toprakları binlerce insana mezar olmuştur.

Yakın geçmişin toplu mezarları bu topraklarda Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim isyanları sırasında gerçekleşen katliamlarla açıldı. Oldukça geniş bir alanda toprakların toplu mezarlar için yeniden kazıldığı tarih ise '90'lı yıllardır. Aynı topraklar ikinci kez toplu mezarlar için kazılmış, içine yine binlerce Kürdün ölü bedeni atılmıştır.

Sermaye devleti tarafından kirli bir savaşın yürütüldüğü '90'lı yıllar geriye toplu mezar haritası bırakmıştır. 17 bin insanın kaybedildiği bu karanlık yıllarda garnizon bahçelerinde, askeri bölgelerde ve daha bilinmeyen birçok yerde insanlar toplu mezarlara gömülmüşlerdir. İnsan hakları örgütleri tarafından, tespit edilebilen toplu mezar sayısının 250'ye yaklaştığı söylenmektedir. 3 binin üzerinde insan infaz edildikten sonra buralara gömülmüştür.

Kurulu düzene karşı başkaldırıların infaz edildikten sonra toplu mezarlara gömüldüğü ülke sadece Türkiye değildir. Arjantin, Guatemala, El Salvador, Ruanda, Zaire, Burundi, Honduras, Etiyopya,

Bosna, Kosova, Afganistan, Çeçenistan gibi ülkelerde de toplu mezarların olduğu açıklanmaktadır. Elbette son olarak IŞİD vahşetinin yaşandığı Irak ve Suriye'de...

Bu gerçeklerin zorlamasıyla Birleşmiş Milletler (BM) tarafından çeşitli adımlar atılmak zorunda kalmıştır. Toplu mezarlarla ilgili bilinen en önemli uluslararası sözleşme ise Minnesota Protokolü'dür. 25 Mayıs 1989 yılında BM Genel Kurulu'na sunulan ve kabul edilen "hukuk dışı" ve "yargısız infazlar"ın hukuki açıdan soruşturulması için hazırlanan Minnesota Protokolü 87 ülke tarafından imzalandı. Beklendiği üzere toplu mezarlar ülkesi Türkiye, bu protokolün kendisine yükleyeceği sorumluluklardan kurtulmak için Minnesota Protokolü'ne çekince koydu. Protokol üç temel üzerine oturtuldu. Bilimsel-açık araştırma, bağımsız komisyon ve suçluların yargılanması bu ana başlıklardı. Soruşturmanın kapsadığı alanlar ise şöyle tariflenmekteydi: "Siyasi suikastlar, cezaevi ve gözaltında yapılan işkence ve kötü muamelelerden kaynaklanan ölümler, zorla 'kaybedilme'den kaynaklanan ölümler, kolluk kuvvetlerinin aşırı güç kullanmasından kaynaklanan ölümler, usulüne uygun yargılama yapılmaksızın gerçekleşen infazlar, soykırım eylemleri..."

Türkiye, Minnesota Protokolü'nü kabul etmeyerek, tarihi boyunca gerçekleştirmiş olduğu insanlık suçlarından, soykırımlardan, yargısız infazlardan, gözaltında kayıplardan ve tabii ki toplu mezarlardan kaynaklı tüm yargılamaların önüne geçmeye çalıştı. İç hukuk sistemini de buna göre düzenleyerek yaptıklarının yanına kalabileceğini düşündü. Ancak bu topraklarda toplu mezarlar insan cesetleriyle dolmaya başladığından beri mücadele ateşi öldürülenlerin üzerine atılan toprakla söndürülemedi. Aksine, bu ülkede diğer katliamlarda olduğu gibi toplu mezarlar da sadece yarattığı acı nedeniyle değil, bunca zulmü yaşatanlara duyulan öfke nedeniyle de unutulmadılar.

Son birkaç yılda, her ne kadar düzen medyasının gündemine fazla gelmese de açığa çıkan toplu mezarlar bu düzenin kanlı ve karanlık yüzüdür. Ortaya çıkanlar ise henüz oldukça sınırlıdır. Bazen kayıp yakınlarının ısrarlı takipleri sonucu, bazen de tesadüfen kazılan topraktan gün yüzüne çıkmaktadır.

Sermaye devleti milli coğrafyasını Misakı Milli sınırlarıyla çizerken, milli tarihini de inkarcı ve tekçi şoven anlayış üzerine kurmuştur. Ulusal kimliği reddedilenlerin acılı coğrafyası ise toplu mezarlar haritasıyla çizilmiştir. Bu harita nice katliamın, infazların, toplu kıyımların izlerini göstermektedir.

Aleviler: "İŞİD katliamlarına dur de!"

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF), Hacı Bektaş Anadolu Kültür Vakfı (HBAKV) ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 22 Ağustos günü IŞİD katliamlarını protesto etti.

İzmir'de YKM önünde gerçekleştirilen eylemde, kurumlar adına ortak basın açıklamasını Narlıdere Cemevi Başkanı Mustafa Aslan okudu. Aslan, Erdoğan'ın Ortadoğu'da 'Büyük Ümmet Projesi'ni hayata geçirmek istediğini ve Sünni bir hat oluşturup halife olmayı düşündüğünü belirterek, IŞİD'i lojistik olarak destekleyen AKP iktidarını kınadı.

Aslan açıklamayı şu sözlerle bitirdi: "Şengal'deki katliam başta İslam dünyası olmak üzere tüm dünyanın sırtında bir kamburdur, utançtır. Bugün İslam dünyası bir ahlak, vicdan testi ile karşı karşıyadır. Ya sadece kendine Müslüman olduklarını gösterecekler ya da vicdanlarını harekete geçirip, IŞİD'in soykırımına ses çıkaracaklar. Biz Aleviler, Şengal Dağı'na sığınmış binlerce Ezidinin ya da Türkmenlerin yaşadıkları acıları kalbimizde hissediyoruz ve yardım isteyen çığlıklarını duyuyoruz. Tekfirci grupların kendi gibi inanmayanlara karşı sergilediği vahşetin benzerlerini çok kere yaşamış bir toplum olarak biz Aleviler, Ortadoğu'daki karanlığa karşı Ezidi halkının yanındayız ve insanlık ekseninde herkesi bu buluşmaya davet ediyoruz."

Manisa'da Cemevi önünde basın açıklaması yapan Alevi Kültür Dernekleri ve Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı, IŞİD – AKP işbirliğine dikkat çekti. HBAKV yöneticisi Doğan Güreş'in okuduğu basın metninde "Ortadoğu'daki karanlığa karşı Türkmen, Asuri, Keldani, Ezidi, Hristiyan ve Arap halkının yanındayız ve 'insanlık ekseninde' herkesi bu buluşmaya davet ediyoruz" denildi. Eyleme BDSP, İşçi Kültür Sanat Derneği, HDP, EMEP, Eğitim-Sen ve SES destek verdi.

Adana'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Kültür Dernekleri ve Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı'nın çağrısıyla Şengal'de yaşanan katliamlar İnönü Parkı'nda yapılan eylemle protesto edildi. ABF Genel Başkan Yardımcısı Mikdat Öztürk'ün okuduğu basın açıklamasında Türkmen, Asuri, Keldani, Ezidi, Hristiyan ve Arap halklarına yapılan katliamların durması çağrısı yapıldı. Açıklamadan sonra oturma eylemi yapılarak saldırılar protesto edildi.

Tokat Yeşilirmak Mahallesi'nde bulunan PSAKD önünde bir araya gelen Aleviler ise Cumhuriyet Meydanı yeraltı çarşısına yürüyerek, basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Manisa-Adana

Barajdaki ihmaller katliama dönüştü

Sermaye hükümeti AKP'nin baraj politikası Siirt'te yaşanan baraj taşkınında katliama yol açtı. Alkumru Barajı ve Hidroelektrik Santrali baraj kapaklarından bırakılan suyun yol açtığı faciada aralarında çocukların da olduğu 6 kişi yaşamını yitirdi.

Baraj ve sudan kaynaklanan tehlikeleri bildirmek için sadece baraja yakın bölgeye siren sesini duyuracak ses sisteminin olduğu, geriye kalan 20 kilometrelik gibi büyük bir alanda hoparlör olmadığı ifade ediliyor. Görgü tanıkları, suların aniden yükseldiğini ve piknik yapan ailelerin sulara kapıldığını anlattı.

Limak ihmalleri örtbas ediyor

AKP iktidarı döneminde aldığı yüklü ihalelerle kasasını dolduran Limak Şirketler Grubu, Botan Çayı'ndaki taşkına ilişkin, "Grubumuza ait Alkumru ve Kirazlık hidroelektrik santrallerinin olağan çalışma prosedürü içerisinde üretime geçilmiş olup herhangi bir taşkın, baraj kapağı arızası ya da kapakların açılması söz konusu değildir" iddiasında bulundu.

Limak'a ait baraj gölünün yapımı sırasında birçok işçi alınmayan işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri nedeniyle hayatını kaybetmişti.

Kurul bir hafta önce toplandı

Diğer yandan, yaşanan faciadan sadece 9 gün önce

Baraj katliamına eylemli tepki

Siirt'te Botan Çayı üzerinde kurulu Alkumru Barajı ve Hidroelektrik Santrali kapaklarının açılması sonucu meydana gelen taşkında 6 kişinin yaşamını yitirmesi Siirt'te gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. KESK Siirt Şubeler Platformu öncülüğünde düzenlenen yürüyüşe KESK üyeleri, Siirt Belediye Eş Başkanı Belkiza Beştaş Epözdemir, DBP, HDP ve CHP'nin yöneticileri de katıldı.

Siirt Belediyesi önünde bir araya gelen yüzlerce kişi, baraj faciasında yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıyarak, Güreş Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kızılay İş Merkezi önüne ulaştıktan

yani 15 Ağustos günü, Siirt Valisi Mustafa Tutulmaz başkanlığında "Siirt İl Taşkın Koordinasyon Kurulu Toplantısı" yapıldığı ortaya çıktı.

Valiliğin resmi internet sitesinde yer alan toplantı bilgisinin ayrıntılarına göre ise, Valilik Toplantı Salonunda yapılan toplantıya Vali Yardımcısı Ceyhan Dilşad Taşkın, DSİ 10. Bölge Müdür Yardımcısı Fırat Tutuş, 104. Şube Müdürü Yusuf Korkutata, Taşkın Koordinasyon Kurulu üyeleri ile görevli teknik ekip katıldı. Toplantıda Vali Mustafa Tutulmaz, il sınırları içerisinde sel baskınlarının, can ve mal kaybına neden olmaması için yasa ve yönetmelikler çerçevesinde çeşitli tedbirler alınması gerektiğini söyledi. Ancak, hiçbir tedbir alınmayarak faciaya davetiye çıkarıldı.

İlk facia değil

Barajda, 2011 yılında da kapakların yine aniden açılması nedeniyle bir aileden üç kişi yaşamını yitirmişti. Baraj inşaatı boyunca ise işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle üç işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Çeşitli kazalarda 26 işçi yaralandı.

AKP iktidarından aldığı tam destekle enerji alanındaki yatırımlarını son yıllarda arttıran ve toplam sekiz baraj ve HES'i bulunan Limak Holding'in inşa ettiği Alkumru Barajı Hidroelektrik Santrali'nin açılışı 19 Mayıs 2011'de Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve

sonra kitle adına KESK Şubeler Platformu'ndan Osman Yüztaş açıklama yaptı.

Yüztaş, sözkonusu baraj nedeniyle daha önce de can kayıplarının yaşandığına dikkat çekerek, "2011 yılında 1,5 ayda 17 kişi bu şekilde hayatını kaybetti. Son olarak Sermaye hükümeti AKP'nin baraj politikası Siirt'te katliama yol açtı. Alkumru Barajı ve Hidroelektrik Santrali baraj kapaklarından bırakılan suyun yol açtığı faciada aralarında çocukların da olduğu 6 kişi yaşamını yitirdi" dedi.

İstanbul'da Patika Ekoloji Kolektifi ve çeşitli çevre örgütleri ise katliamı Limak Holding önünde protesto etti. Ayazağa Metro istasyonu çıkışında buluşan yaşam alanı savunucuları, Limak Holding'in bulunduğu Giz Plaza'ya yürüdü ve katil Limak

AKP iktidarının şefi Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla gerçekleştirilmişti.

Bu açılışın ardından yaklaşık üç ay sonra 4 Eylül 2011 tarihinde baraj kapaklarının aniden açılması sonucu suya giren üç kişi hayatını kaybetmişti.

Aynı aileden 3 kişi kurtarılamazken, 13 yaşındaki Kader Özbey'i ise çay kenarında bulunanlar kurtarmıştı. Görgü tanıkları o zaman da kapakların uyarı yapılmadan açıldığını ve üç kişinin sudan çıkmaya fırsat bulamadığını söylemişti.

Bu olayın üzerinden üç yıl geçmesine rağmen neredeyse aynı şekilde gerçekleşen bir olayın daha yaşanması Limak Şirketler Grubu'nun insana, çevreye ve doğaya zerre kadar değer vermediğini gösterdi.

Limak'a AKP'den tam destek

Limak Şirketler Grubu'nun sahibi veya ortaklığı olduğu diğer projeler de işçilere mezar oldu. Dersim'de Bilgin Enerji ve Limak ortaklığı olan Darenhes Elektrik tarafından yapılan Pembelik Barajı'nda geçtiğimiz Mart ayında 22 yaşındaki Şirin Bulduk adlı işçi, tanker kullanma ehliyeti olmamasına rağmen kullandığı aracın yoldan çıkması sonucu iş kazasında can verdi.

ABD ve NATO'nun Ortadoğu'daki inşaat ihalelerini alarak yükselişini sürdüren Limak'ın adı Sabiha Gökçen Havaalanı ihalesi ile BOTAŞ yolsuzluk davasıyla anılıyor. İstanbul'daki 3. havalimanı ihalesini alan firmalardan biri olan Limak Holding ayrıca TOKİ işbirliğiyle Mersin'de Akdeniz Oyunları için yapılmak üzere 25 bin kişilik stad ihalesini aldı. Limak Holding patronu Nihat Özdemir, Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın elinden "Enerji Oscar Ödülü'nü" alan bir emek düşmanı.

Bakan Eroğlu'na göre barajda ölenler suçlu

Afyonkarahisar'a yaptığı ziyarette gazetecilerin, Siirt'teki baraj suyunda kaybolanlara ilişkin sorularını yanıtlayan Bakan Eroğlu, şunları ifade etti: "Dere içine 3 noktaya hem ışıklı hem de sesli ikaz yapılmış. Nedense vatandaşların bir kısmı çıkmış ama bir kısmı dere içinde kalmış. Herhalde 'Bana bir şey olmaz' diye düşündüler. Olayla ilgili cumhuriyet başsavcılığı ile Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı soruşturma başlattı."

Holding'i teşhir etti.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Ekoloji Meclisi, **İstanbul Kent Savunması** ve Kuzey Ormanları Savunması Galatasaray Lisesi önünde 1 saatlik oturma eylemi gerçekleştirerek, Limak'ı kınadı ve artan iş cinayetlerine dikkat çekti.

Siirt'te yaşanan faciadan Limak kadar devletin de sorumlu olduğuna dikkat çekilen eylemde iş cinayetlerine ilişkin şunlar söylendi: "Sadece bir gün içinde dört iş cinayeti işlenmiştir. İş cinayetleri ile de sürekli gündemimizi işgal eden 3. köprü inşaatında, Ordu'da HES inşaatında, Bursa'da yol inşaatında ve Bartın'da işçileri taşıyan serviste dört vatandaşımız hayatını kaybetmiştir."

Kavel'den Alpagut'a, Greif'ten Yatağan'a...

Nerede kalmıştık?

Başbakan başkanlığındaki Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun Yatağan Termik Santrali'nin satışını onaylaması ile birlikte Yatağan işçilerinin 1 yılı aşkındır sürdürdükleri kararlı ve onurlu direnişleri yeni bir aşamaya girmiş oldu. Bugüne kadar sergiledikleri direniş ile, özelleştirme ihalesinin gerçekleşmesini engelleyemeseler de; Yatağan işçileri, özelleştirme kararının onaylanmasının ardından 20 Ağustos günü Güney Ege Linyitleri İşletmesi (GELİ) Müdürlüğü önünde yaptıkları eylem ve işyerleri önüne kurdukları barikatlarla birlikte özelleştirmeci şirketleri işyerlerine sokmayacakları yönündeki kesin kararlılıklarını bir kez daha göstermiş oldular.

71 milyonun Cumhurbaşkanı'nın son icraatı

Yatağan Termik Santrali'nin satışı Tayyip Erdoğan başkanlığındaki Özelleştirme Yüksek Kurulu tarafından 7 Ağustos günü onaylandı. Gelin görün ki "71 milyonun Cumhurbaşkanı" adayının başkanlığı sırasındaki bu son önemli icraatı ancak 16 Ağustos günü *Resmi Gazete*'de yayınlandı. Yani işçi sınıfının beynini bulandırarak üzerindeki yükü attığı ilk anda gerçek kimliğini ortaya seren burjuva siyaseti bir kez daha kendisine yakışanı yaptı. Cumhurbaşkanlığı seçimi geçer geçmez "%50'nin Başkanı"nın son icraatı da işçi sınıfına düşmanlık üzerinden şekillendi.

Kuşkusuz bu durum şaşırtıcı da değildi. Sayısız örneği bir tarafa son günlerde Somalı maden işçilerinin artan çığılığı bizlere bu tabloyu bir kez daha hatırlatıyordu zaten. Katliamın ilk günlerinde bir yandan katliamı "madencilik fitratı" olarak göstermeler de esip gürleyerek her türlü önlemin alınacağını söyleyenler katliamın sıcaklığı geçer geçmez gerçek yüzlerini bir kez daha gösterdiler. Madencilere verdikleri hiçbir söz tutmadıkları gibi patron lobisi ile birlikte yapacakları yasal düzenlemeleri de bir kez daha işçi sınıfının haklarını korumak değil, patronların sömürsünü arttırabilmek için hazırladılar.

Bu düzenlemelerden en sonucusu ise gündemdeki torba yasa ile birlikte tartışılan taşeron düzenlemesi. Başbakanlık koltuğunu son güne kadar bırakmaya niyetli olmayan Tayyip Erdoğan, bu amacını yerine getirebilmek için Cumhurbaşkanlığı seçiminin hemen ardından torba yasa görüşmeleri devam ederken meclisin yeniden tatile girmesine karar vermişti. Şimdi ise 28 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı olmasının ardından, meclisin torba yasa için tatilini yarıda kesip çalışmaya başlayacağı, "71 milyonun Cumhurbaşkanı" atacağı ilk imzanın bu yasa olacağı konuşuluyor. Özellikle karayollarında kazanılmış haklarını alabilmek için bekleyen işçilerin gözü ise 28 Ağustos'ta ve ne yazık ki boş umutlarla bu yasadaki kendileri için bir çıkar yol bekliyorlar. Ancak sayısız örneği bir tarafa, en son olarak Soma ve Yatağan üzerinden yaşananlar karayolları işçileri başta olmak üzere tüm işçi sınıfına çok şey anlatıyor.

Yatağan'ın satışı kazanılmış hakların gaspı, taşeronlaştırma, çevre katliamı demektir!

Özelleştirme işçi sınıfı için her şeyden önce kazanılmış hakların gaspı demektir. Özel sermayenin gücünün yetmediği ya da yatırımını riskli olarak görüldüğü alanlarda yatırımlar sermaye devleti tarafından yapılır. "Risk" sermaye yerine emekçi halkın omuzlarına yüklenirken, bu alanlardaki yatırımlar "tatlı kârlar" bıraktığı anda, özel sermaye aç gözlü bir vampir gibi gözünü bu alanlara diker. Devamı ise bellidir. Devlet eliyle işletilen işletmelerdeki görece iyi sayılabilecek sosyal haklar birer birer tırpanlanırken aç gözlü sermaye kârını arttırabilmek için her fırsatta ücretleri düşürmek, kazanılmış sosyal hakları gasp etmek, ama hepsinden de önemlisi çalışma yoğunluğunu arttırarak sömürüyü katmerleştirmek için her türlü önlemi almaktadır. Soma'da devletin 140 dolara ürettiği kömürün 28 dolara mal edilmeye başlanması ve bunun işçi sınıfı için doğal sonuçları bu durumun ne anlama geldiğini ifade etmek için fazlası ile yeterlidir.

Özelleştirmenin bir başka sonucu, devletin işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki baskı ve zor aygıtı konumunu güçlendirmektir. Sermaye sınıfı gelişip güçlendikçe onu temsil eden devlet aygıtı da üzerindeki yüklerden arınmakta, gerçek kimliği olan bürokrasi ve zor araçları çok daha görünür bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Son 12 yılda Cumhuriyet tarihinin en önemli özelleştirmelerini yapmakla övünen AKP iktidarı döneminde sermaye devletinin baskı ve zora dayalı yapısının gelişip güçlenmesi de bu durumdan bağımsız değildir. AKP iktidarı ile cisimleşen sermaye devletinin, Yatağan'ın ikinci bir TEKEL olmasından duyduğu büyük korku ve Yatağan işçilerinin direnişi karşısında sergilediği pervasız tutum bu tablodan bağımsız değildir. Yatağan'ın satışına sessizce boyun eğmek ise dizginsiz polis şiddetinin artarak devam etmesine onay vermek anlamına gelecektir.

Yatağan işçilerinin haklı bir şekilde vurguladığı gibi özelleştirmenin bir diğer önemli sonucu ise taşeronlaşmadır. Taşeronlaşmanın kapitalist sistem tarafından çalışma yaşamının temel bir kuralı haline

getirmeye çalışılıyor olması gerçeği bir tarafa ülke ekonomisinin de belkemiği olan bu devlet işletmelerini satın almaya gücü yeten büyük sermaye grupları riski üzerlerinden atmanın ve sömürüyü derinleştirmenin en temel yolunu taşeronlaşmada bulmaktadır. Dolayısıyla, Yatağan'a özelleştirmeci şirketlerin girmesine izin vermek demek taşeronlaşma ile birlikte iş cinayetlerinin de katlanarak devam etmesine göz yummak demektir.

Ve son olarak Yatağan Termik Santrali'nin özelleştirilmesi aynı zamanda bir çevre katliamı ve doğanın talan edilmesi anlamına gelecektir. Yatağan işçileri uzun yıllara yayılan diş diş bir mücadele ile termik santraldeki filtre uygulamasını hayata geçirtilmişlerdir. Ve bugün haklı olarak üretilen enerjinin %15'ini emen bu filtre sisteminin özel sermaye tarafından kârlılığı azaltacağı için kullanılmayacağını, Yatağan'ı bir kez daha büyük bir çevre felaketinin beklediğini hatırlatıyorlar.

Yatağan işçileri direnmekte kararlı, peki ya sendika ağaları?

Yatağan Termik Santrali'nin satışının sonuçları bu denli çıplak bir şekilde ortada iken Yatağan işçileri her şeye direnme iradelerini büyük bir kararlılık ile devam ettiriyorlar. 2000 yılında gerçekleştirilen özelleştirmenin ardından özelleştirmeci şirketi işyerine sokmayarak önemli bir direnişe imza atan Yatağan işçileri, bugün de o günden aldıkları dersler ve işçi sınıfının mücadelesinin yeni dersleri ile birlikte direnmeye devam ediyorlar. Zira, Yatağan işçileri hem geçmiş özelleştirme süreçlerinden çıkardıkları dersler ile birlikte kazanılmış haklarının gaspına yönelik bu saldırıyı kabul etmiyorlar, hem de bu saldırıların 12 yıllık mimarı olan AKP iktidarına karşı haklı bir öfke duyuyorlar.

Bununla birlikte, bu öfke önemli bir dinamik olmakla birlikte bu kapsamdaki bir saldırıyı püskürtebilmek için ne yazık ki yeterli değil.

Her şeyden önce Yatağan direnişini başarıya ulaştırabilmenin en temel yolunu Yatağan işçilerinin sınıfsal kimliğindeki güçlenme hazırlayacaktır. İşçi

sınıfının genel olarak sınıf kimliği ve bilincindeki zayıflık bir tarafa Yatağan işçilerinin üzerinde estirilmeyle çalışılan ulusalcı rüzgar bu açıdan fazlasıyla tehlikelidir. Yatağan işçileri kesin bir zafere yürüebilmek için öncelikle "Satılan vatandır!" demagojisinin etkisinden sıyrılmalı, işçi sınıfının uluslararası mücadele deneyimlerinden öğrenerek sermaye sınıfının vatani olmadığı çıplak gerçeğiyle yüzleşmelidir. Zira, bu propaganda karşı taraftan özelleştirmeci şirketin yerli bir tekel olduğu gerçeğiyle birlikte karşı propagandaya çevrilebilme ve direniş iradesini zayıflatma potansiyelini taşımaktadır. Bununla birlikte AKP iktidarının Doğan ve Koç grubu gibi büyük sermaye çevreleri ile yaşadığı gerilim ve uzlaşmalar da fazlasıyla öğreticidir. Bu açıdan Haziran Direnişi sırasında "ulusalcı işçileri" tarafından yere göğe sığdırılmayan Koç'un fabrikalarında işçilerin yaşadıkları, direniş dalgasının geri çekilmesiyle birlikte Tayyip Erdoğan ile kol kola verdiği pozları hatırlamakta fayda vardır.

Bununla birlikte bir diğer gerçek ise bu kapsamda bir saldırının tek başına Yatağan işçilerinin direnişiyle göğüslenemeyeceği gerçeğidir. Yatağan'ın özelleştirilmesi saldırısını püskürtebilmenin yegane yolu topyekün bir sınıf direnişini örgütleyebilmekten geçmektedir. Bu açıdan Yatağan işçilerinin kararlılığı ve direnci belirleyici önemde olmakla birlikte, Yatağan'ın çevresine örülecek direniş duvarı da en az Yatağan işçilerinin direnişi kadar önemlidir.

Bu noktada, Yatağan direnişi önemli zorluk alanları ile birlikte bir dizi önemli imkanı da bağrında barındırıyor. Zorluk alanının başında sendikalar bürokrasinin ihanetçi çizgisi geliyor. Şurası açık ki Yatağan Direnişi'nin ikinci bir TEKEL'e dönmesinden korkan sadece AKP iktidarı ve sermaye sınıfı değil. En az onun kadar bu korkuyu derinden taşıyan bir diğer güç ise Türk-İş bürokrasisi. Yatağan işçilerinin direnişlerini Ankara'ya taşıdıkları günlerde karşılaştıkları tabloyu bu açıdan hatırlamakta fayda var. Bununla birlikte Türk-İş Genel Başkanı Ergun Atalay'ın yeni kabinde bakanlık koltuğunu kapmak için içine girdiği canhıraş çırpınısı düşündüğümüzde bu ihanet derinleşerek devam edecektir.

Ancak bu ihaneti aşmanın yolu da bellidir. Yatağan işçileri kendi iç birliklerini koruyarak direnişlerini bugüne kadar taşıyabildiler. Bu birlikleri konfederasyon

ve genel merkez düzeyinde olmasa bile şubeler düzeyinde bir dinamizm de yaratmış oldu. İşte bu dinamizm, Yatağan işçilerinin ihanet çetesini parçalamak için ellerindeki önemli imkana işaret etmektedir. Bununla birlikte son yılların en önemli işçi direnişi olan Greif direnişinin aksine Yatağan direnişi sendikal hareket içinde belli bir destek almaktadır. Her ne kadar direnişin Ankara'da sürdüğü dönemde toplumsal muhalefet etkin bir destek örgütleyememiş olsa da, önümüzdeki dönemde sahip olunan imkanlarla birlikte bu desteği arttırmanın ve Yatağan'ı sınıfın topyekün direnişi haline dönüştürmenin imkânları fazlasıyla mevcuttur.

Yatağan'ı kazanmak için Greif'ten öğrenmek gerekiyor!

Tüm bu tablo içerisinde Yatağan direnişi, sınıf hareketinin içinden geçtiği dönemde çok özel bir uğrak noktasını ifade ediyor. Yatağan direnişi, Greif direnişi ile birlikte sınıf hareketinin bu yeni döneminin ilk önemli uğrak noktasıdır.

Kuşkusuz içinde bulunduğu tarihsel dönem, dinamikleri ve talepleri ile bugünün işçi direnişleri ile '60'lı yılların güçlenen sınıf hareketi arasında birçok farklı nokta bulunmaktadır. Bununla birlikte bu iki tarihsel dönem arasında sınıf mücadelesinin sürekliliği ile birlikte kesişme ve bütünleşme noktaları da bulunmaktadır.

Kavel Direnişi, '60'lı yılların işçi direnişlerinde fiili-meşru mücadelenin gücünü ve sonuç alıcılığını ortaya sererken, bu direnişi, sayısız işgal deneyimleri ile birlikte Alpagut gibi özyönetim deneyimleri ve 15-16 Haziran Direnişi takip etmişti. Bugün ise, yasal cendereye hapsedilen sınıf mücadelesinin önünü fiili-meşru mücadele geleneğini hatırlatarak aşmak onuru Greif işçilerinin olmuştur. Yatağan işçileri ise bu geleneği geliştirip güçlendirme, işçi sınıfının sahip olduğu o eşsiz gücü dost-düşmana gösterebilme, dahası Süttaş, Şişecam gibi son dönemin önemli direniş ve mücadeleleri ile kesişerek işçi sınıfının kitlesel mücadelelerinin önünü açma imkanlarına fazlasıyla sahiptir.

Tam da bu imkanlardan yola çıkarak diyoruz ki: "Derin bir nefes alın, proletaryanın yüzyılı başlıyor!"

Kent Gıda işçilerinden çağrı!

Grevi bitirilen işçiler üretime başladıktan bir süre sonra İş Kanunu'nun 25. Maddesi mazeret yapılarak işçiler tazminatsız işten atıldı. İşçiler, 28 Ağustos günü 5 Kent Gıda işçisi baskı ve ihanete karşı eylemler gerçekleştireceklerini duyurmuşlardı. İşçilerin çağrısını sunuyoruz.

Mücadelemiz sürecektir!

Bizler Kent Gıda'dan 25 Ağustos tarihinde işten atılan 5 işçiyiz. Yaklaşık 10 yıldır çalışan işçileriz. 15 Temmuz-7 Ağustos tarihleri arasındaki sözleşme sürecinde patronla anlaşamadığımız için grevdeydik. Grevin ardından patron işten atmalara başladı. Bizler tazminatsız bir şekilde işten çıkartıldık. Ve çıkartılması düşünülen çok sayıda işçi olduğu söyleniyor.

Bizler mücadelemizi sürdüreceğiz. Bugün gerçekleştireceğimiz eylemlerle haklarımızı gasp edemeyeceklerini ifade edeceğiz. Mücadelemiz sürecektir!

İlk olarak saat 15.00'te üyesi olduğumuz ve sendika yöneticilerinden destek alamadığımız Tek Gıda-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin önünde eylem gerçekleştireceğiz.

Sonra saat 16.30 itibariyle işten çıkartıldığımız Kent Gıda fabrikasının önünde olacağız.

Tüm herkesi eylemlerimizi takip etmeye, dayanışma içerisinde olmaya çağırıyoruz.

M&T Reklam işçileri trafik kazası geçirdi!

M&T Reklam işçileri sendikaya üye oldukları için işten atma saldırısıyla karşı karşıya kaldı. İşçiler sendika hakkı için fabrika önünde beklemeye devam ediyor.

Direnişlerinin 105. gününde M&T Reklam işçileri Çayırova'da kurulu bulunan fabrika önünde eylem gerçekleştirdiler. Eyleme Düzce'deki işçiler de katılmıştı.

Eylem dönüşünde işçiler trafik kazası geçirdiler. Hastaneye kaldırılan dört işçiden ikisinin durumunun ağır olduğu bildirildi.

Türk-İş Başkanı'nın bakanlık koltuklarında gözü var!

Erdoğan'ın Çankaya'ya yerleşmesinin ardından başbakan atadığı Ahmet Davutoğlu ile birlikte hükümette görev alan birtakım isimlerin de 'değişmesi' bekleniyor. Sermaye sınıfı için ise kimin gidip kimin kaldığı pek bir anlam taşımıyor. Zira onlar için önemli olan işleyişin kendisi.

TÜSİAD tarafından cumhurbaşkanlığı seçimi sonrası yapılan ilk açıklamada sükûnet çağrısında bulunulmuştu. Gergin bir siyasal atmosferin kazançlarını etkileyeceğini düşünen sermayedarlar, toplumsal patlamalara yol açabilecek kutuplaşma istemediklerini söylemişlerdi. Sermaye sınıfı, Haziran Direnişi benzeri ikinci bir kalkışmada sosyal sorunlarla harmanlanmış bir öfkenin kendilerine de yönelebileceğini düşünüyor, bunun endişesini yaşıyor.

Konumu nedeniyle sözlerini daha özenli ve dengeli seçen TÜSİAD'ın arkasından konuşan çeşitli sermaye kuruluşlarının temsilcileri ise daha açık konuşuyorlar, beklentilerini ifade ediyorlar. İstanbul Ticaret Odası (İTO) Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Çağlar bu rahatlıkla şöyle diyor: "Ülkemizin başarılı dış politikasının mimarlarından olan Sayın Davutoğlu'nun Başbakan olarak da büyük hizmetlerde bulunacağına yürekten inanıyorum. Sayın Bakanımızın adaylığının ülkemiz için hayırlı olmasını temenni eder, kendisine başarılar dilerim."

İstanbul Hazırgiyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB) Başkanı Hikmet Tanrıverdi ise "Yeni kabine oluşturulurken uyum içinde çalıştığımız ekonomi yönetiminde bir değişikliğe gidilmemesini arzuluyoruz. İstikrarın önemini ve sonuçlarını son 10 yılda tüm Türkiye gördü. Üst üste yaşanan seçimlerden ülke olarak yüzümüzün akıyla çıktık" demektedir.

İstanbul Sanayi Odası (İSO) Başkanı Erdal Bahçıvan da şunları söyledi: "Yakın dönemde olduğu gibi bu yeni dönemde de finansal istikrarın korunarak artık ekonominin ülke gündeminde daha ağırlıklı bir yer edinmesini temenni ediyor, üretimden ve yatırımlardan beslenen ve ihracat ağırlıklı, sürdürülebilir bir büyüme modelinin, ekonomimizin temel hedefi olması inancıyla Sayın Ahmet Davutoğlu'na başarılar diliyoruz."

"Bakanların arasına iki üç sendikacı serpiştirin"

Sermaye sınıfına mensup kapitalistler temennilerini bu ve benzeri sözlerle ifade ederken Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay da yaptığı açıklamalarla onlardan geri kalmadı. Atalay, Ahmet Davutoğlu'nun ülkeye hayırlı olmasını diledikten sonra taşeronlaşmadan, Soma örneğinden yola çıkarak madenlerdeki çalışma şartlarının kötülüğünden, özelleştirilen ve özelleştirilmesi düşünülen termik santrallerden, işçilere yapılan sendika değiştirme baskısından bahsetti. Ardından da kendi dahiyane çözümünü açıkladı. Atalay, şu anki ve daha önceki Bakanlar Kurulu ile meclisin patron ağırlıklı olduğunu belirterek yeni Bakanlar Kurulu'nda 2-3 işçi ağırlıklı bakan olmasını arzuladıklarını söyledi. Yani "bakanların arasına iki üç sendikacı serpiştirin ki yalanlarınız tam tutsun" dedi.

Mecliste işçi olmadığına ve tümü farklı yatırım alanlarında isim yapmış pek başarılı girişimci-hırsız olduğuna göre, Atalay'ın kafa yapısına en uygun isim olarak ilk akla gelen Hak-İş Eski Genel Başkanı ve şimdi 'onursal başkan' olan AKP Çorum Milletvekili ve TBMM İdare Amiri Salim Uslu olmaktadır.

Uslu'nun yanında sermaye hükümetinin bakanlık koltuğuna yakışacak en uygun isimler de elbette Türk-İş yöneticileridir. Anlaşılan Türk-İş Başkanı eski günlere özlem duymaktadır.

O günler ki; sermaye sınıfının çıkarları için 24 Ocak Kararları'nın 12 Eylül ile birlikte hayata geçirildiği, Türk-İş dışındaki sendikaların kapatıldığı, grev hakkının gasp edildiği, öncü-devrimci işçilerin hapse atıldığı, işçi sınıfının tüm kazanımlarının gasp edildiği, tarifsiz acıların yaşandığı karanlık yıllardır. İşte bu yıllarda Türk-İş, 12 Eylül askeri faşist darbesiyle kurulan hükümete genel sekreterini Sosyal Güvenlik Bakanı olarak vermiştir. Atalay herhalde sermaye sınıfına en az 12 Eylül cuntası kadar hizmette bulunmuş AKP'ye, kendilerini önermektedir.

Direnen işçiye organize de yasak!

Hakları ve gelecekleri için mücadeleye atılan işçiler kapitalistlerin yüreğine korku salıyor. Sendika hakkı ve güvenceli çalışma talebine sahip çıkan işçiler patronların işçi düşmanı uygulamalarından paylarına düşeni alıyorlar. Bunun son örneği, alanında önemli bir tekel durumunda olan SÜTAŞ'ta yaşandı.

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye 42 işçiyi işten atan SÜTAŞ patronu, baskılar sonuç vermeyince işçilerin haklarını aramaması için 'kalıcı çözümü' işçilerin Aksaray Organize Sanayi Bölgesi'ne girmelerini engellemekte buldu. SÜTAŞ'taki direnişe karşı 'organize' olan patronlar ortak karar alarak işçilerin bölgeye girişini yasakladılar. İşçilere, Aksaray Organize Sanayi Bölgesi Yönetim Kurulu kararıyla girişlerinin yasaklandığı iletildi. Bu duruma itiraz eden işçiler özel güvenliklerin saldırısına uğradı.

Her yolu deniyor

SÜTAŞ patronunun benzer saldırıları SÜTAŞ'ın Bursa Karacabey'deki fabrikasında da yaşanmıştı. İşçilerin üzerinden jandarma ve polis baskısı eksik olmazken, direnişçi işçilerin direniş alanında beklemesini engellemek için fabrika alanına tezek döktürmüştü.

Direnişe yönelik saldırılarında bunlarla da yetinmeyen SÜTAŞ patronu, Tek Gıda-İş'in "Tüketimden gelen gücümüzü kullanıyoruz!" sloganıyla başlattığı SÜTAŞ ürünlerini tüketmeme kampanyasını engellemek için her yolu deniyor.

Kampanyanın toplum geneline yayılmaması için, sendikanın şubeleri polislerle baskın yaptırılarak aratılıyor.

Süttaş işçilerine destek faaliyeti

Metal İşçileri Birliği direnişlerini sürdüren Süttaş işçileri ile dayanışma amacıyla faaliyetlerine devam ediyor.

MİB, direnişlerini sürdüren Süttaş işçilerinin başlatmış olduğu Süttaş'ı boykot çağrısını yayıyor. Süttaş işçilerinin başlatmış olduğu boykot kampanyası kapsamında çıkarttıkları stickerlar Bursa'nın farklı noktalarına ve Süttaş'ın dağıtım kamyonunun üzerine yapıldı.

Satış taslağı MESS'in masasında

Metal işkolunda yaklaşık 120 bin işçiyi kapsayan 2014-2016 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci 25 Ağustos'ta Türk Metal ile gerçekleştirilen birinci oturumla birlikte başladı.

MESS üyesi fabrikalarda 100 bine yakın üyesi bulunan Türk Metal Sendikası ile MESS patronları İstanbul'da Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) merkezinde ilk oturum için biraraya geldiler.

Hazırladığı TİS taslağıyla metal işçilerine yeni bir ihanete hazırlanan Türk Metal çetesinin MESS'e sunduğu teklif üzerinden görüşülen maddelerden 20 idari maddenin Türk Metal'in önerdiği şekliyle kabul edildiği ifade edildi.

Grup Toplu İş Sözleşmesi'nin ikinci oturumu için taraflar 17 Eylül tarihinde yine İstanbul'da bir araya gelecek. Grup TİS sürecindeki 15 fabrikada üyesi bulunan DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası ise 8 Eylül günü MESS patronlarıyla biraraya gelecek.

Türk Metal çetesinin "Dünyada ilk kez işçilere

sorularak hazırlandı" diye sunduğu taslak, metal işçilerinin çalışma koşulları düşünüldüğünde sefil taleplerden oluşuyor. Türk Metal taslağında birinci altı ay ücretlere sadece yüzde 14, ikinci altı ayda enflasyon oranında, üçüncü altı ayda enflasyon artı yüzde 2, dördüncü altı ayda ise yine enflasyon oranında zam isteniyor.

Türk Metal, sosyal haklara yüzde 20, asgari ücretin altında ücret alan işçinin saat ücretine 40 kuruş zam istiyor. MESS'e sunulan taslakta skandal denebilecek maddeler de var. Önceki dönemde olduğu gibi bu dönemde de bireysel emeklilik gibi özel emeklilik şirketlerinin işine yarayacak bir uygulama taslağa konmuş. Diğer yandan, Türk Metal taslağa "Kazasızlık ödülü" adıyla bir madde koymuş. Bu maddeye göre "iş kazası geçirilmeyen günlere istinaden" işçiye ödül (100 güne 100 TL, 200 güne 150 TL, 360 güne 200 TL) verilmesi isteniyor. Bu sürelerin, "iş kazası" olması durumunda sıfırlanması öngörülüyor.

Metal bülteni işçilerle buluşuyor...

Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde, MESS kapsamına giren ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Ejot Tezmaç'ta geçen dönem MESS'le tekil sözleşme imzalanmıştı. Bu dönem MESS'le imzalanacak sözleşme Ejot işçileri için de geçerli olacak.

Dağıtımda Ejot işçileri ile toplu sözleşme süreci üzerine sohbet edildi. Sohbet edilen işçiler, ilk defa MESS kapsamına girdikleri için süreçle ilgili çok fazla bilgilerinin olmadığını ifade ettiler. Bu dönemin kendileri için de önemli bir deneyim olacağını düşünüyorlar.

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı **Mersin**'de işçilere ulaştırıldı. MESS kapsamında olan Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Çimsataş işçilerine bültenin dağıtımı yapıldı.

Metal İşçileri Bülteni'nin **Bursa**'da servis noktalarına dağıtımı sürüyor. Yüzlerce bülten metal işçilerine ulaştırıldı.

Mesken'de gündüz vardiyasına giden işçilere, Emek'te akşam vardiyasına giden ve gündüz vardiyasından çıkan işçilere, Maksem'de de akşam vardiyasına giden işçilere bülten dağıtımı yapıldı. Böylece Türk Metal'in örgütlü olduğu Renault, Delphi, SKT, Coşkunöz gibi birçok fabrikadan işçiye Türk Metal'in satış taslağını yırtma çağrısı yapıldı.

İşçilerin Türk Metal'e tepkili ve güvensiz olduğu görülürken, "Türk Metal hayal pazarlıyor" demeleri dikkat çekti.

M&T Reklam işçileri kararlı

M&T Reklam'da sendikalı oldukları için işten atılan işçilerin sayısı 110'u buldu. Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin direnişi, şirketin Düzce ve Gebze'deki fabrikalarında devam ediyor.

25 Ağustos'ta Düzce'deki fabrika önünde zincirli eylem gerçekleştiren işçiler jandarma zoruyla gözaltına alınırken Gebze'deki fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçiler 26 Ağustos günü fabrikaları önünde eylemdeydi.

Düzce'deki zincirli eylemin gerçekleştiği saatlerde Gebze'de direnişte olan Bahar Gök adlı kadın işçiye, patronun yalakaları tarafından saldırılmasının protesto edildiği eyleme Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Feniş işçileri, BDSP, DDSB, ÜİD-DER ve EMEP destek verdi. Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın, Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, saldırıya uğrayan Bahar Gök ve IndustriALL Avrupa Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Luc Triangle konuşmalar gerçekleştirdi.

Konuşmalarda, hukuk dışı uygulamalara değinilirken, saldırıların ve işten atmaların hesabının sorulacağı vurgulandı.

Anadolu Rulman grevi sürüyor

Bolu'daki Anadolu Rulman fabrikasında metal işçilerinin grevi 40'lı günlere ulaştı. Kombassan Holding'e bağlı Anadolu Rulman şirketinin işçilerin taleplerini kabul etmemesi üzerine 18 Temmuz'da başlayan grev sürüyor. Türk Metal'in yetkili olduğu ve 75 işçinin çalıştığı fabrikada ilk TİS görüşmesinde yaşanan uyuşmazlık sonucunda geçen ayın ortasında greve çıkıldı.

Bolu Cumayeri'nde kurulu bulunan fabrikada grev nöbetleri devam ederken emekçilerin işçilere destekleri de sürüyor.

Grevdeki işçilere grev ödeneği de dağıtıldı. Anadolu Rulman yönetimi yüzde 2 ile başladığı TİS görüşmelerinde son olarak yüzde 8 artı 40 lira zam önerisiyle yüzde 11 civarında bir artış önerdi.

İşçilerse ilk altı ay için yüzde 20 zam, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylar için enflasyon artı 5 puan istedi. Ayrıca bayram izni, yakacak yardımı, doğum, evlenme ve çocuk yardımı istendi. Zamda yüzde 11'e kadar çıkan şirket yönetimi sosyal hakların hiçbirini kabul etmedi.

Kombassan yönetimi grevi kırmak için baskı uyguluyor. Şirket bünyesinde daha önce greve çıkan fabrikada uygulanan yöntemlerle Anadolu Rulman işçileri de dağıtılmaya çalışılıyor. Fabrika müdürü işçilere "sendika şov yapıyor" diyerek grevi karalamaya çalıştı.

Deva işçileriyle dayanışma büyüyor!

Deva ilaç patronu işçilerin sendikalaşmasının önüne geçebilmek için işten atma saldırısına tam gaz devam ediyor. Sendikali işçi kıyımındaki artış her geçen gün artarken Petrol-İş üyesi işçiler sendika hakkını kazanana kadar direnişi sürdürmekte kararlılar. Diğer yandan, bölgedeki ilerici, devrimci ve duyarlı güçler Deva ilaç işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltiyorlar.

Dayanışma için birlikte mücadele

24 Ağustos'ta BDSP'nin çağrısı üzerine Çerkezköy Emek Bileşenleri Deva direnişiyle ilgili bir toplantı yaptı. Toplantıya Umut Sen, Eğitim Sen, HDP, BATİS, PSAKD bileşenleri katıldı. Toplantıda işçi sınıfının olumsuz çalışma koşulları ve buradan doğan örgütlenme eğilimlerinin sermaye tarafından işten çıkarma gibi saldırılarla karşılaştığı aktarıldı. Buna karşı ilerici, devrimcilerin sermayenin işçi sınıfına dönük saldırılarına karşı yürüteceği dayanışmanın önemi üzerine konuşuldu. Özellikle son dönemde Çerkezköy'de gerçekleşen örgütlenme deneyimlerinde gözle görülür bir artış olduğu belirtildi.

Mevcut sendikal anlayışların işçi sınıfının fiili-meşru mücadele hattını görmezden gelen tutumları eleştirildi. Toplantı sonucunda; öncelikle Deva direnişinin sürecini anlatan, dayanışmaya çağırıcı bildiri hazırlanması ve işçi duraklarında dağıtımının

yapılması kararı alındı.

25 Ağustos günü, hazırlanan bildiriler işçi duraklarında dağıtıldı. Dağıtım sırasında oldukça canlı sohbetler gerçekleşti.

Mücadele dayanışmayla büyüyor

Petrol-İş Sendikası işten çıkarma saldırılarına karşı 26 Ağustos Salı günü fabrika önünde basın açıklaması yaptı. 26 Ağustos günü iki işçi daha işten atıldı.

Açıklama öncesi Greif direnişçisi Engin Yılgin, sermayenin saldırılarına ve sendikal bürokrasiye karşı yürüttükleri direnişi özetleyerek sınıf dayanışmasına vurgu yaptı. Ardından söz alan Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Turgut Düşova, Greif sürecini yakinen izlediklerini ve desteklediklerini dile getirerek "Deva patronu yaklaşık dört yıl önce bu işyerinde sendikalaştırma operasyonu yaptı. Deva patronuna karşı biz dört yıldır örgütlenme mücadelemizi sürdürüyoruz. Türkiye'de sendikalaşma önündeki yasalar ve kolluk güçleri sermayeden yana" dedi. "Deva'da bayrağımız tekrar dalgalanana kadar bu mücadelenin arkasındayız" diyen Düşova, bundan kimsenin şüphesi olmaması gerektiğini söyledi. Eyleme Greif işçileri, Hakan Plastik işçileri, Elba Bant işçileri ile Çerkezköy Emek Bileşenleri katıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya

CarrefourSA işçilerinden eylem

Ümraniye CarrefourSA işçileri tazminat haklarının gasp edilmesini protesto etmek için Kozyatağı'nda bulunan CarrefourSA önünde 27 Ağustos'ta basın açıklaması ve oturma eylemi yaptı.

Kozyatağı Metro çıkışında toplanıp Kozyatağı CarrefourSA önüne yürüyen işçiler, mağaza önüne geldiklerinde basın açıklaması yapıldı. İşçiler adına açıklamayı okuyan **Ali Bingöl**, mağazanın habersiz bir şekilde kapatılarak ortada bırakıldıklarına dikkat çekti.

Yıllardır gece-gündüz demeden, insan onuruna yakışmayan ücretlerde çalıştırıldıklarını belirten Bingöl, AVM'nin kapanması ile tazminatlarını alarak çıkmak istediklerini belirtti. AVM yöneticilerinin tazminatların ödeneceğini belirtmesine rağmen adım atmadıklarını bildiren Bingöl, Türk-İş'e bağlı Tez Koop-İş Sendikası'nın üyesi olduklarını ama sendika yöneticilerinin "TİS gereği başka mağazalara gitmek zorunda olduklarını belirttiklerini" ifade etti. Sendika yöneticilerinin işçilerin işten çıkarılması ile de ortalıkta gözükmediklerinin altını çizdi. Bu sendikacılığın işçi sınıfı sendikacılığı olmayacağını belirten Bingöl, DİSK'e bağlı Nakliyat-İş'in kendilerine sahip çıktığını dile getirdi. Ardından işçiler Kozyatağı CarrefourSA önünde oturma eylemi yaptılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Boyun eğip gitmiyorlar!

Hak gasplarına uğrayan işçiler boyunlarına eğip patronların saldırılarına göz yumuyorlar.

Adıyaman'ın Kahta ilçesinde 130 tekstil işçisi, çalıştıkları firmanın ücretlerini gasp ederek fabrikayı kapatması üzerine fabrikayı terk etmeme kararı aldı.

İflas gerekçesiyle işçilerin ücretlerini ödemediği kaçan patrona tepki gösteren işçiler 180 bin TL alacaklarının ödenmediğini söylüyorlar. 130 işçi, haciz görevlilerinin fabrikaya gelmesi üzerine eşyalara ödenmeyen ücretleri karşılığında el koymak istedi. Eşyaların satılıp, gasp edilen ücretlerinin telafi edilmesini isteyen işçiler, karşılarında polisi buldu.

Polisler, haciz görevlilerinin çalışma yapması için işçilerin eylemini engellemeye çalıştı. Haciz görevlileri de fabrikadaki eşyaların tespiti için çalışma yaptı.

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan İlker Orman Ürünleri fabrikasında 2,5 aydır maaşlarını alamayan işçiler fabrika içinde 22 Ağustos'ta bekleyişlerine başladı. 100 işçinin çalıştığı fabrikada eylemlerini devam ettiren bir grup işçiyi 26 Ağustos'ta Greif, Hakan Plastik işçileri ve Çerkezköy Emek Bileşenleri ziyaret etti.

Ziyaret sırasında patronla görüşmeye giden işçiler görüşmenin sonucunu aktardı. Patron işçilere çalışmalarını, üretmelerini ancak bu şekilde ücretlerini alabileceklerini söyledi.

Ziyarete BDSP ve Greif işçileri, deneyimsiz olan işçilere fiili-meşru mücadele hattını anlatarak özellikle Fen-İş ve *Karşı Gazetesi* direniş örneklerini canlı anlatımlarıyla aktardılar. İşçiler ise bu konuşmaları baz alarak toplantı yaptılar ve mücadele kararlılığıyla ziyaret sona erdi.

Munzur Su grevi bitirildi

DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Munzur Su'da işçiler talepleri için 22 Ağustos'ta fiili greve çıkmıştı.

Munzur Su yönetimi, sonraki genel kurula kadar yetkili olmadığı mazeretine sarılarak sözleşmeyi imzalamaktan kaçmıştı. TİS görüşmeleri daha önce de yapılmış, şirket yönetimi olumsuz tavrını sürdürmüştü. Bu nedenle grev kararı askıda tutulurken, karşı tutum değişmeyince işçiler üretimi durdurmuştu.

Grevle ilgili açıklamalarında "yasadışı" vurgusu yapan şirket yönetimi Şengal'e gönderdiği yardım sularını duygu sömürüsü için öne sürmüştü. Munzur Su'da grev 4. gününde sendika ile 'görüşmelere başlanması' üzerine bitirildi.

Gıda-İş yönetimi "*Munzur Su fabrikasında grevin 4. gününde yönetim kurulunun sendikamızla görüşmelere başlaması, sendikayı tanınması ile grevi sonlandırdık*" açıklaması yaptı.

"Birlik olalım, haklarımıza sahip çıkalım!"

İşten atılan DEVA işçileri, çalışma koşulları ve sendikalaşma mücadeleleri üzerine gazetemize konuştular.

Muammer İçmenler: 28 senedir burada çalışıyorum. Çalışma şartları açısından bedenen yorulmanın yanısıra ücretlerimizde 2010'dan beri kötüleşme var. Ücretlerimiz şahsa göre kötü, patrona yakın olana göre iyi. Ben 1987'den beri çalışıyorum ve hep sendikalı çalıştım. 2010'dan beri sendikasızlığın rezilliğini gördüm ve tekrar sendikalı çalışmaya karar verdim. 2010'dan beri üyeliklerimiz devam ediyordu ama biz sendikayı aktif hale getirmek istedik. Daha önce toplantılara falan katıldım ve işçi arkadaşlarım işten atıldıktan sonra sendikalaşmaya daha da fazla katıldım. İşten atılırken bana gerekçe olarak 'yemekhanede yemek tabldotunu bırakmamı ve iş akışını engellememi' gösterdiler. Bu nedenlerle 5 işçi arkadaşım ile işten atıldık. Hiçbir belgeye imza atmadık. Hem mahkemede haklarımızın mücadelesini vereceğiz hem direniş yerinde mücadeleye devam edeceğiz. Tüm işçi arkadaşlarımız mücadeleyi ve haklarını bırakmasınlar.

Münevver Yavuz: 8,5 senedir burada çalışıyorum. İçeride kadın işçiler için durumuna göre üç vardiya çalıştırılıyor. Ben daha önce bir direniş deneyimi yaşamadım. İşe ilk başladığımda zaten sendika vardı. Ta ki 2010'a kadar. İşçi arkadaşlarımız sendikalı oldukları için işten atıldı, bizlere verilen zam sözleri tutulmadı, biz de onların yanında yer aldık. Bundan kaynaklı biz de bugün buradayız. Ben de diğer arkadaşlarım gibi aynı nedenlerle işten atıldım. Savunmamızı verdik, işten çıkarıldık ve buradayız. Yemeğimizi bile yemeye izin vermeden bizi işten çıkardılar. İçerideki arkadaşlarımız birbirine kenetlenirler. Bizlerin başına gelenin onların başına gelmesini istemiyoruz. Onlar da içeride iyi bir biçimde örgütlensinler, biz de bu haklı mücadelemizi kazanalım istiyorum. Diğer iş yerlerindeki işçi arkadaşlarımız da bizim gibi örgütlensinler. Birlik olalım, haklarımıza sahip çıkalım ve direnmeye devam edelim.

'Hiçbir şey mücadele etmeden kazanılmıyor'

Taylan Sarıgöl: 3,5 yıldır DEVA'da çalışıyorum. Sendikal nedenlerden kaynaklı işten çıkarılan ve başka nedenler gösterilerek işten çıkarılan işçi arkadaşlarıma destek verdiğim için 12 Temmuz'da benim de işime son verdiler. Beni yıldırma için DEVA'nın Çerkezköy'deki diğer fabrikasına yolladılar. Burada da örgütlenmede başarılı olduğum için beni herkesten uzak tuttular. Beni tek başıma başka bir bölüme verdiler, yemek saatlerim ve mola saatlerim diğer işçi arkadaşlarımdan farklıydı. 25'e 2. Madde'den (içeride huzursuzluk çıkarmaktan, işvereni kötüleme ve hakaret suçlamalarıyla) benim de işime 12 Temmuz'da son verdiler. DEVA'da halen çalışan işçi arkadaşlarıma tavsiyem bu örgütlenmeden vazgeçmemeleri, desteklerine ve protestolarına devam etmeleridir. Bu işin olacağına dair inançlarını yitirmemelerini istiyorum. Tüm çalışan işçi arkadaşlara tavsiyem örgütlensinler, birlikten kuvvet doğar. Türkiye'nin daha aydınlık, daha yaşanabilir bir ülke olması için

birlik olmamız, beraberliği korumamız şarttır. Asla mücadelelerinden vazgeçmesinler. Şunu da bilsinler ki hak verilmez alınır. Bu bilinçle hareket etsinler. Borcum var, harcam var, çocuğum çocuğum var demesinler. İnanın herkesin derdi var. Şu anda işten çıkarılan işçi arkadaşlarımızın da borçları ve banka kredileri var. Ama hiçbir şey mücadele etmeden kazanılmıyor. İnsanca çalışma koşulları için bu mücadeleyi bırakmasınlar.

Tanju Altındağ: Dört aydan beri DEVA'da çalışıyorum. Beni de diğer işçi arkadaşlarla aynı gerekçeden (yemek boykotundan) işten attılar. Bizim yaşantımız herhalde direnişle devam edecek. İşten atılan arkadaşlarımızın sendikal nedenlerden kaynaklı işten çıkarıldığını öğrenince biz de onlara destek verdik doğal olarak. Sendikal olduğumuzda bizler daha iyi şartlarda çalışacağız. Biz de sendikalı olduk. Sendikalı olduktan sonra da zaten göze batmaya başladık. Sonunda bizi de çıkardılar. Benim için en önemli mesele bu direniş geçişlerin birbirlerini satmamaları.

'Çocuklarım için mücadele ediyorum'

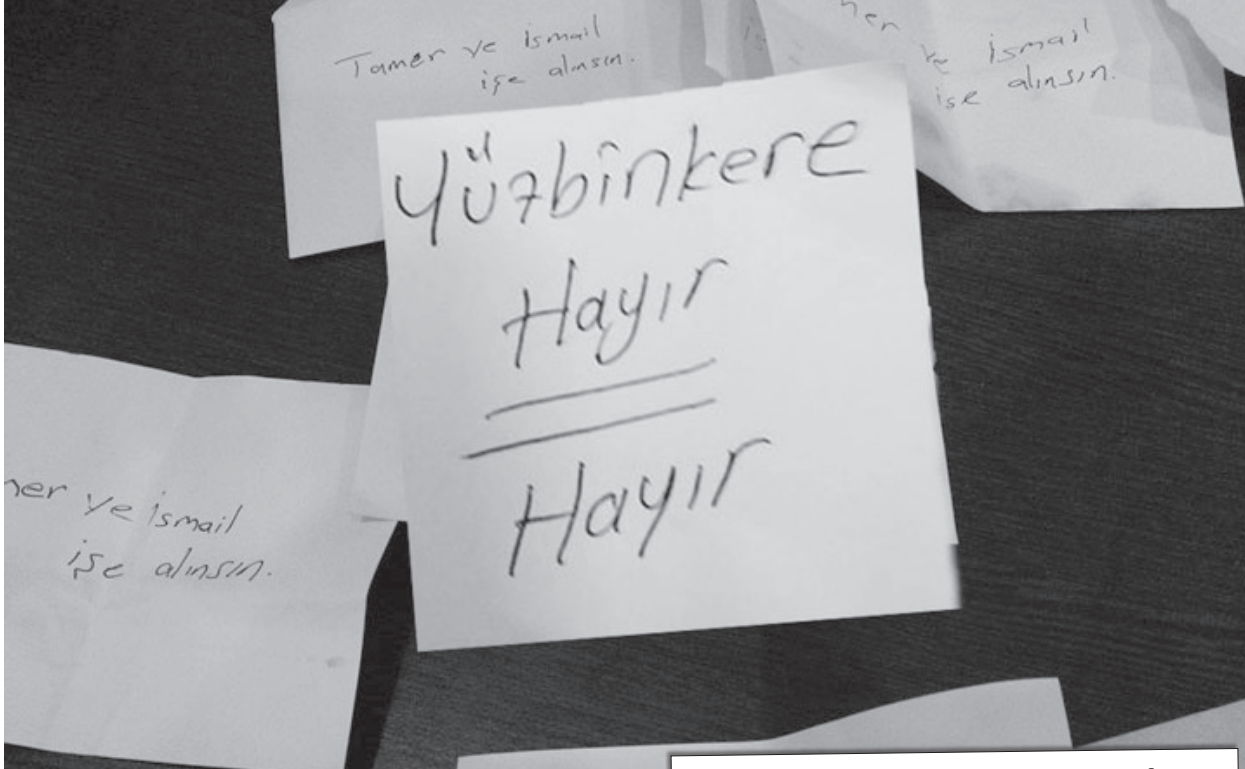
Bilal Kahya: 7,5 senedir burada çalışıyorum. Burada çalışan eski işçilerden biri de benim. Eski olduğumuzdan sendikalı zamanı da, sendikası zamanı da gördük. Haklarımızın olduğu zamanları yaşamak için tekrar mücadele başlattık. Buna karşı içerisi türlü türlü yöntemlere başvurdu. Şimdi de içeriyi korkutmak için bizi işten çıkardı. Ama biz yola devam edeceğiz. Bizler de işçi arkadaşlarımızın bu olaydan etkilenmemesi için konuşuyoruz, ilgileniyoruz. Daha eskileri gördüğüm için mücadele edildiğinde kazanıldığını biliyorum.

Eski güzel günleri göreceğime inanıyorum. Ben hakka inanan birisiyim. Eğer birileri hakkı için mücadele veriyorsa ben de onların yanında olmalıyım. Burada vicdan da önemli. Dışarıda bizim için işinden olmuş bir sürü insan var. Onlara destek vermezsem büyük bir ayıp yapmış olurum. Orada rahat rahat yemek yiyemiyorsun, rahat uyuyamıyorsun. Huzursuz olacağıma onlara destek veririm, onlara destek veririm huzurlu olurum dedim. Şimdi huzurluyum ve daha iyiyim. 'Korkunun acele faydası yoktur' diye bir atasözü var. Bu yüzden herkesin korkmadan mücadele etmesini isterim. Haklarımızı alana kadar mücadele etmeliyiz. Daha önceleri hak alma mücadelelerinde ölümler bile olmuş. Biz alt tarafı işten atıldık. Yiyeceğin bir ekmek varsa başka yerde de yersin. İnsanlar biz huzurlu mutlu yaşayalım diye canlarını feda etmiş. 70'li yıllarda insanlar sonuna kadar gitmiş, ölümler olmuş, ülke için haklarımız için huzur için. İnsanlar bizim için mücadele etmiş. Mücadele sırası şimdi bizlerde. Herkes mücadele etmeli. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın dememeli, mücadele etmeliyiz. İleride çocuklarımız iyi ki de annem babam mücadele etmiş desin. Ben evli değilim ama çocuklarım için mücadele ediyorum.

Emel Çamuroğlu: 12 senedir DEVA'da çalışıyorum. Benim işten atılma nedenim, sendikalı olmayan işçi arkadaşlarıma sendikalı olmalarını söylemem. Fakat işveren, atılmama gerekçe olarak çay ve yemek molalarına uymamak, yönetime karşı gelmek gibi iddiaları gösterdi. Birlik ve beraberlik içinde tüm işçiler mücadele etmelidir. Çok az kaldı, amacımıza ulaşacağız.

Cam işçisinin iradesi: TEKLİFE HAYIR!

Şişecam işçileri, patronun yeni oyunu ve sendikanın geri tutumuna karşı, referandumda "HAYIR" iradesini ortaya koydu!

“Milli güvenlik” gerekçesiyle grevleri ertelenen Kristal-İş Sendikası üyesi Şişecam işçileri, patronun yapmış olduğu sözleşme teklifi için sendikanın kararıyla 27 Ağustos’ta referanduma gittiler.

Şişecam’ın fabrikalarındaki oylama sonucunda teklif işçiler tarafından reddedildi. Kristal-İş yönetiminin, grev erteleme kararına teslim olmasını eleştiren yüzlerce işçi sendika yönetiminin “demokrasıcılık” oyununa karşı tutumlarını “HAYIR” kararıyla ortaya koydular.

Şişecam grevinin 60 günlük erteleme süresi 26 Ağustos itibarıyla dolmuştu. Kristal-İş’in Danıştay’a açtığı yürütmeyi durdurma talebi reddedildiği için 60 günlük sürenin tamamlanmasıyla birlikte taraflar arasında anlaşma sağlanamaması durumunda yasa gereği uyuşmazlık Yüksek Hakem Kurulu tarafından çözüyor.

Ancak 60 günlük sürenin son gününde (26 Ağustos) patronla gerçekleştirilen görüşmede, Şişecam yönetimi yeni bir teklif yaptı. Sözleşme sürecindeki uyuşmazlığın Yüksek Hakem Kurulu’na intikal etmesinden hemen önce patronun yeni teklifi kadar Kristal-İş’in referandum kararı da dikkat çekti. Ancak, sendika yönetiminin teslimiyet bayrağı çekmesi karşısında cam işçisi iradesini ortaya koydu.

Arkadaşlarını unutmadılar

Referandumu bine yakın işçinin boykot etmesi ve oy kullananların çoğunun teklifi reddetmesi, cam işçisinin Kristal-İş’in sözleşme teklifini oylamaya götürmesine tepkisi anlamına geliyor.

İşçiler imzalanacak sözleşmede, grev sırasında işten çıkarılan iki arkadaşlarının işe geri alınması maddesinin de yer almasını talep ediyorlardı. Bu talep, referandumda da kendini gösterdi. Referandumu boykot eden cam işçileri, işten atılan öncü arkadaşlarına sahip çıkarak oy pusulalarına “Tamer Balcı ve İsmail Çalışkan işe geri alınsın!” yazdı.

Şişecam’ın 10 ayrı fabrikasında 5 bin 800 işçiyi kapsayacak 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle 20 Haziran 2014 tarihinde greve çıkmıştı.

Grev 8. gününde “milli güvenlik” gerekçesi ile erteleme adı altında yasaklandı. Cam işçisinin grev hakkı elinden alındı.

“Grev Şişecam Özel Sayısı”

Şişecam’da 60 günlük erteleme süresinin dolması üzerine grev yaşağına karşı fiili-meşru mücadeleyi büyütme çağrısı yapan sınıf devrimcileri yerel işçi gazetesi *Grev*’in “Şişecam Özel Sayısı” aracılığıyla cam işçilerine seslendiler.

25 Ağustos’ta 06.00-24.00 vardiyasına giren ve 08.00-16.00 vardiyasından çıkan işçilere dağıtılan Gazete *Grev*’e cam işçileri yoğun ilgi gösterdiler. Sınıf devrimcileri de işçilere yaptıkları konuşmalarla grev hakkı için grev silahını kuşanmaları ve taleplerinin arkasında durduklarını göstermeleri gerektiğini söylediler.

Kristal-İş yönetimi teslim oldu!

AKP hükümeti tarafından grevin yasaklandığı cam işkolunda, yasada tanımlanan 60 günlük sürenin dolmasının ardından Kristal-İş Sendikası ile Şişecam yönetimi arasında bir görüşme yapıldı. Görüşmede Şişecam yönetimi yeni bir teklif öne sürerken sendika yönetimi ise topu Şişecam işçisine atarak referanduma gidiyor. Yapılacak referandumda işçilerin patronun teklifini kabul etmemesi halinde yasaya göre süreç, Yüksek Hakem Kurulu’na gidecek.

Şişecam’ın teklifinde sözleşme süresi üç yıla çıkarılıyor, ücret ve sosyal haklar bakımından işçilerin talepleri karşılanmıyor. En önemlisi bu süreçte işten atılan Tamer Balcı ve İsmail Çalışkan işe geri alınmıyor.

Konuyla ilgili bir açıklama yayınlayan Kristal-İş yönetimi, hükümetin ve mahkemelerin aleyhlerine verdikleri kararlardan sonra “ellerinin kollarının bağlandığını”, bundan sonra önlerinde sadece iki yol olduğunu söylüyor: Ya işverenin teklifi kabul edilecek ya da YHK’ya gidilecek.

Bu teslim oldum demenin başka bir yoludur. Doğrusu varılan bu sonuç Kristal-İş yönetimi adına utanç verici bir durumdur. Aynı zamanda yasalci-icazetçi sendikacılığın iflasıdır. Binlerce işçi grev yaşağına rağmen kararlı bir duruş sergilerken, “yetkiyi kaybetmemek” adına boyun eğen sendika yöneticileri, o zaman verdikleri tüm sözleri yuttuktan sonra şimdi de sanki başka bir yol yokmuşçasına yöneticilik sorumluluklarından yan çiziyorlar. Mücadelede bürokratizme batanlar, iş sorumluluk almaya gelince “İşçi karar verecek” adı altında “demokrasıcılık” oynuyorlar.

Kristal-İş yönetimi böylelikle işçi sınıfının tarihinde bürokratizme ve yasalcılığa karşı en büyük kırılmayı yaratan Paşabahçe işçilerinin geleneğine sırt çeviriyor. Kaba ve keyfi yasaklara karşı, kendi yasalarını bile kabaca çiğneyen sermaye ve uşaklarına meydan okumak, yasakları çöpe atacak fiili-meşru mücadele bayrağını yükseltecek yerde boyun eğiyor. Üstelik binlerce işçi mücadele yolunda büyük bir kararlılık gösterirken bunu yapıyor.

Cam işçileri teslimiyetçi-yasalci bürokratlara mahkum değildir. “Kırk katır ya da kırk satır” dışında üçüncü bir seçeneğe sahiptirler.

Yakın dönemdeki Greif direnişi, bu koşullarda nasıl davranılması gerektiğini yeterli açıklıkta ortaya koymuştur. Yapılması gereken tabandan örgütlenme, söz-yetki ve karar hakkını taban örgütlenmelerine dayanarak kullanmaktır.

Hiçbir şey için geç değildir.

Şu an cam işçisi içerisinde Şişecam yönetiminin teklifini reddetmek yönünde güçlü bir eğilim var. Cam işçisinin kırmızı çizgisi Tamer ve İsmail’in işe geri dönmesidir. Bu durumda doğru tutum referandumda hayır demek, ama beraberinde de YHK seçeneği dışında yeni bir yol açmaktır. Bu da fiili mücadele yoludur.

Metal İşçileri Birliği

26 Ağustos 2014

“Tek Gıda-İş, işverenler sendikası olmuş”

“İşten atılmamıza karşı hiçbir şey yapmadılar!”

Serkan Ögütücü: 25 Ağustos günü evdeydim. Takım lideri beni aradı. Acilen işe gelmemi söyledi. Gece vardiyasındayım, neden diye sordum. “Bilmiyorum” dedi. Üretim müdürü seni çağırıyor dedi. Yarın görüşsek olmaz mı dedim. Bilmiyorum ben bir sorayım dedi. İki dakika sonra tekrar beni aradı. Üretim müdürünün kabul etmediğini, acilen gelmem gerektiğini söyledi. Ben de üretim müdürünü aradım, neden çağırdığını sordum. İşyerine gelmem gerektiğini söyledi. Tamam dedim. Ardından iki dakika sonra beni aradı ve tazminatsız olarak işten çıkartıldığımı söyledi. Ben de neden olduğunu öğrenmeye çalıştım. “Sen daha iyi bilirsin” dedi. Bilmediğimi söyledim, bilsem sormazdım dedim. O da “Tamam fazla uzatma evine kağıt gönderdim” dedi. Büyük bir ihtimalle beni sendikal olaylardan işten çıkarttılar. Ama bunu ne sendika ne de işveren kabul ediyor. Sendika arkamızda durmuyor. Artık bu saatten sonra yanınızda değil karşınızdayız diyor sendikacılar. Bunun nedeni onlara güvenmediğimiz için kendi avukatlarımızı tutmamızdı. Kendi avukatlarımızı tuttuk diye bizim arkamızda olmayacaklarını söylediler. Tazminatsız işten atılmamıza karşı hiçbir şey yapmadılar. İşyerinde olmalarına rağmen çıkartıldığımızdan haberlerinin olmadığını söylediler. Grev esnasında, grevden sonra herhangi bir işçinin işten atılmayacağı söylenmişti. Ama grev bittikten sonra benimle beraber 5 kişiyi işten çıkardılar. 150 işçinin de çıkarılacağını duyduk. Arkadaşlarımız kurban gibi bekliyor çıkarılmayı ve sendika hala hiçbir şey yapmıyor. Sendika bizi arayıp bir kere olsun geçmiş olsun demedi.

“Sendikayla ilişkilerimizi kestik”

Uğur Akay: 07.00-19.00 vardiyasında çalışırken çay paydosunda yemekhaneye gittik. Yemekhanede çayımızı içerken bölüm amiri insan kaynaklarına gitmemi istedi. Orada bakım müdürü Metin ve insan kaynaklarından Sena Hanım ve tanımadığım iki kişi vardı. Bana “Uğur artık seninle çalışmayacağız, sözleşmeyi tek taraflı feshettik” dediler. Gerekçe olarak da facebook’ta paylaştığım yumruk logosunun işyerine hakaret anlamına geldiğini söylediler. 25. maddenin 2. fıkrasının b. bendine dayanarak işten

Kent’te grevin ardından işten atma saldırısı!

Kent Gıda fabrikasında grevin bitmesinin ardından işten atma saldırısı başladı. Kent Gıda patronu 25 Ağustos’ta 6 işçiyi, İş Kanunu’nun 25. Maddesi’ni gerekçe göstererek kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemedi işten çıkarttı.

İşten atılan işçiler ise bu durumu kabullenmeyerek önlerine konulan evrakları

Kent Gıda’da işten atılan Tek Gıda-İş üyesi işçiler, grevin ardından fabrikada uygulanan baskılar ve sendika yönetiminin ihaneti üzerine gazetemize konuştular...

atıldığımı söylediler. Ben bunu kabul etmediğimi, bana haksızlık yapıldığını söyledim. Derken güvenlik amiri tarafından kolumdan tutularak soyunma odasına götürüldüm. Kartlarımı, anahtarlarımı aldılar ve zorla dışarı attılar. Ne sendika yanımdaydı, ne de işveren somut bir açıklama yaptı. Ertesi gün sendikaya gittik. Hiç göremeyeceğimiz insanlar oradaydı. Beni ikna etmeye çalıştılar. Biz de bunu anlayınca oradan çıktık. Başka bir avukatla devam ettik. Bunu duyan sendika genel başkanı şubeyi arayarak “başka avukat tutanlara biz maddi ve manevi destek vermeyiz” demiş. Biz de bunları duyduk ve sendikayla artık ilişkilerimizi kestik. Artık onlarla aynı yolda yürümeyeceğiz.

“Mücadele edeceğiz ve hakkımızı alacağız”

İsmail Ünal: Kent Gıda’da 10 yıldır çalışıyorum. Herkesin bildiği gibi 15 Temmuz’da greve çıktık. 7 Ağustos’ta grev istemediğimiz bir şekilde sonuçlandı. O günden sonra benim için Tek Gıda-İş Sendikası Tek Gıda İşverenler sendikası olmuştur. O günden sonra ne temsilciyle, ne de şubeden biriyle görüşmüşlüğüm var. Cuma günü 8 Ağustos’ta işbaşı yaptık. 10 Ağustos’tan itibaren günde 12 saat çalıştık. Ben Pazar günleri gitmiyordum. 25 Ağustos’ta işyerinden aradılar. Tahmin ediyordum. Grevde ön plana çıkmamdan dolayı ve grevin bitirildiği gün temsilcilere laf söylememden dolayı kara listeye alındığımı biliyordum. Telefon geldiğinde ne olduğunu tahmin etmiştim ancak tazminatsız olduğunu tahmin etmemiştim. Esas nedeni sendikaya verdiğim bir iki ayardı.

imzalamadılar. Patronun 150 işçiyi işten atmaya hazırlandığı ifade ediliyor.

BDSP: Birliğimizi güçlendirelim!

Gebze BDSP, işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan Kent Gıda işçilerine ‘Birliğimizi güçlendirelim’ çağrısı yaptı. 26 Ağustos sabahı 23.00-07.00 vardiyasının çıkışına yapılan dağıtımda işçilere patronun saldırılarına ve sendika bürokrasisinin ihanetine karşı uyanık olmaları uyarısı yapıldı.

Ancak tebliğde işyerini aşağılama, işverene hakaret, işçileri işyerine karşı kışkırtma ve facebook’taki bazı paylaşımlarım yer alıyor. Facebook’ta paylaşım yaptım ama kesinlikle işverene hakaret yok. Her şey temsilci ve şube başkanına yönelikti. Beni işyerine çağırıyorlar, sendikanın sözde haberi yok. Pınar Hanım, insan kaynaklarından iki kişi var ama bir tane sendika temsilcisi yok. İmza atmalı mı atmamalı mıyım bilmiyorum. Ben de kabul etmediğimi, imzalamayacağımı söyledim. Akşama kadar temsilci ve sendikadan arayan olmadı. Arasalar açmayacaktım zaten. Yine de mücadele edeceğiz ve hakkımızı alacağız.

Atilla Kasap: 25 Ağustos sabahı işveren tarafından aranarak fabrikaya ulaştım. Güvenlik karşıladı beni. Grev sürecinde işçiyi işverene karşı kışkırttığım gerekçesiyle 25. maddeden tazminatsız işten atıldım. Ben de işverenle değil sendikayla sıkıntımın olduğunu dile getirdim. Güvenlik nezaretinde işyerinden ayrıldım. Sendika avukatlarını tercih etmediğimiz için sendikadakiler bizlerin arkasında durmadılar. Biz de kendi imkanlarımız doğrultusunda hukuki işlem başlattık.

Zafer Cengiz: 2008 yılından bu yana Kent Gıda’da engelli kadrosunda çalışıyorum. Engelli kadrosunda olmama rağmen verilen tüm ağır işleri yapıyorum. Hiç sesimi çıkartmadım. Arkadaşlar da bunu söylüyordu ve o ağır işleri yapmamamı söylüyorlardı. Ben yapabildiğim tüm işleri yapacağımı söylüyordum. Paramı alınterimle kazandım. Ve greve çıktık. Grev sırasında slogan attırdım. Bu benim hakkım diye düşünüyorum. 25 Ağustos’ta “işçileri galeyana getirmek, işçileri işverene karşı kışkırtmak, işvereni küçük düşürmekten” 25/2. madde gerekçe gösterilerek işten çıkarıldım. Benim 6,5 yıldır aidaat ödediğim sendika başka avukatlara gitmeyin dedi. Ben de grevde bizi satan sendikanın avukatına güvenmediğimi söyledim. Ben 6,5 yıldır aidaat ödediğim sendikaya, 6,5 yıldır emek verdiğim fabrikaya hakkımı helal etmiyorum.

Kafesan işçisi boyun eğmiyor!

CHP'li Çiğli Belediyesi'ne bağlı Kafesan şirketinde çalışırken başka bir taşeron firma bünyesine geçirilen Genel-İş Sendikası üyesi işçilerin mücadelesi sürüyor.

Yerel seçimlerden sonra Çiğli Belediyesi'nde başkanlık koltuğuna oturan Hasan Aslan, Kafesan işçilerinin maaşlarını sözleşme zamanı dolmadan düşürmeye çalışıyor. Kafesan şirketinin Mayıs ayındaki ihaleye girememesi sonucu ihaleye dışardan farklı firmalar girdi. İhaleyi Çibel ve Turkuaz firması aldı. İşçilerin iki ayrı taşeron firmasına tepkisi sonucu Turkuaz, Çibel'in alt işvereni olarak devreye girdi. Yani Turkuaz, işçileri "alt işveren" olan Çibel şirketine devretti.

Yeni dönemde Çibel isimli taşeron firma bünyesinde çalışacak olan işçiler, yeni şirkette maaşlarının düşürüldüğünü öğrenince eyleme geçtiler. Ağustos ayı bordroları verilmeyen işçiler, Sosyal Güvenlik Kurumu'nu arayarak maaşlarının düşürüldüğünü öğrendi. Maaşlarının düşürülmesine tepki gösteren işçiler, 25 Ağustos'ta Çiğli Belediyesi Harmandalı Şantiyesi'nde iş bıraktı. Yaklaşık 800 işçinin, hak gaspı ve maaşların düşürülmesi karşısında belediye yönetimine karşı öfkeli olduğu gözlemlendi.

İşçilere hakaret edip kaçtılar

Çiğli Belediye Başkanı Hasan Aslan, saat 09.00'da şantiyeye geldi. Şantiye Müdürü Murat Hançer, Hasan Aslan'la yan yana bulunduğu sırada, işçiler hakkında

"Bu namussuzlar" ifadesini kullandı. Hançer'e tepki gösteren işçiler, sloganlarla üstüne yürümeye başladı.

Belediye Başkanı Hasan Aslan'ın "Ne sendikanızı ne de temsilcilerinizi tanıyorum" ve "İzmir Büyükşehir Belediyesi de taşerona geçti" sözleri üzerine işçiler "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganı atarak sendikal haklarının sonuna kadar arkasında olacaklarını dile getirdiler. Belediye Başkanı Hasan Aslan da işçilerin slogan atıp üzerine yürümesinin ardından şantiyeden kaçtı.

Maaşlarının 600 TL'ye yakın bir miktarda düşürülmesini protesto edip bir günlük iş bırakan Kafesan işçileri akşam saatlerinde 13 arkadaşlarının işten atıldığı haberini aldı. Belediye önünde bekleyiş devam ederken, CHP'li yöneticiler işçilerle konuşmaya geldi. İşçiler Hasan Aslan'ın aşağıya inip konuşmasını istedi. Hasan Aslan'ın "onların hiçbirini tanımıyorum" ve "görüşmek istemiyorum" demesi üzerine işçilerin bazıları kapıya yüklenip belediye binasına girmeye çalıştı.

Bir günlük uyarı eyleminin ardından sendika üyesi 13 işçinin işten çıkartılmasına iş bırakarak yanıt veren işçilerin kararlı tutumu sonuç verdi. 26 Ağustos'ta hizmet üretimini durduran işçilere, işten atılan 13 işçinin işe geri alındığı açıklandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Antalya'da sendikalı işçi kıyımı

Antalya Büyükşehir Belediyesi'nde toplu sözleşme için yetki alan Güvenlik-İş'in 10 üye ve yöneticisi işten çıkarıldı.

Türk-İş'e bağlı Güvenlik ve Savunma İşçileri Sendikası (Güvenlik-İş), 470 üye sayısı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetkili sendika ilan edildi. 520 sendikalı güvenlikçinin çalıştığı Antalya Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Koruma ve Zabıta Daire Başkanlığı'nda taşeron olarak çalışan 10 işçi ise 'performans düşüklüğü' gerekçesiyle işten çıkarıldı. İşten çıkarılan 6 işçinin sendikada yönetici olduğu öğrenildi.

Sendika yöneticileri ise üyelerine başka bir sendikaya geçmeleri yönünde baskılar yapıldığını ancak baskıların sonuç vermediğini ifade etti. Yöneticiler kendilerinin işten çıkarılması ile sendika üyesi işçilere gözdağı verilmeye çalışıldığına dikkat çekti.

Antalya Büyükşehir Belediyesi geçtiğimiz günlerde bir emekçiyi daha Alevi olduğu için işten çıkarmıştı. Yerel seçimlerin ardından emekçileri teker teker arayan belediye yönetimi işçilere nereli olduklarını sorarak fişleme işlemine başlamıştı.

Kalıp-San patronundan geri adım

Topkapı Maltepe'de kurulu olan Kalıp-San'da çalışan Cafer Kalağ hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılmıştı. Cafer Kalağ haksız yere işten atılmayı kabul etmeyerek fiili ve hukuki mücadeleyi başlatacağını duyurmuştu.

İşçilerin Birliği Derneği ile birlikte fabrika önünde basın açıklaması yapılarak haksız işten atmaya ve kurlarsız çalışmaya karşı mücadele edileceği ifade edilmişti. Fabrika önünde yapılan açıklama Kalıp San yönetimini rahatsız etti.

İşçilerin Birliği Derneği, Kalıp-San'ın üretim yaptığı firmalar olan Vestel ve Bosch'a Kalıp-San'daki haksızlığı ve kurlarsız çalışmayı anlatan mektup yazmıştı. Mektupta Kalıp-San'daki hukuksuz ve keyfi uygulamaların 1. dereceden muhatapları oldukları ifade edilmişti. Bundan sonraki hak mücadelesinin hedefi olacakları vurgulanmıştı. Mektupların gönderilmesinden kısa bir süre sonra Kalıp-San yönetimi Cafer Kalağ'ın alacaklarını gerçek maaşı üzerinden hesaplayarak bankaya yatırdı. Cafer Kalağ'ı da arayarak alacaklarının yatırıldığı bildirildi.

Kızıl Bayrak / GOP

Küçükçekmece'de işçi toplantısı

Küçükçekmece'de hak gaspı karşısında neler yapılabileceği üzerine panel gerçekleştirildi.

22 Ağustos'ta gerçekleşen toplantının gündemi "Patronların her türlü hak gaspı saldırılarına nasıl cevap verebiliriz? Yasal olarak haklarımız neler? Yaşadığımız sorunlar karşısında yalnız değiliz!" oldu.

Sunum, dernek temsilcisinin iş cinayetleri ve iş kazaları ile ilgili verdiği bilgiler ve bunlara karşı örgütlü mücadele çağrısı ile başladı. Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Avukat Gülvin Aydın'ın yaptığı sunumda işe girişten işten çıkışa kadar olan çalışma boyunca karşılaşılabilecek bir dizi hak gaspı ve bunlara karşı yapılması gerekenler anlatıldı.

Sunumu ilgiyle dinleyen emekçiler, sunum sonunda avukata sorularını yöneltti. Canlı geçen soru-cevap bölümünden sonra dernek temsilcisi, fiili-meşru mücadelenin öneminden bahsederek yasaları bilmenin bu mücadeleyi güçlendireceğini belirtti. Konuşmada Greif, ÇELMER gibi direnişler anlatılarak örgütlülüğün önemi vurgulandı ve tüm emekçilere fabrikalarda örgütlenme çağrısı yapıldı.

Emekçiler bu panellerin sürekli olmasını talep ettiler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Eğitim Sen: Siyasal kadrolaşmaya hayır!

KESK/Eğitim Sen, 25 Ağustos'ta ülke genelinde gerçekleştirdiği eylemlerle AKP'nin eğitimdeki kadrolaşma politikalarına ve Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş (TEOG) sistemine tepki gösterdi.

İstanbul

İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan Eğitim Sen İstanbul Şubeleri, 70 bin yöneticinin tasfiye edildiğine dikkat çekerek, yandaş sendika Eğitim Bir-Sen haricinde diğer sendikalara üye yöneticilerin tasfiye edildiğini ve okulların bu şekilde iktidara ait birer şube haline getirilmeye çalışıldığına dikkat çekti.

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını Eğitim Sen 4 No'lu Şube Başkanı İzzet İndeş okudu. Eğitim yöneticilerinin görevlendirilmesi sürecinin tasfiye ve kadrolaşma hareketine dönüştüğünü kaydeden İndeş, şunları söyledi: "Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Görevlendirilmesine İlişkin Yönetmelik'te belirtilen puanlama sistemi, MEB'in eğitim yöneticilerini belirlerken işi şansa bırakmak istemediğini göstermiştir. Eğitim yöneticilerinin belirlenmesinde tamamı siyasi kadrolardan oluşan üst düzey yöneticilere yüzde 60, sınırlı sayıda okul bileşenlerine ise yüzde 40 puanlama imkanı verilerek, eğitim yöneticisi olarak görevlendirileceklerin 75 puan alması şartı getirilmiştir. Eğitim yöneticilerinin belirlenmesinde mülakat ya da 'sözlü sınav' yöntemi üzerinden yeni bir siyasi kadrolaşma hareketi başlatılmıştır. Türkiye'de nerede olursa olsun 'mülakat' ya da 'sözlü sınav' kelimelerinin tek karşılığının 'torpil' olduğunu ilkökul çağındaki çocuklar bile bilmektedir."

İzmir

Eğitim Sen İzmir Şubeleri sendika binasında basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın metnini Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Başkanı İdil Uğurlu okudu. Uğurlu açıklamaya, 6528 sayılı torba yasaya karşı mücadele yürüttüklerini söyleyerek başladı. Bu torba yasanın eğitimin tasfiye yasası olduğunu belirtti.

Dershanelere yönelik çıkan yasanın anti-demokratik olduğunun altını çizen Uğurlu sözlerine şöyle devam etti: "Görev süresi uzatılacak eğitim kurumları müdürleri için yapılan değerlendirmelerde tam bir kıyım yaşanmıştır. Yedi binin üzerinde okul müdürü 75 puanın altında puan aldı diyerek tasfiye edilmiştir. Dün kendi teftişlerinde 100 puan alan takdir, teşekkür belgeleri verilen okul müdürleri bugün kendi sendikalarından düşüncelerinden eğitime bakışlarından vazgeçemedikleri için cezalandırılmış ve başarısız müdürler olarak ilan edilmişlerdir."

Millî Eğitim'e yürüyüş

Eğitim Sen İzmir Şubeleri 26 Ağustos'ta İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metnini Eğitim Sen 6 No'lu Şube Başkanı İdil Uğurlu okudu. MEB ve hükümetin sınav değişikliklerine de değinen Uğurlu, açıklamasında özel okulların özendirilmesine tepki gösterdi. TEOG sistemi ve

sonrasında mağdur olan öğrencilerden bahsetti. Uğurlu, eğitim yöneticilerinin görevlendirilmesi sürecinde tasfiye ve kadrolaşma hareketine dikkat çekerek İzmir'de yaşanan müdür kıyımlarından söz etti. Atamalar yapılırken siyasi görüş, mezhep, inanç farklılıkları gözetilerek atama yapılmasının 'ötekileştirme' olduğuna dikkat çekerek bu uygulamaların son bulmasını istedi. İzmir'de bulunan Kadifekale Zübeyde Hanım İlkokulu, Nevvar Salih İşgören Anadolu Lisesi gibi çeşitli okullardaki ayrımlara vurgu yaparak İzmir'deki süreci anlattı. Müdür atamalarındaki adaletsizliklerin son bulmasını talep eden Uğurlu, İzmir'de 500 civarı eğitimcinin mağdur olduğunu söyleyerek mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Eyleme Türk Eğitim-Sen, Eğitim-İş ve Aktif Eğitim-Sen destek verdi.

Sinop'ta Eğitim-Sen'lilere saldırı

Sinop'ta eğitim alanındaki kadrolaşmaya karşı eylem yapan eğitim emekçilerine saldıran polis Eğitim Sen üyelerini gözaltına aldı.

Basın açıklaması yapmak isteyen Eğitim Sen'li eğitim emekçileri polis saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda Eğitim Sen Sinop Şube Başkanı Hakan Eker, Şube Örgütlenme Sekreteri Musa Uzun, KESK Dönem Sözcüsü Metin Gürbüz, Tüm Bel-Sen İl Temsilcisi Erkan Kabal ve Genel-İş Şube Başkanı Bülent Eroğlu'nun da bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Çorlu

Çorlu'da eğitim alanında örgütlü sendikalar ortak eylem gerçekleştirdi. Eğitim Sen, Eğitim-İş ve Türk Eğitim-Sen şubeleri, "Millî Eğitim Bakanlığı'na Bağlı Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Görevlendirilmesine İlişkin Yönetmelik" çerçevesinde görevden almaları protesto etmek için Çorlu Heykel'den Millî Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdüler.

Müdürlüğün önüne gelen eğitim emekçileri içeri girerek burada açıklama yapmak istediler. Polis ise eğitim emekçilerinin kendi kurumlarına girmesine engel oldu. Türk Eğitim-Sen, Eğitim Sen ve Eğitim-İş şube başkanları sırayla birer konuşma gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Trakya

Barış

Sosyalistler için önce (*immediate*) bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışlagelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü *Berner Tagwacht*'a şükran borçluyuz. n° 73'te ("*Friedenssehnsucht*"), barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, Junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine (*sich lossagen*) ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A P.'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlenmek için boşu boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"na (*Wichtigtuerei machtloser Schönredner*) yönelttiği saldırı da (n° 73 ve 75) mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için (*Frieden ohne weiters*) savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü *her biri* savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, her birinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve "kendi" ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştireci" bir formül yardımıyla *uzlaştırma* amacını güden *değil*, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılamaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürüelim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış *esasları* üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, söz konusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü "toprak ilhaki"nin, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı *uluslar* için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların *ayrıcılıklarını* savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak *bütün* uluslar için tanıınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem *Avrupa'nın dışındaki* ulusları, yani bütün sömürgeleri, *bütün* ezilen halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve

Almanya'nın toplam nüfusu yüz elli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanısıra, dünya nüfusunun *çoğunluğunu* oluşturan halkları *ezen* ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika'ya el konmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildiler, gerçekte emperyalist ve ulusalcıdır; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin *hizmetkarıdır*. *Yalnızca* Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunun yağmalamayı sürdüreceği ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki

yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın *gerçek* "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, *belli bazı* ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek *bütün* halkları, *bütün* sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, *bütün* ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir *sosyalist* devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan *düş kırıklığının* başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli

SORUNU

V. İ. Lenin

belirtilerden biridir. Sosyalistler bu belirtiye çok dikkat etmelidirler. Yiğınların barış arzusundan *yararlanmak* için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan *nasıl* yararlanılacak? Barış *sloganını* kabullenmek ve yinelemek, “aciz [ve daha kötüsü çoğu zaman *ikiyüzlü*] laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları”nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini “almaksızın” (ya da tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış *yapabilecek* güçte oldukları boş hayaliyle halkı *aldatabilir*. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında *derin* çelişkiler *olmadığı* yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi *süsleyip-püsleyemez*. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yiğınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacılarının yiğınları ayartmasına yarar. Böyle bir propaganda için ortam hazırdır; böyle bir propaganda için insanın gereksindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya (hatta ilgili makamlara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişkisini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşamasıyla *ilgili olarak* da öne sürülmelidir. Biz, *statükodan* yana değiliz, büyük savaşlarda *bir kenarda durmak* gibi dar kafalıcı bir ütopyaya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı devrimci bir savaşımdan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı artırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımlarını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, ezen ulusların sosyalistlerinin tutumuna *bağlı olması*, bundan ötürüdür. *Ezen* ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımla, ulusal soruna (bugün) dar kafalıcı değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proletaryasıyla ezilen ulusların proletaryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün

küçük devletler için özgürlük türünden dar kafalıcı bir ütopyadan farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılacak tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımlarını hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yönetim kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, “başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı”nı öğretirken, Marx’ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda’nın Britanya’dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle *Britanyalı* işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda’nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımazlarsa, Fransızlar İtalyan Nice’i için, Almanlar Alsace-Lorraine, Danimarka Schleswig’i ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb. için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün “büyük” devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların “kendi kaderlerini tayin hakkı” için *savaşmayan* kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o *ülke*

hükümetine karşı devrimci bir savaşımlar dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yiğınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, *ezen* ulusların halk yiğınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyumsuz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basle kararıyla da uyumsuz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre’nin ve Hindenburg’un yaptığı yasalara boyun eğme arasındadır; devrimci savaşımla emperyalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, “orta yol” siyasetinin ikiyüzlü (ya da duygusuz) mimarları veriyor.

Temmuz-Ağustos 1915’te yazıldı

İlk kez 1924’te *Proletarskaya Revolyutsiya* n° 5’te yayınlandı

Collected Works, vol. 21, s. 290-294.

ABD saldırganlığının yeni bahanesi IŞİD

IŞİD tehdidinden söz eden vaazlar, son günlerde emperyalist şeflerin dilinden düşmez oldu. ABD, İngiltere, Fransa başta olmak üzere emperyalist merkezlerden yapılan açıklamalarda, IŞİD'in hem güncel bir tehdit hem uzun vadeli bir sorun olduğu söyleniyor. IŞİD'in gücünü olduğundan da büyük gösteren emperyalist şefler, güvenliklerinin tehdit altında olduğunu iddia ederek, bölgede girişecekleri olası bir saldırı için zemin düzlemeye çalışıyorlar. Batılı toplumları ise, IŞİD öcüsüyle korkutup emperyalist saldırganlık siyasetine yedeklemeye çalışıyorlar.

IŞİD ABD için tehdit mi?

Obama'dan Dışişleri Bakanı'na, Pentagon'un efendisinden CIA şeflerine kadar uzanan vaazlar dizisinde IŞİD, ABD için tehdit olarak tanımlanıyor. IŞİD'e karşı savaşmanın şart olduğunu söyleyen Washington'daki savaş baronları, bu savaşın Irak'la sınırlı kalmaması gerektiğini de ekliyorlar.

Bilindiği üzere IŞİD, 3.5 yıldan beri, emperyalistler ve bölgedeki -Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, İsrail gibi- Amerikan uşağı devletlerin desteği ile Suriye halkına ve yönetimine karşı savaşıyor. Bu savaşta ABD, Fransa, İngiltere ve karşı-devrimin bölgedeki güç merkezleri tarafından sağlanan desteğin kritik bir önemi var. Bu destek olmasaydı IŞİD bu kadar güçlenemez, Suriye'deki yıkıcı savaş da bu kadar uzamazdı. Zira bu ölüm şebekesini finanse eden, silahlandıran, eğiten ve mevzilendiren bu karşı-devrimci cephe. Türkiye ve Suudi Arabistan tarafından bu çetelere sağlanan destek farklı biçimlerde devam ediyor.

Hal böyleyken IŞİD nasıl oldu da bir ayda ABD için tehdit oluşturmaya başladı? Bu katil sürülerinin hiçbir icraatı yeni değil. Bu icraatların mahiyeti, yani katliamlar, tecavüzler, azınlıkların toplu kıyımı vb. emperyalistler için bir sır değildir. Bu da, emperyalistlerin IŞİD'in vahşi kıyımlarını umursamadığını gösteriyor. Zira Suriye'nin Hristiyanları ve Alevileri katledilirken, IŞİD ve kardeşleri, Batılı emperyalistlerin söyleminde "devrim yapmak için ayağa kalkan halk" diye tanımlanıyordu.

IŞİD'in Musul'u istila etmesini uydularla izleyen ABD, kılını bile kıpırdatmadı. Musul'daki Hristiyan, Şii, Türkmen ve Kürt kökenlilerin kentten kaçmasını keyifle izleyen Obama, "Irak'ta yeni bir savaşa girmeyeceğiz" diye vaazlar veriyordu.

Son günlerde, Obama yönetimi güya Ezidileri ve diğer azınlıkları kurtarmak için harekete geçiyor. Oysa bu da sahtekarlıktan başka bir anlam taşıyor. Zira gerçekleştirilen birkaç hava saldırısı, sadece IŞİD'i Erbil'den uzak tutmayı hedefliyor. Örneğin Musul'daki IŞİD mevzilerine dokunmuyor ABD.

Irak'ta IŞİD'e savaş ilan etmişler gibi konuşan Washington'daki savaş kundakçıları, bu tehlikeyi bertaraf edebilmek için, Suriye'deki koluna da saldırmak gerektiğini iddia ederek, olası bir askeri saldırıya zemin hazırlamaya çalışıyorlar. Bu vaazların bir temel nedeni; Suriye'ye hava saldırıları

düzenlemeye yarayacak bir bahane üretmektir. IŞİD'in ABD için tehdit oluşturduğu iddiası koca bir yalandır. Zira emperyalistlerin imal ettiği IŞİD kimi zaman denetimden çıksa da, her zaman Ortadoğu halklarını hedef almaktadır. IŞİD'in hemen tüm eylemleri, doğrudan bölge halklarını hedef alıyor. Batılı emperyalistleri rahatsız eden bazı eylemleri olsa da, bunlar, IŞİD tetikçilerinin icraatlarında devele kulak bile değildir.

ABD ile suç ortakları, IŞİD'in bitirilmesini kesinlikle istemezler. Bu konuda bir endişeleri varsa, o da cihatçı katillere katılan kendi vatandaşları olan IŞİD'cilerin emperyalist merkezlerde de eylem yapma ihtimalidir. Cihatçı çetelerin Batı'da türlü eylemleri olsa da, bunlar hem yaygın değil hem egemenlerin polis devletini tahkim etme çabalarına kılıf oluşturuyor.

Emperyalistler, bölge halklarını katleden, ama kendi denetimleri dışına çıkmayan bir IŞİD istiyorlar. IŞİD'in Güney Kürdistan'a yönelmesi, bir denetimden çıkış denemesi idi. Bundan dolayı emperyalistler hemen harekete geçtiler. Tabi bu harekete geçiş, IŞİD'e savaş ilanı filan değil. Sadece söylemde bir savaş ilanı var. Gerçek hayatta böyle bir şey yok. IŞİD'e beş-on hava saldırısı düzenlemenin, savaş ilanıyla bir alakası yoktur. Sadece Güney Kürdistan'ı tehdit eden IŞİD mevzilerinin vurulması da bunu kanıtıyor.

Onlar kurdu, onlar yaşatacak

IŞİD'i kuran emperyalistlerle işbirlikçileri, bu ölüm makinesinin yaşamasını da istiyorlar. Tek şartları, IŞİD'in kendisine çizilen sınırların dışına çıkmaması ve kendi güdümlerinde kalmasıdır. Böyle olduğu sürece emperyalist/siyonist planlara hizmet eden bir araç olarak işlev görecektir. Bu ölüm makinelerinin bazen denetimden çıkması, bazı Amerikalılara zarar vermeleri de olasıdır. İşte ABD ve suç ortakları sadece bu tür durumları engellemeye çalışıyorlar. Böyle bir sorun olmadığı sürece, IŞİD'e karşı girişecekleri saldırılar, ciddiyetten uzak, göstermelik sınırlarda kalacaktır.

Emperyalist/siyonist güçlerin IŞİD gibi bir maşaya çok ihtiyaçları var. Bundan dolayı IŞİD'den vazgeçmiyorlar. Böylesi bir katiller şebekesi hem etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları kışkırtmak için işe yarar, hem ABD savaş uçaklarının Suriye ve diğer bölge ülkelerine saldırı gerekçesi olarak kullanılabilir. IŞİD'i gerçekten ortadan kaldırmak isteselerdi, Amerikan uşağı rejimlerin bulunduğu Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'dan işe başlamaları gerekirdi. Oysa bu gericiлик abidesi rejimlerin IŞİD'e sundukları destek devam ediyor.

Emperyalistlerin elinin değdiği yerde ölüm biter

Medya tekelleri ve onların yerel uzantıları, utanmadan Batılı emperyalistlerin saldırıya maruz kalan halklara "insani yardım" yapmak için çaba sarf ettiklerini, IŞİD katliamlarına uğrayan "azınlıkları korumaya çalıştıklarını" vaaz ediyorlar. Öyle ki, emperyalist güçleri, "hayır kurumu" diye yutturmaya çalışıyorlar. Bu propaganda, kurbanı, "tek kurtarıcı var, o da celladındır" demek gibi bir şeydir.

Kapitalist/emperyalizmin tüm tarihi, 20. yüzyılın başından itibaren tarih karşısında gericileşen bu sistemin, dokunduğu yer yer de ölümün bittiğini kanıtıyor. Ortadoğu'da yaşananlar, bu acımasız gerçeği bir kez daha kanıtıyor. Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı, Suriye'yi yakıp yıkan gerici savaşları başlatan emperyalistler, yarattıkları büyük yıkım ve kıyım yetmiyormuş gibi, IŞİD gibi bir belayı da, bölge halklarının başına musallat ettiler. Şimdi de kendi yarattıkları canavarı düşman ilan edip, bu gerekçeyle yeni saldırılar için zemin düzlemeye çalışıyorlar.

Emperyalistlerin olduğu yerde ne ölüm ne yıkım eksik olur; savaşlar da devam eder, IŞİD'ler de imal edilir. Bölge halklarının savaş, yıkım ve IŞİD belalarından kurtulabilmeleri için tek çıkış yolu vardır; emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, tüm araçları kullanan militan, birleşik, bölgesel direniştir.

ABD: Servet-sefalet uçurumunun vahim boyutlar kazandığı ülke

Kapitalizm bir sömürü ve soygun düzenidir. Bu düzende tüm zenginlikleri üreten ve yaratan işçi sınıfıdır. Nedir ki, tüm bu zenginlikler burjuvazinin elinde toplanmaktadır. Zira, üretim araçları fabrikalar, makineler vb. burjuvazinin özel mülküdür. İşçi sınıfının ise kendi ürettiklerine sahip olma şansı yoktur.

İşçi sınıfı sürekli iş üretir, artık değer üretir, servet ve sermaye üretir, zenginlik üretir. Buna karşın, hiç çalışmayan, tam bir asalak sınıf olan burjuvazi, sadece ve sadece işsizlik ve yoksulluk, açlık ve sefalet, gelir eşitsizliği üretir. Deyim uygunsuzsa, işçi sınıfının ürettiği tüm zenginlikler onun yoksulluğunun nedeni olur.

Burjuvazi zenginleştikçe işçi sınıfı daha da yoksullaşır. Sermaye ve servetini arttırdıkça işçi sınıfının sefaleti de artar, aradaki uçurum daha da derinleşir. Kriz dönemlerinde ise, bu durum çok daha ürkütücü boyutlar kazanır.

Bir uçta devasa bir zenginlik, öte uçta yoksulluk, açlık ve sefalet...

Amerika kapitalizmin kabetesidir. Sermayenin en yoğunlaştığı, servetlerin en çok biriktiği, her geçen gün daha da devasa boyutlara ulaştığı bir ülkedir. Bu "Batılı beyaz adamlar" ülkesi, dünyanın en zengin ülkesidir. Dünya işçi ve emekçilerini sömüren, bağımlı ve yoksul ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalayıp talan eden ve kâra doymak bilmeyen aç gözlü en büyük tekeller bu ülkeye aittir. IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası mali kuruluşlar bu ülkenin denetimindedir. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan beridir, bu ülkenin burjuvazisi dünyanın efendisidir. O tarihten beridir dünyanın her yerine sermaye ihraç eder. Dünyanın en büyük tefecisidir, her ülkeye/ve devlete borç para verir, borçlandırır, adeta onları haraca bağlar. Denetimindeki uluslararası mali kuruluşlar aracılığıyla kendisine bağımlı hale getirir. Bu bağımlılık zamanla öyle artar ki, en büyük güçlere dahi boyun eğdirir. Bu ülkenin burjuvazisi yoksul ve geri ülkelere adeta elini kolunu sallaya sallaya girer. Halihazırdaki gücü ve onun kendisine sağladığı imkanlarla, girdiği ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sonuna dek sömürür ve yağmalar. İçerde, kendi işçi ve emekçilerinin sömürsünden elde ettiği birikimle birlikte bu zenginlik katlanır da katlanır, devasa boyutlar kazanır.

Kapitalizm sömürü, yağma, işsizlik, yoksulluk, açlık, sefalet, gelir eşitsizliği, konutsuzluk ve gelecek güvencesinden yoksunluk demektir. En gelişmiş ekonomiye sahip olmak bu gerçeği değiştirmez. Amerika'nın devasa boyutlarda zenginleşmesi demek, başta siyahiler olmak üzere, kendi işçi ve emekçilerinin devas boyutlarda yoksullaşması ve sefaleti demektir. Öte yandan, Amerikan kapitalizminin habire ürettiği yoksulluk ve sefalet sadece Amerikalı siyah ve beyaz adamların yoksulluk ve sefaleti ile sınırlı kalmıyor. Kapitalizm günümüzde sömürüye, işsizlik ve yoksulluğa, açlık ve sefalete küresel boyutlar kazandırmıştır. Kapitalizmin ürettiği tüm melanetler artık küreseldir ve bu da en çok Amerika için geçerlidir.

Amerika'da kelimenin gerçek manasında iki ulus vardır ve bunlar iki ayrı dünyada yaşamaktadır. Biri; dünya zenginlerinin, petrol zenginleri, silah tüccarları, borsacılar, banka milyarderlerinden oluşan zenginler sınıfıdır. Diğeri ise toplumun sömürülenleri, ezilenleri, yoksulları ile emekçi sınıflardır.

Yoksulluk, açlık ve sefalet, gelir adaletsizliği ve gelecek güvencesinden yoksunluk elbette ki toplum ölçüsündedir, hastalık beyaz-siyah ayrımı yapmaksızın topluma yayılmaktadır. Ne var ki, öncelikle toplumun kara derililerini vurmaktadır. En yoksul olanlar, en çok işsiz kalanlar ve açlar siyahlardır.

İki ayrı dünya

Amerika'da kelimenin gerçek manasında iki ulus vardır ve bunlar iki ayrı dünyada yaşamaktadır. Biri; dünya zenginlerinin, petrol zenginleri, silah tüccarları, borsacılar, banka milyarderlerinden oluşan zenginler sınıfıdır. Diğeri ise beyaz ve siyah derilisi ile toplumun sömürülenleri, ezilenleri, yoksulları ile emekçi sınıflardır. Aralarında tam bir uçurum vardır. Birinin devasa zenginliği diğeri için dipsiz bir uçurumdur.

Bir kaynağa göre Amerika'da 400 zengin 150 milyon Amerikalı'nın toplam gelirinden daha fazla bir servete sahiptir. Bir yanda ultra zenginlerin oturduğu bölgeler, diğeri yanda konut bile denilmeyecek binalarda oturan "sefiller". Bir yanda toplumun %99'u, diğeri yanda %1'i. Bir yandan toplumun yoksullarının; Wall Street'i işgal Et eylemcileri, diğeri tarafta onları polis zoru ile susturmaya çalışan Amerikan burjuvazisi. Bu, iki ayrı dünya demektir.

Amerika'da övgüler düzülen ekonomik büyüme durmuş, Amerika'nın da balonları patlamıştır. Ve dahası, krizin tetiklemesi ile yıllardır oluşan köpükler sınırları aşmıştır. 2008 yılındaki krizle birlikte Amerika'da tüm açılardan tablo çok daha vahim boyutlar kazanmıştır. Örneğin sadece 2008'deki finans krizi ile birlikte toplam 3 milyon kişi evsiz kalmıştır. Bu sayı giderek katlanmaktadır. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Toplumun yoksullarının geliri sürekli düşüyor.

Yoksulluk dayanılmaz boyutlarda, açlık çok somut bir tehlike halini almıştır ve sefalet diz boyudur. Ginenen yerde Amerika'da, servet-sefalet arasındaki uçurum vahim boyutlar kazanmıştır.

Sonuç yerine...

Kapitalizmin İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki uzun süren genişleme dönemi '70'li yıllarda yerini durgunluğa terk etmişti. Kriz, bir dönem neoliberal önlemlerle, ardından küreselleşme saldırısı ile ertelenmeye çalışıldı. Tam soluğu kesilecekken imdada Sovyet ve Doğu Bloku'nun çökmesi yetişti. Yeni bir pazardı ve bir dönem de onunla idare edildi. Nihayet yolun sonuna gelinmişti. Kapitalizm hem de kabesinde, Amerika'da bir sabah bir finans/emlak krizi ile sarsıldı. Daha bir süre önce ev ve araba kredisi dağıtan bonkör beyaz adamlar, geri dönmeyen taksitlerini bahane ederek, hepsini geri topladılar. Amerikalı ortalama adamlar dahi rüyadan uyandılar.

Kapitalizm bir krizler düzenidir ve bundan kaçamazdı. Bu gerçek bir kez dah doğrulanmıştı. Kriz vardı ve bu küresel bir krizdi. Tüm devasa zenginliklerine karşın bu kriz en çok Amerika'da hissedildi, hissediliyor. Medya tekeli de bunu gizlemeye güç yetiremiyor.

Kriz, sadece geri ve yoksul ülkeleri etkilemiyor, kapitalizmin ana merkezlerini de sarsıyor. Amerika'dan İngiltere'ye, Fransa, İspanya, İtalya, Portekiz ve Yunanistan'da patlak veren proleter kitle hareketleri bunun somut örnekleridir. Bunlar henüz öncü sarsıntılardır. Dönem; bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. Dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi geri gelecektir. Kapitalizmin çanları da asıl o zaman çalacaktır.

ABD'de polis yok, ordu var!

Ferguson'daki polis cinayetinin ardından protesto eylemleri gerçekleştirilirken otomatik silahlarını kitleye doğrultan haki yeşil üniformalı polisler sokaklarda terör estirmişti.

Son olarak üst düzey yetkililerin aktardıklarına göre, polislin askeri yapılanması "denetim" altına alınacak.

Kitlelerde polis şiddetine yönelik tepkileri frenlemek için bölgeye ABD Adalet Bakanı Eric Holder başkanlığında heyet gönderildi. Heyet, polislin eylemlere yönelik saldırılarını ve askeri teçhizat kullanımının yoğunluğunu 'araştırıyor'.

Denetim sonunda hükümetin polise bu çeşit teçhizatı sağlamaya devam etmesinin "lüzumlu olup olmadığı" ve gerekliyse de polislin bu teçhizatı uygun kullanım için yeterli eğitimden geçirilip geçirilmediği" değerlendirilecek.

Obama, konuya ilişkin şunları söylemişti: "Fonun nasıl gittiğini, mahalli kolluk kuvvetlerinin ödenekleri nasıl kullandığını gözden geçirmemizin, satın aldıkları malzemeye gerçekten ihtiyaç duyduklarından emin olmamızın faydalı olacağını düşünüyorum çünkü ordumuz ve mahalli kolluk kuvvetlerimiz içinde kocaman bir ayırım var. Bu çizginin bulanıklaşmasını istemiyoruz. Bu bizim geleneklerimize aykırı olur."

"Terör" kılıfıyla tam donanımlı ordu

ABD'de 11 Eylül saldırıları gerekçe sunularak polislin yetkileri genişletilirken uygulanan şiddet

meşrulaştırıldı. Son olarak geçen yıl Boston'da maratondaki bombalı saldırının ardından insan avı başlatan polis kentte yaşamı durdurmuş, toplu ulaşım hatlarının kesilmesinden evlerden çıkışın engellenmesine kadar bir dizi uygulamayı hayata geçirip saldırganı infaz etmişti.

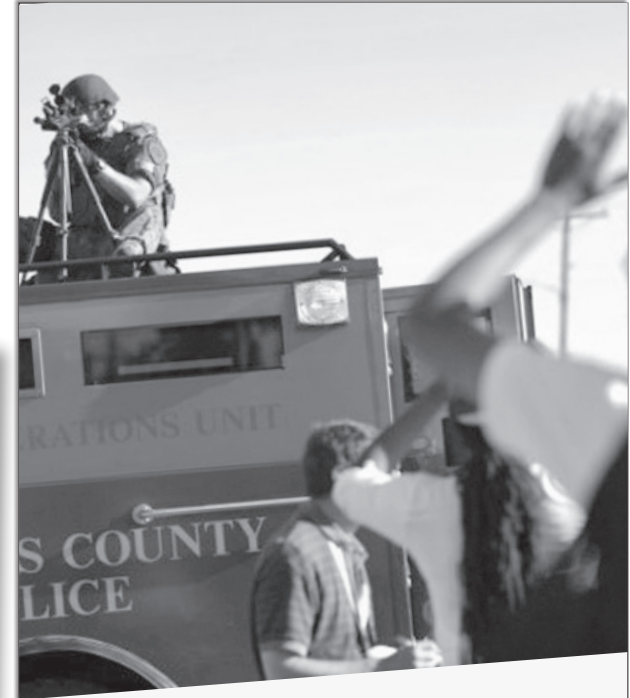
Ferguson'da da benzer bir politika izlendi. Kentin dört bir yanında kontrol noktaları kuran polis, yoldan geçenleri taciz ederek kimlik bilgilerini talep etti.

Polis, gelişmeleri takip eden basın mensuplarını da engelledi.

Bu baskı ve zorbalıktan basın da payına düşeni aldı. Gazetecilerin tek bir alandan çalışmalarına izin verilirken bazı gazeteciler gözaltına alındı. "Toplanma suçu" işleyecekleri 'öngörülen' emekçiler gözaltına alındı. Milli muhafızlar çağrılarak polislin yetersiz kaldığı yerde bizzat ordu güçleri devreye sokuldu. Her noktada özel hareket polisleri kitleye silah doğrultarak tehdit etti.

"Terörle mücadele" bahanesiyle askeri yatırımlarını da yoğunlaştıran polis teşkilatı, zırhlı araçlar, keskin nişancı tüfekleri, makineli tüfekler ve gaz bombaları gibi donanımları arttırdı. Hatta uçak, bombaatar gibi gelişmiş askeri teçhizatlar dahi artık ABD polislinde bulunuyor.

Ferguson'daki bu uygulamaların sistematikleşmesiyle yerel polislerin yetki alanı genişletiliyor. Federal ödenekler ve ordudan arta kalan ekipmanın transferini içeren programlarla militer yapı güçlendiriliyor.

Ferguson'un ırkçı polisleri

Ferguson'da terör estiren ABD polisi yeni skandallarla gündeme gelmeye devam ediyor. St. Louis Polis Teşkilatı'ndan Dan Page'in, Nisan ayında yaptığı bir konuşmada siyahlara, eşcinsellere ve ABD Başkanı Barack Obama'ya yönelik ırkçı-faşist söylemleri ortaya çıktı. CNN muhabiri Don Lemon'ı da tutuklamakla tehdit eden Page, görevden alındı.

18 yaşındaki siyahi Michael Brown'ın katledilmesinden sonra sokaklara çıkan öfkeli halka karşı şiddet uygulayan polislerden biri olan Dan Page, ordu çalışanları ve emeklilerinin bir araya geldiği 'Oathkeepers' adlı dernekte yaklaşık bir saat süren konuşması Ku Klux Klan toplantılarını aratmadı. Konuşması boyunca ABD'de yaşayan siyahileri hedef alan Page, siyahları "sapıklar" olarak niteledi ve Obama'ya "kaçak göçmen" dedi.

Bir ABD polislinin gerçek düşünceleri

Ülkesindeki grupları Müslüman, eşcinsel veya azınlık olarak "ayırmadığını" söyleyen Page, "Ben çeşitlilikten yanayım, herkesi öldürürüm" diyerek ülkesindeki ırkçı-faşist zihniyeti bir kez daha gözler önüne serdi. "Vietnam gazisi" olduğunu söyleyen Page, gruplara "azınlık hakları verilmesini" eleştirdi ve bu hakların İncil'de yeri olmadığını söyledi. "Siyah sapıklar" olarak nitelediği siyahilerinse "bunu anlamadığını" iddia etti.

Konuşması esnasında yakın zamanda gezdiği yerlerin fotoğraflarını gösteren Page, sıra Kenya'da çektiği fotoğraflara gelince, "Başkanım olduğunu iddia eden kaçak göçmenin nerede yaşadığını görmek istedim" ifadelerini kullandı.

Teşhir olunca görevden aldılar

İrkçi polis Page, Ferguson protestolarını görüntüleyen CNN muhabiri Don Lemon'ı da tutuklamakla tehdit etmişti. Bu konuşmanın görüntüleri internette yayımlandıktan kısa süre sonra, St. Louis Polis Teşkilatı bir bildiri yayınlarak Dan Page'in görevden alındığını duyurdu ve Page adına herkesten özür diledi. Polislin daha önce kimseyi öldürmediğini vurgulayan teşkilat, böyle bir konuşmanın kabul edilemez olduğunu ifade ederek, tepkileri dindirmeye çalıştı.

Ebola yayılıyor

Demokratik Kongo Cumhuriyeti Sağlık Bakanı Felix Numbi, Equateur bölgesinde iki kişi üzerinde yapılan testlerde Ebola virüsüne rastlandığını bildirdi. Daha önce de ishal, kusma ve ateş belirtileri gösteren 13 kişinin öldüğü açıklanmış ancak ölümlerin Orta Afrika'da görülen başka bir salgından kaynaklandığı ifade edilmişti. Salgının yayıldığı Boende'de yaklaşık 100 km yarıçaplı karantina bölgesi oluşturuldu.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ise salgının yayılma hızı ve kapsamı için "daha önce eşi benzeri görülmemiş bir durum" diyor. Salgın nedeniyle ölenlerin sayısı bin 427'ye yükselirken, Mart ayından bu yana Orta Afrika'da virüsten etkilenenlerin sayısının da yaklaşık 2 bin 615 olduğu söyleniyor.

Ebola virüsünün henüz tedavisi olmamakla birlikte şimdilik test aşamasında olan ZMapp adlı bir ilaç kullanılıyor. Bu ilacın kullanıldığı bazı durumlarda hastaların sağlığına kavuştuğu görülüyor ancak bu ilacın stokları da hızla tükeniyor.

Hasta olduklarını söylemeyenlere ceza

Diğer taraftan Sierra Leone'de, Ebola hastalarının kendilerini gizlemesini suç sayan yeni bir yasa meclis onayından geçti. Yasanın Sierra Leone Cumhurbaşkanı'nın onayından da geçmesi durumunda, hastalığını saklayanlar iki yıl hapis cezasıyla karşı karşıya kalacak.

Fildişi Sahili Ebola virüsünün ülkeye sıçramasını

engellemek için sınır geçişlerini kapatmıştı. Gabon, Senegal, Kamerun ve Güney Afrika da benzer önlemler aldı.

Dünya Sağlık Örgütü ise, seyahat yasağının işe yaramadığını söyleyerek Ebola virüsü taşıyanların tedavisi için daha çok doktor, daha çok yetkili görevlendirilmesi ve daha çok seyyar laboratuvar kurulması gerektiğini belirtiyor.

Ebola ya da kurşunla ölüm riski!

Karantinanın uygulandığı yerlerden biri de Liberya'nın başkenti Monrovia'ya bağlı West Point semti. Semtte karantina altına alınan 50 bin civarında insan var. Karantina altındaki bölgede zorla tutulan insanlar salgın tehlikesinin dışında bir de açlık sorunu yaşıyorlar. Toplama kamplarını aratmayan karantina bölgesinde insanlar yiyecek hiçbir şeyleri olmadığını ifade ediyorlar.

Karantina bölgesinde karşılaşılan açlık ve kötü koşullar nedeniyle insanlar kaçma girişimlerinde bulunuyorlar. Ancak bu girişimler karşısında bölgeyi ablukaya almış olan robocop polisleri göz yaşartıcı gaz ve gerçek silahlarla kaçmaya çalışanlara saldırıyor.

En son yaşanan kaçma girişimi sırasında bir kişi bacağından gerçek kurşunla vuruldu. Karantina bölgesinde insanlar Ebola'ya yakalanarak veya polis kurşunuyla vurularak ölmek arasında yaşam savaşı veriyor.

Katliam kıyıya vurdu

Libya'nın başkenti Trablus açıklarında 23 Ağustos günü Afrikalı mültecileri taşıyan bir gemi battı. Çok sayıda kişinin denizde kaybolduğu olayla ilgili resmi açıklama ise 26 Ağustos'ta geldi.

Libya Deniz Kuvvetleri Sözcüsü Eyyub Kasım geminin batması sonucu ölenlerin sayısının 200'ü geçtiğini söyledi. Göçmenlerin cesetlerine ulaşılması için denizde arama çalışmalarının sürdürüldüğünü söyleyen Kasım sabah itibarıyla kıyıya vuran cesetler olduğunu aktardı.

Göçmen gemisi kaçak olduğu için yolcu sayısı tam bilinmiyor. Ayrıca teknenin batma nedeninin de alabileceğinden çok yolcu alması olabileceği üzerinde duruluyor.

Kasım'ın açıklamalarındaki bir diğer detaysa emperyalistlerin ülkeyi sömürüp nasıl aciz hale getirdiği gerçeği. "Sahil Güvenlik ve Deniz Kuvvetleri'nin imkanlarının kısıtlı olduğunu" söyleyen Kasım, arama kurtarma çalışmalarını yeteri kadar yapamadıkları için ölü sayısının artmasından endişe ettiklerini söyledi.

Kasım, "hükümete ve uluslararası kurumlara Afrikalı göçmenlerin Avrupa'ya kaçışta sıkça başvurduğu 'yasadışı göç' meselesiyle ilgilenmeleri" çağrısında bulundu. Bu çağrının Avrupalı emperyalistler için anlamıysa sınır hatlarında "koruma" çalışmaları, göçmenlerin ulaşımını engellemek için askeri yatırımlar. Yeraltı kaynakları sömürülen Afrika'da daha iyi bir yaşam umuduyla yola çıkmaya çalışanlar binbir zorluğu göze alırken yüzlerce ölüyor. 200 kişinin toplu ölümü dahi gündem olmuyor. Libya'da kıyıya vuran cesetler toplanırken Avrupa göçmenlere karşı "caydırıcı" yasalar hazırlamakla meşgul.

Saldırlara ve işbirliğine karşı yol kestiler!

Arjantin'de, işlerine geri dönmek için mücadelelerini sürdüren Lear işçileri, işten atma saldırılarına ve ihanetçi-işbirlikçi SMATA bürokrasisine karşı 27 Ağustos'ta yol kesme eylemi yaptılar.

Sabahın ilk saatlerinde Panamerica Otoyolu'nu işgal ederek yürüyüşe geçen işçiler eylemlerini gün boyunca sürdürdüler.

Yol kesme eyleminde işçiler adına açıklama yapan işçi temsilcisi Ruben Matu, fabrikada işçi

temsilcilerine yönelik saldırılar olduğunu, SMATA sendikası bürokratlarının da saldırılarda yer aldığını belirtti. Kendilerine yönelik fiziki saldırılar olduğunu belirten Matu, "Şirketin çeteci saldırılarını, yaralamalarını ve işçi temsilciliğine karşı tehditlerini kınıyoruz, işten çıkartılmış işçilerin işe geri alınmasını talep ediyoruz" dedi. Ayrıca saldırılar ile ilgili olarak suç duyurusunda buldukları bilgisini verdi.

Matu, işçi temsilcilerinin işten ayrılması için her

türlü baskının hayata geçirildiğini, mücadeleci işçi temsilcilerinin diğer işçilerle konuşmasının önüne geçilmek istendiğini belirtti.

"Tüm medyayı ve bize destek veren herkesi ABD şirketi Lear ve SMATA sendikasına karşı başlattığımız bu eyleme desteğe çağırıyoruz" diyen Matu, mücadelede kararlı olduklarını belirterek "Aileleri bir daha sokağa atamayacaksınız" dedi.

Eylemlerini sürdüren Lear işçilerini abluka altına alan jandarma ekipleri saldırı hazırlığı yaptı. Jandarma ekiplerine 3 helikopter de eşlik etti.

Sınıfa karşı sınıf ve sınıf temelli devrimcilik!

“Sınıflar, birbirlerinden, tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal üretim sisteminde tuttukları yere, üretim araçlarıyla olan ilişkilerine emeğin toplumsal örgütlenişindeki rollerine ve bunun sonucu olarak, toplumsal zenginlikten aldıkları payın boyutlarına ve bunu elde etme tarzına göre ayrılan büyük insan gruplarıdır.” Lenin

Bu yaklaşım, nesnel kategoriler olarak sınıfların tanımlanmasını mümkün kılar. Bu temel husus, üretim ilişkilerinin hukuksal ifadesi olan mülkiyet ilişkilerinde karşılığını bulur. Buradan hareketle, kapitalist toplumda üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip bulunan kapitalist sınıfın karşısında, bu mülkiyetten yoksun, mülksüzleştirilmiş işçi sınıfı yer alır. Marksizm’in materyalist tarih anlayışı, farklı üretim tarzlarını temyiz eden altyapının, yani üretici güçler ve üretim ilişkileri bütünlüğünün, buna özgün bir üstyapıyı da şekillendirdiğini ortaya koyuyor. Yani kapitalist mülkiyet ilişkileri egemen olduğu sürece, burjuvazi ve proletarya, sınıf çıkarları uzlaşmayan iki temel sınıf olarak varlıklarını sürdüreceklendir.

Sınıfın devrimciliğinin bilimsel temeli

İşçi sınıfının devrimci rolü tümüyle kapitalist sistemin doğasından kaynaklanır. Kapitalizm, zenginliğini arttırırken, çelişkili bir biçimde bu zenginliğini yaygın bir yoksulluğun, mülksüzleşmenin üzerinde yükseltti. Toplumsal ilişki olarak nitelendirilen sermaye birikimi, iki karşıt sınıfın aynı anda var olmasına bağlı. Fakat ne yazık ki, bu birikim tek bir kaynağı mevcut: İnsanın üretici emek gücü. Sermaye birikimi, kapitalistlerin kendi özel tüketimleri dışında diğer gelirlerinin yeniden üretime aktarılmasıyla daha fazla kâr elde etmek için yatırım yapılması ve bu yatırımdan oluşan gelirin de yeniden üretime aktarılması döngüsüdür. Bir kapitalist ne makinelerden ne de hammaddeden kâr elde edebilir. Bu döngüde kapitalistlerin kâr edebileceği tek bir mal var; emek gücü. Kârın tek kaynağı, sermaye birikimi döngüsünün üzerinde yükseldiği mekanizma, yaşamak için emek gücünden başka hiçbir aracı, yeteneği olmayan ve sattığı emek gücünün değerinden daha fazlasını kapitalizmin yasalarıyla kapitalistlere bırakan mülksüzleştirilmiş işçilerdir. İşçi sınıfı değerleri üretirken sahip olduğu kolektif üretme, kolektif düşünme ve kolektif harekete geçme yeteneğindedir. Marx’ın deyimiyle, burjuvazi çelişkileriyle birlikte doğal olarak kendi mezar kazıcılarını yaratmaktadır.

Sınıf temeline oturmayan devrimcilik, sınıftan kopukluk

Türkiye sol hareketi içinde yer alan siyasal örgütlenmelerden çoğunun gerçekte işçi sınıfına dayanmadığı ve sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket eden gerçek bir proleter devrimci siyasal hat oluşturmadığından dolayı sınıftan kopukluk, inkâr edilmesi güç bir gerçektir.

Leninizm’in saptamaları nettir: Bağımsız sınıflar mücadelesini temel alan bir tutum, devrimci bir politika geliştirmek için yeterli değildir. Sınıf mücadelesinin devrimci kimliği, onun burjuva sistemi cepheden karşısına alan tarzı üzerinden ortaya çıkar. Yani küçük-burjuva oportünizminin elindeki mücadele programı ne kadar sınıf temelli olursa olsun, burjuva devlet sisteminin iyiliğini güvenceleyen demokrasi mücadelesinin ötesine geçme gücünü saflarında barındıramaz. Burjuva devleti cepheden yıkmayı hedeflemeyen sınıf faaliyeti, emekçi ve ezilen kitleleri tünelin sonundaki işiğe ulaştırma yolunda ekspres rolünü oynayamaz. Üretimden gelen güç diye bir şey vardır ve siyasal güçten ayrımı kelime oyunu değil; ifade edilen gücün taşıyıcısı ve kullanıcısı olan işçi sınıfının iktisadi, siyasal ve ideolojik düzeylerdeki varoluş biçimidir. İşçi sınıfı siyasallaştıkça ve kendisini siyasal bir sınıf savaşımı içerisinde sınıf olarak örgütlediğinde, gücünü üretimden geldiği ölçüde değil, siyasal eyleminden ve bu eylemin içeriğinden alır. Bu noktada işçi sınıfının gücü de siyasal bir güç olarak nitelendirilir. Bu anlamıyla proletaryanın devrimci ayaklanması üretimden gelen gücünün ve iktisadi düzeydeki eyleminin üzerinde değil, siyasal eyleminin üzerinde yükselcektir.

Güncel eşikte, burjuvazinin karşısına devrimi ve proletaryayı dikmeyen, sınıf devrimciliğinden yoksun bir siyaset, nihai hedefe ulaşamaz.

Hedefimiz işçi sınıfı öncülüğünde mücadele ederek, komünistlerin önderliğinde sosyalist devrime giden yolu açmak ve örgütlemek olmalıdır. Proleter devrim bu alandaki mücadele ile başarıya ulaşacaktır.

İşçi sınıfı savaştıkça, sosyalizm kazanacak!

Devrimci siyasal örgütlenmenin, sınıftan kopuk değil, tersine, sınıfa dayalı olması gerekliliği, dün olduğu gibi bugün de marksistlerin üzerinde durması ve uğrunda çaba sarf etmesi gereken yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu konular sosyalist harekette bugün de hafife alınmakta ve belli başlı kalıpların yanlış biçimde tekrar edilmeleriyle yetinilmektedir. Oysa bu tutum, Türkiye sol hareketinin en temel zaaflarından birini ve en başta gelenini oluşturmaktadır.

Soldaki bu sınıf hareketinden kopukluk nedeniyledir ki, Türkiye’de işçi sınıfının çoğunluğu, yıllardan beri sosyalistlerin dediklerini değil, burjuva siyasetçilerin dediklerini dinlemekte ve bu nedenle seçimlerde burjuva düzen partilerine umut bağlayarak oy kanalı olmaktadır.

Bu iç karartıcı tabloyu düşünmek ve sorgulayarak aşmak, olumsuz nedenleri ortadan kaldırmak için Lenin’in, “Ders çıkarmak için nedenlerini analiz edecek kadar temellerine inmeyi bildiğimizde, bir yenilgi her zaman için bir zaferden daha zengin bilgilerle doludur, çünkü sonuçları, bizi şeylerin özüne inmeye zorlar” sözü sosyalistlere yol gösterici niteliktedir.

Yaşanan deneyimler açıkça göstermektedir ki, işçi sınıfının içinde bulunduğu bu pasif durumdan kurtulup ayaklanabilmesi, ancak onun öncü kesimlerinin sınıf çıkarları temelinde örgütlenmesi ve proleter devrimci bir ruhla eğitilmesiyle mümkün olabilir. Çünkü işçi sınıfının geride duran kesimlerini de sınıf mücadelesinin ön saflarına çekebilecek ve sınıfın bir bütün olarak ayaklanabilmesini sağlayacak güç, işçi sınıfının bilinçlenmiş ve örgütlenmiş bu öncü kesimleridir. Sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimlerinden çıkartılan bu düşüncenin doğruluğunda komünistlerin hiçbir tereddütü olmamalıdır!

Emeğin bahçesinde festival coşkusu

Haftalardır hazırlıkları süren Mamak Kültür-Sanat Festivali 25 Ağustos akşamı başladı. Her sabah yapılan değerlendirme toplantılarında günü planlayan Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları, eksiklikleri tamamlamak için iş bölümü çerçevesinde yoğun bir çaba ve emekle seferber oldu.

Festivalin ilk gününde alana erken saatlerde gelen Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları stand açarak müzik yayını yaptılar. Bu esnada park alanına pankartlar asıldı. Festival broşürleri dağıtılırken, emekçilerle festival üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Etkinlik öncesinde halaylar çekildi.

Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda gerçekleştirilen festivalin ilk etkinliği ise "Toplumsal mücadelede kültür-sanatın yeri ve festival" başlıklı forum oldu. Forum öncesinde 'Tiyatroj' tarafından Filistin konulu oyun emekçilere sunuldu. Emekçiler tarafından ilgiyle izlenen oyun sonrasında foruma geçildi. Forumda ilk sözü Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı aldı ve kültür evlerinin tarihinin yanı sıra kültür-sanata bakış açısından bahsetti. Festivallerin yıllardır devrimci bakışın ürünü olarak gerçekleştirildiğinin altını çizdi ve mikrofonu düşüncelerini ifade etmeleri için emekçilere bıraktı.

'Sanat yaşamın kendisidir'

'Tiyatroj' adına yapılan konuşmada, sanatın duyarlılıkları arttırmak için bir araç olması gerektiği belirtildi ve Ortadoğu'daki katliamları, bölge halklarının acılarını sanatın konusu haline getirdikleri ve bu yolla dayanışmayı büyütme amaçladıkları vurgulandı. 'Ve Sanat Tiyatro Topluluğu' adına yapılan konuşmada ise, yıllardır kültür-sanat cephesinden devrimci mücadeleye sunulan katkının önemini altı çizildi. Sanatın emekçilerin yaşamının bir parçası olması gerektiği söylendi. Dikmen Vadisi ve Çinçin halkı ile sanat aracılığıyla kurulan ilişkilerden bahsedildi. Bir katılımcı, devletin sanata ve sanatçıya değer vermediğini söyleyerek 35 aydının yakıldığı Sivas Katliamı'nı hatırlattı. Bir emekçi kadın, uyuşturucu kullanımının artması ile birlikte düzenin yozlaştırma politikalarına değindi. Gazetelerin, televizyonların hatta okulların bu amaca hizmet ettiğini söyleyerek, yıllardır yapılan festivalin önemini vurguladı. Bir sanat emekçisi, "Sanat nedir ve kim için yapılır?" sorusunu sordu ve sanatı kutsallaştırmamak gerektiğini belirterek "Sanat insandır, yaşamın kendisidir" dedi. Başka bir sanat emekçisi sanata para karşılığında ulaşılabilmesini eleştirdi ve devrimci kurumlarda sanat eğitiminin ücretsiz/karşıksız verilmesinin önemini altını çizdi. Bir işçi söz alarak İşçi Kültür Evi'ne teşekkür etti ve etkinliklerin her geçen gün daha kalabalık geçmesi için herkese çağrı yaptı. "Yarın komşularınızı da alıp gelin" diyen işçi daha güçlü olmak gerektiğini vurguladı.

Forumun ardından bir süre daha müzik dinletisiyle devam eden etkinlikte bir haftalık festival programı da emekçilerle paylaşıldı.

2. gün: Emeğin bahçesinden ezgiler

Açılış etkinliğinin ardından 26 Ağustos'taki ikinci gün programı Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun sunduğu "Emeğin bahçesinden ezgiler" başlıklı etkinlikle devam etti.

Türkü ve devrimci marşlardan oluşan bir repertuar hazırlayan Müzik Topluluğu çalışanları ilgiyle izlenen bir dinleti sundular. Aynı zamanda festivalin bundan sonraki etkinliklerine de katılım çağrısı yaptılar. Müzik dinletisi yoğun istek üzerine halaylarla devam etti. Etkinlik sona ermesine rağmen parktan ayrılmayan gençlerle halaylar çekildi, sohbetler edildi.

3. gün: Gençlik devrimin safında!

Festival, söyleşi, forum, dinleti ve gösterimlerle final etkinliklerine hazırlanırken, işçi, emekçi, genç ve kadınlarla daha sıkı politik bağlar kuruldu. Her gün farklı bir gündem çerçevesinde gerçekleştirilen etkinliklerde, emekçiler devrimin yanında saf tutmaya çağrıldı.

27 Ağustos'ta Devrimci Gençlik Birliği Girişimi tarafından örgütlenen gençlik forumu gerçekleştirildi. "İsyen barikatlarından, gençliğin devrimci birliğine yürüyoruz!" şiarıyla çağrısı yapılan forum Haziran Direnişi'ni konu alan bir belgeselin gösterimi ile başladı.

Belgeselin ardından yapılan kısa bir açılış konuşmasının ardından forum bölümüne geçildi. Forum, öğrenci ve işçi gençliğin yanısıra semt gençliğinin de toplumsal sorunlara duyarlılıklarının artırılması hedefiyle, gençliğin yaşadığı sorunların tartışıldığı bir formata büründü. Yozlaşmadan, madde bağımlılığına kadar devletin maddi ve manevi saldırılarına yanıt verebilenin yöntemleri konuşuldu. Forumda söz alan birçok katılımcı, kendi direniş deneyimleri üzerinden, gençliğin devrimci dinamizmine dikkat çekti ve bu potansiyeli göğüsleyebilecek devrimci öncünün yaratılmasının önemini vurguladı. Kendi isteği dışında imam-hatiplere kaydedilen öğrenciler geçiği hatırlatılarak AKP'nin dindar nesil yetiştirme arzusu teşhir edildi. Aynı zamanda DGB ve DLB'nin bu konuyla ilgili neler yapabileceği tartışıldı.

Devletin düşünmeyen, sorgulamayan bir nesil yetiştirmek istediği belirtilerek, bunun planlı bir politika olduğunun altı çizildi. Gençliğin, kendisine geleceksizlikten başka bir şey vaat etmeyen düzene söyleyecek sözünün olması gerektiği ifade edildi ve DGB'nin bu ihtiyaca yanıt üretmesinin önemi vurgulandı. Forum, çocukların da söz alarak, devrimci gençleri selamlamasının ardından halaylar çekilerek bitirildi.

Festival programının sonraki günlerini gazetemizin önümüzdeki sayısında yansıtacağız.

Yeni döneme politik ve örgütsel olarak hazırlanarak...

DGB'yi mücadele içinde yaratalım!

Bir süredir gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üretmek temel politik hedefiyle tartışmalarının yürütüldüğü, bu kapsamda bir dizi seminer, eğitim çalışması ve "Gençliğin devrimci birliği için buluyoruz" şiarıyla gerçekleşen kamp ile bugün artık Devrimci Gençlik Birliği ete-kemiğe bürünmektedir. Gençlik hareketine yönelik bu politika, bir dizi somut adımın ardından üniversitelerin ve liselerin açılmasıyla gençlik kitlelerine taşınmayı bekliyor.

Bugün için bu hazırlıklar DGB tartışmalarının ilk yürütücüleri ve hayata geçiricileri olarak sınırlı sayıda devrimcinin çabasıyla sürmektedir. Ancak ilk andan itibaren ortaya koyduğumuz üzere gençlik hareketinin devrimci politik zeminde örgütlenme ihtiyacının karşılanması hedefi geniş gençlik kesimlerini DGB politikalarına ve işleyişine kazanmayı gerektirmektedir. Bu da ancak devrimci politik zeminde gençlik hareketine müdahale, bu açıdan yoğun bir çaba, kitleleri devrimci politikaya kazanmak ile mümkündür. Bu çalışmada gençliği bu politikaları hayata geçiren ve geçirecek olan örgütsel zeminlere kazanmak, haftalık-15 günlük düzenli yerel toplantıların içinde söz-yetki-karar hakkını en geniş kesimlerle kullanmayı gerektirmektedir.

kaldırdığımızda. İşte bu yüzden, DGB olarak gençliğin gelecek ve özgürlük taleplerinin karşılanmasının devrimle mümkün olduğu, düzene karşı devrim şiarını yükseltmek gerektiğini savunuyoruz.

DGB, özgürlüğün ve geleceğin bu düzenin yıkılmasında olduğunu savunmaktadır. Bu yüzden "düzene karşı devrim!" şiarını sahiplenir!

Emperyalist-kapitalist sistem gençliğe hiçbir gelecek sunmamaktadır. Kapitalist sistem geleceksizlik demektir. Açlık, yoksulluk, savaş, sömürü demektir. Bütün bir dünyanın küresel bir hapisaneye çevrilmesi ve özgürlüklerin kısıtlanması demektir. Emek sömürsü üzerine kurulu bu düzende sermaye egemenliğinin çıkarlarından başka bir kural yoktur. İnsani değerler rafa kaldırılmıştır. Her şeyin temelinde çıkar ilişkileri vardır. Paranın egemenliği vardır. Bu sistem her şeyin metalaşmasıdır. Eğitimin, sağlığın, doğanın, emek-gücünün, insanın, tüm duyguların, sevginin, acının, aşkın metalaşması vardır. Marx, "kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser" demektedir.

İşte bu yüzden içinde en ufak bir insani değere sahip olan bir kişi bu düzende nefes alamaz. Bu düzenden bir gelecek beklemek hayaline kapılmaz. Bu düzende bir avuç insanın sahip olduğu "özgürlük" milyonların tutsaklığı, köleliği anlamına gelmektedir, ki bu bahsettikleri özgürlük sistemin yürütücüleri veya tüm bu sorunlara sırtını dönmüşlerin emrindedir.

Bizlerin özgürlüğü bu düzenin yıkılmasındadır; devrimdedir; mücadeledir. Direniştir. Bu uğurda bizleri bir araya getirecek ve mücadelemize yön verecek birliğimizdir özgürlük. Bu düzenin bizlere dayattığı köleliği kabul etmemek, buna mecbur olmadığımızı haykırmak özgürlüğe giden ilk adımdır. Bu düzeni yıktığımızda gerçek özgürlüğü elde edeceğiz, milyonların üzerindeki baskıyı kölelik dayatmasını

DGB, her türden gericiliğe karşı mücadeleyi de temel bir görev olarak önüne koymaktadır. Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık olma iddiasındadır.

Bugün gericilik sadece dinsel gericilik olarak değil, onu da kapsayan burjuva gericiliği olarak karşımıza çıkmaktadır. Dinsel, milliyetçi, bireyci gericilik ile gençlik kitleleri uyuşturulmaktadır, düzen içi taraflaşmaların içine çekilmektedir. Kendi geleceği için değil bu sistemin rezil çıkarları için yaşatılmaktadır.

Gençlik bugün koyu bir karanlığın içine çekilmektedir, gömülmektedir. DGB olarak bu karanlığa ışık olmak en temel hedefimizdir. Gericiliğe karşı mücadeleyi sadece dinsel gericilikle sınırlı tutmayan bir hat izleyeceğiz. Bugün, bütün düzen partileri, düzen güçleri emekçileri burjuva gericiliğiyle kendi çıkarlarına kazanmaktadır. DGB mücadeleyi bugün sermayenin görünen yüzü ve sermayenin kararlarının uygulayıcısı olan AKP'ye karşı mücadeleye indirgemez. Her ne kadar bugün kitleleri uyutmada ve kendi peşinden sürüklemeye başarılı dahi olsa AKP gelip geçicidir. Onun da miladı dolacaktır. Sermaye yerine başka bir partiyi, başka oyuncuları getirmeye çalışacaktır. Ancak esas mücadele düzene karşı devrim mücadelesidir.

DGB, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı tüm gençliği Deniz olmaya çağırır. Halkların ortak mücadelesini ve halkların kardeşliğini savunur!

Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Tüm dünyayı büyük bir pazar olarak görmekte, bu pazarda her insanı, her halkı, her bir karış toprağı, paraya dönüştürebileceği her şeyi sermayenin hizmetine sunmaktadır. Bunun için tüm dünyayı kan gölüne çevirmekten geri durmamaktadır. Bugün yanı başımızda Türkiye'nin de parçası olduğu Ortadoğu coğrafyasındaki savaş emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmektedir, onun çıkar çatışmalarının bir ürünüdür. Emperyalizm destekli katliamcı çeteler halkları katlederken emperyalist güçler ve Türkiye de dahil olmak üzere onun uşakları ellerini ovuşturmakta, çıkarları doğrultusunda savaşı körüklemektedir. Bizlere düşen en temel görev bu çıkar çatışmasında egemenlere yedeklenmemektir.

DGB, halkların ortak mücadelesini ve kardeşliğini savunmaktadır. Ortadoğu'da ve tüm dünyada emperyalist savaşları, işgalleri ve müdahaleleri durdurmak için emperyalistlere ve onun işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapar. DGB, tüm gençliği emperyalizme karşı Deniz olmaya çağırılmaktadır. Deniz olmak tüm dünyada ezilen, katledilen halkların acısını hissetmektir, öfkesini kuşanmaktır, dilini dahi bilmediğin insanlarla omuz omuza savaşmaktır. Filistin'de intifada'ya katılmak, Dolmabahçe'de ABD'nin 6. Filo'sunu denize dökmektir, eylemlerini emperyalizme ve onun taşeronlarına

karşı yönelmektir. Darağacında “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği” demektir. Düzene karşı devrim demektir, demenin ötesinde baştan aşağıya düzene karşı devrim olmaktır. DGB, anti-emperyalist mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleden ayrı ele almamaktadır. Bu yüzden tüm bu boğazlaşmalar içinde savaşın bir parçası ve bu savaştan çıkarı olan, bizleri geleceksizliğe sürükleyen sermaye devletine karşı mücadeleyi önüne alır. Yıllardır İŞİD’e, ÖSO’ya, El Nusra’ya silah da dahil olmak üzere desteklerini sunan, “İsrail ürünlerini almayın” deyip sözde boykota çağırın ancak İsrail’le onlarca askeri anlaşma imzalayan, Filistin’e bombalar yağdıran İsrail uçaklarına yakıt satan, İsrail ordusuyla ortak tatbikatlar düzenleyen, milyarlarca dolarlık ticari anlaşmalar imzalayan sermaye devletine karşı mücadele bizler için önceliklidir.

Tüm bu kan gölünün içinde DGB için halkların ortak mücadelesini savunmak, başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere ortak mücadeleden geçmektedir. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini savunmak, halkların kardeşliğinin temel koşuludur. Kürt halkına yönelik baskılara, katliamlara karşı durmak anti-emperyalist mücadelenin temel koşuludur.

DGB, gençliği baskılara karşı mücadeleye, örgütlenmeye çağırır!

Tüm bu sorunların yanı sıra DGB tüm baskılara, soruşturma, susturma ve tek tipleştirme saldırılarına, üniversitelerin üzerine çöreklenmiş YÖK’e ve YÖK düzenine karşı mücadeleyi de önüne çekmektedir. Bugün turnikeler, yüksek duvarlar, tel örgüler, kamera sistemleri ÖGB’ler polisler ile birer hapisaneye çevrilen eğitim kurumlarına özgürlüğü getirmek bu kokuşmuş düzeni defetmekten geçmektedir. Bugün mücadeleyi bastırmak için harekete geçenler bizleri mücadeleden vazgeçirmek için ellerinden geleni yapmaktadır. Bu sistematik baskılara karşı mücadele etmek her dönem gençliğin gündemi olmalıdır.

Eğitim sistemi bugün baştan aşağıya kapitalist çıkarlar doğrultusunda şekillenmektedir. Tüm eğitim müfredatı, açılan bölümler, kalifiye, ucuz iş gücünün karşılanması ve burjuva ideolojisinin kitlelere hakim kılınması ve yeniden üretilmesi eksenine oturtulmaktadır. Teknokentlerle, staj sömürsüyle, mezun olduğunda sefalet ücretlerine mahkum edilmemizle beraber tüm bir eğitim sistemi burjuvazinin hizmetindedir. Bizlerse bu ticarethane birer müşteriyiz. Tıpkı bu düzende ihtiyaçlarımızı karşılamak için girmek zorunda kaldığımız ve baştan aşağıya bizi kendi kültürü, tüketim çılgınlığı ve burjuva ideolojisiyle şekillendiren AVM’ler gibi üniversitelerde bizlerin eğitim ihtiyacımızı karşılamak için girdiğimiz ancak bunun dışında bizleri baştan aşağıya kendi kültürünü ve ideolojisini pompalayan kapitalizmin eğitim kurumlarıdır. Bütün bu ideolojik bombardıman ve tüketim çılgınlığı içinde AVM’ye neden girdiğini unutup çıkan birisi gibi üniversiteden de eğitim almadan çıkıyor oluşumuzu fark etmemiz işten bile değildir. Bu düzende bütün üniversiteler birer kışla, hapisane olmasının yanında AVM’dir de aynı zamanda.

DGB tüm bu sorunlara karşı parasız, bilimsel, anadilde eğitimi savunur. Sermayenin çıkarları için değil, toplumun çıkarları için eğitimi savunur. Bunun için yürüteceği bütün çalışmayı düzene karşı devrim hedefine bağlar.

Tüm bu politik gündemler DGB’nin önümüzdeki dönem temel politik gündemleri olacaktır.

Yeni döneme politik hazırlığımız kitlelerle buluşmalıdır. DGB, gerçek kimliğini mücadele içinde bulacaktır!

DGB’nin mücadelesine ve günümüze Brecht’in sözü ışık tutmaktadır: “Kendi çıkarı için dövüşmeyen, dövüşür başkasının çıkarı için”.

DGB, tüm gençliği kendi geleceği için kavgaya, mücadeleye çağırmaktadır. DGB kendi örgütsel şekillenmesini bu kavga içinde var edecektir. DGB masa başında değil mücadele içinde kurulacaktır.

Bunun için DGB yeni döneme yukarıdaki politik gündemler üzerinden yoğun bir çaba ile başlayacaktır. Kendi şekillenmesini bu mücadele içinde oluşturacaktır. Son birkaç aydır gerçekleştirdiği eylem ve etkinlikler ile anti-emperyalist mücadele gündemini önüne almaktadır. Bu çalışmayı imza kampanyaları, eylemler ile sürdürecektir.

DGB “Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı DENİZ OL!” çağrısını yükseltecektir. Bunun yanı sıra “Gençlik; birliğe, devrime!” şiarıyla örgütlenme çağrısını yükseltecektir. 1-5 Eylül arasında, bulunduğu tüm üniversitelerde kayıt yaptırmaya gelen öğrencilere yönelik yoğun bir çalışma içerisinde olacaktır. Açtığı standlarda, afiş ve broşürüyle devrim ve örgütlenme çağrısını yapacaktır. Tüm bu çalışmalarda görsellik, kitlelerin ilgisini çekecek yaratıcı etkinlikler, fotoğraf sergilerinden tiyatrolara, tanışma toplantılarından film gösterimlerine, gezilerden pikniklere her türlü imkanı seferber edebilmeliyiz. Burjuvazi her türlü aracı kitleleri uyutmak için kullanmaktadır. Her bir saniyesini kendi ideolojisiyle doldurmaktadır. Gençlik kafasını çevirdiği her yerde burjuvazinin ideolojik saldırılarına maruz kalmaktadır. Kitleleri uykudan uyandırmak onların karşısına çok yönlü olarak çıkmayı gerektirmektedir. Ve unutmayalım ki Haziran Direnişi’ni yaşamış bir gençlikten bahsediyoruz. İçinde taşıdığı devrimci potansiyel açığa çıkartılmayı bekliyor. Buna uygun devrimci politik bir taraflaşma ve örgütsel zemin oluşturulduğunda DGB’nin bu potansiyeli harekete geçireceği ortadadır. Bu da her bir DGB’linin kendine, politikasına, örgütüne, DGB’ye

güvenmesi, özgüvenle hareket etmesiyle olanaklıdır. Bizler “gençlik hareketinin örgütlenme ihtiyacına yanıt üreteceğiz” derken gençlik hareketine bir örgüt daha kazandıracamız demiyoruz. Devrimci politik eksende yaşanan boşluğu doldurmak için ortaya çıkıyoruz. Devrimci bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyoruz. Bu ortaya çıkışımızın tarihsel anlamına uygun hareket etmeliyiz. Bugün gençliğin devrimci politik zeminde örgütlenme ihtiyacını karşılamak bizlerin omuzlarında bir görevdir. Bunu gerçekleştirmek maalesef ki bugün için sınırlı sayıda devrimcinin göstereceği iradeye bağlıdır. Elbette bu böyle devam edecek değildir. Ortaya koyduğumuz çalışma, emek karşılığını yaratacaktır. DGB kendi örgütsel şekillenmesini bu bakışla oluşturacaktır.

DGB’nin yaratılmasındaki örgütsel görevler

DGB tartışmalarını yürütmek, DGB’yi şekillendirmek üzerinden bir yılı aşkındır bir araya gelen devrimciler olarak yaptığımız toplantılar ve tartışmalarla şimdiye kadarki süreci örgütlemiş olduk. Bu süreçte en temel yaklaşımımız tartışmaları kitlelere mal etmek, kitlelerle gençlik hareketinin ihtiyaçlarını tartışmak, DGB politikasını ve bu tartışmaları somut adımlar üzerinden hayata geçirmek oldu. Bu hedefle yaptığımız her bir toplantı, her bir görüşme DGB’nin geçici yürütmesi olarak işlev gördü. Yerelerde DGB gündemli gerçekleştirilen toplantılar da DGB’nin üzerinde yükseleceği yerel örgütlenmelerin, komitelerin zeminini oluşturmaktaydı. İlk elden sınırlı sayıdaki kente ve üniversiteye-liseye daralan tartışmalarımız bugün için birçok ilde, onlarca üniversite ve lisede karşılık bulmaktadır. Elbette ki bu yeterli değildir. Bundan sonraki dönemde bu zeminleri güvenceye almak, daha da genişletmek ve işlevsel hale getirmek esas yüklenilmesi gereken halkadır. DGB’nin enine boyuna tartışıldığı kampın ardından birçok ilden ve üniversite-liseden katılımcılarla bir araya gelenler olarak şimdiye kadar yaptığımız tartışmaları somutlamak ve hedefli bir DGB çalışması yürütmek için DGB Geçici Yürütme Kurulu’nu oluşturmuş bulunuyoruz. Şimdiye kadar fiilen bir araya gelip tartışmaları yürütüyor olsak da bugün çok daha

planlı ve etkin bir merkezi çaba ortaya koymak gerekiyor. Önümüzde yeni dönemde etkin bir çalışma yürütmek, **21 Eylül 2014 Pazar** günü **Ankara**'da toplanacak olan **DGB Türkiye Meclisi**'ni toplamak sorumluluğu bulunmaktadır. Toplayacağımız meclisin işlevli olabilmesi yaygın ve kitlesel bir katılımın olmasını da gerektirmektedir. Elbette bu yeterli değildir. Tartışmalarımızın niteliği, meclis toplantısı öncesinde gerçekleştirilecek ön hazırlığa da bağlıdır. Bu ilk meclis DGB'nin politikalarını tartışacak, gündemlere nasıl müdahale edileceğine dair tartışmalar yürütecek, 6 Kasım YÖK'ün kuruluşunun yıldönümüne yönelik nasıl bir çalışma yürütüleceğini kararlaştıracaktır. DGB'nin ilkeleri ve işleyişi üzerine şimdiye kadar yaptığımız tartışmaları ileriye taşımak da meclisin görevlerindedir. Tüm bunların sonucu ve tamamlayıcısı olarak DGB'nin 6 Kasım'ın hemen ardından toplanacak olan ve kuruluşunu ilan edeceği genel kurulun planlaması yapılacaktır. Bu elbette ki sadece yerin, saatin belirlenmesi değil, politik hedeflerinin ve gündemlerinin de tartışılması genel kurula nasıl bir ön hazırlığın yapılacağını belirleyecektir. Genel kurulun kitlelere mal edilmesi ve kitleleri; genel kurulun, DGB'nin ve politikalarının bir parçası haline getirilmesi önemli bir yerde durmaktadır.

Tüm bunların birer sonucu ve tamamlayıcısı olarak DGB'nin ilkelerinin ve işleyişinin meclis öncesinde tartışmaya açılması, kampta tartıştığımız taslak ve öneriler üzerinden her yerelin sonuçlar üretmesi, meclise politik ve örgütsel hazırlık yapması gerekmektedir. DGB'nin logosundan şiarlarına, yazılı ve görsel materyallerinden sosyal medyanın kullanımına kadar DGB'nin bütün bileşenlerinin kolektif bir tartışma yürütmesi ve tüm bu tartışmaların sonuçlarının paylaşılması DGB'yi güçlendirecektir.

Tüm bu süreçler sadece merkezi olarak değil, yerellerden yürütülecek tartışmalar ve pratiklerle beraber ele alınmalıdır. Ancak bu şekilde DGB, tabana dayanan bir örgütlenme haline getirilebilir. DGB'nin örgütsel esnekliği yerel süreçler işletebildiği sürece kağıt üzerinde kalmayacak, DGB yürütmesi ve oluşturulacak merkezi yapılanmalar da alınan kararların uygulayıcısı olarak işlev kazanacaktır. Bu aşamada sınırlarımızı zorlayan, kitleleri tartışmalara ve pratik süreçlere katan bir çalışma örgütlemek DGB'nin ete-kemiğe büründürülmesinde elzemdir.

Son olarak tekrar vurgulamak gerekirse; bugün tarihsel bir adım atmaktayız. Gençlik hareketinin devrimci politik zeminde örgütlenme ihtiyacına yanıt üretmek temel hedefiyle attığımız bu tarihsel adım büyük bir sorumluluk, özveri ve çaba gerektirmektedir. Şimdiye kadar yaptığımız tartışmalar ve attığımız adımlar, ulaştığımız sonuçlar politik bakış olarak, devrimci iddia ve irade olarak DGB'yi var etme gücüne sahip olduğumuzu göstermektedir. Yarın gelişecek olaylara, ayaklanmalara, patlamalara gençlik cephesinden yön verecek birliğimizi var edeceğiz. Bundan kuşku duymuyoruz. Tarihin bizlere yüklediği sorumluluğun farkındayız. Bu sorumlulukla hareket ederek DGB'yi gençlik içinde inşa edeceğiz.

Birleşik, kitlesel, devrimci, militan bir gençlik hareketi için ileri!

**Devrimci Gençlik Birliği
Geçici Yürütme Kurulu
28 Ağustos 2014**

DGB: “Emperyalizme karşı Deniz olmaya!”

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Kartal'da bir hafta boyunca yürüttüğü çalışmalar sonucunda 24 Ağustos'ta “Ortadoğu'da neler oluyor?” başlıklı bir seminer gerçekleştirdi.

Her gün standlar açılan etkinlik hazırlık sürecinde emperyalist savaşa karşı 1500'ü aşkın imza toplandı. Seminer çağrısının ve iletişim adresinin yer aldığı el ilanları etkin bir şekilde kullanıldı. Ayrıca etkinlik öncesi halı saha maçı yapılarak seminere yönelik çağrı güçlendirildi.

Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirilen seminer, gelen kitlenin “Tek yol devrim!” pankartı ve Deniz, Mahir, İbo olmak üzere devrimci gençlik önderlerinin resimlerinin olduğu salona geçmesiyle başladı. Seminerin açılış konuşmasında, programın amacı ve neye hizmet etmesi gerektiği vurgulandı. Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerden bahseden konuşmanın ardından DGB temsilcisine söz verildi.

DGB temsilcisi, emperyalizm ve siyonizm kavramlarını tarihsel arka planı ile anlatan bir giriş yaptı. Türkiye'nin Ortadoğu coğrafyası ve siyasal arenadaki yerinden bahsetti. Ardından konuşmasında Ortadoğu'daki süreçler ile kapitalizmin hammadde

ve pazar ihtiyacı ile olan ilişkisi, 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşları ve sonrası ile günümüz dünyasından söz etti. ABD ve batılı emperyalist devletlerle İsrail'in dolaysız çıkar birlikteliklerine, emperyalizmin ileri karakolları olan Türkiye, Mısır, Katar devletlerinin rollerine değindi.

Son olarak İŞİD adlı cihatçı çetelerin, ABD ve emperyalist devletlerle ilişkisine vurgu yapılarak amacın din değil, pazar ve çıkar kavgası olduğu vurgulandı. Emperyalizm ve gericiliğe karşı kurtuluşun bölge halkların ortak mücadelesinden geçtiği vurgulanarak konuşma sonlandırıldı.

Aranın ardından “Gençliğin emperyalizme karşı neler yapabileceği?” üzerine tartışmalar yaşandı. Seminere katılanlar söz alarak, örgütlülüğün önemine ilişkin vurgular yaptılar.

Kapanış konuşmasında ise, gençliğin düzen tarafından yozlaştırılmasına, uyutulmasına, uyuşturulmasına, sol güçler tarafından kafalarının karıştırılmasına karşı en anlamlı adımın gençliği devrimci saflara kazanmak ve devrimci birliğini kurmak olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Avcılar DLB yeni döneme hazırlanıyor

Yaz döneminin sonuna gelirken, Avcılar DLB yeni dönem hazırlıklarına hız verdi. Avcılar'da bir piknik gerçekleştiren DLB'liler, kendi emekleri ile evlerinde hazırlayıp getirdikleri yiyecekleri ortak bir sofrada birleştirdiler.

Sofranın toplanmasının ardından “Politik Gençlik Hareketi Geleneği” başlıklı makale okundu. Metin üzerinden gençlik hareketi tarihi, “Devrimci Gençlik Birliği” ihtiyacı ve yeni döneme ilişkin yaklaşımlar ele alındı.

Verimli geçen tartışmanın ardından oyunlar oynanıp çeşitli sportif faaliyetler hayata geçirildi. Devam eden tartışma bölümünde ise Avcılar'da yeni dönemle birlikte DLB'nin çıkarmaya başlayacağı yerel gençlik bültenindeki yazılar üzerinden iş bölümü yapıldı.

Avcılar merkezde emperyalizm gündemli yazılımlar yapıldı. Duvarlar “Diren Filistin, Diren Rojava!”, “Emperyalist haydutlar Ortadoğu'dan defolun!”, “Katil İŞİD, işbirlikçi AKP!”, “Katil İsrail, Ortadoğu'dan defol!” gibi şiarlar ile DLB ve DGB imzaları ile donatıldı. Türk Telekom'un duvarına devrimci şiarlar işlenirken, DLB'lileri engellemeye çalışan güvenlik görevlileri ile tartışma yaşandı. Alınan tok tutum ile engelleme ve DLB'lilerin fotoğraflarını çekme girişimleri boşa düşürüldü. Yazılımlar tamamlandıktan sonra İsrail'in katliamcı tutumu ve Türk Telekom'un özelleştirme yoluyla Lübnanlı eski bir bakana peşkeş çekilmiş olduğu yapılan konuşmalarla teşhir edildi.

Küçükçekmece DLB'den stand

Küçükçekmece DLB, 23 Ağustos'ta Bakırköy Eski Tren İstasyonu karşısında stand açtı. Çalışmada *Liselilerin Sesi* ve *Kızıl Bayrak* dağıtımı yapılarak bölgedeki liselilere ve emekçilere seslenildi.

“Kızıl Bayrak tüm işçi ve emekçileri Yatağan'da özelleştirme saldırısına karşı santrallere barikat kuran yatağan işçilerine desteğe çağırıyor!”, “ABD emperyalizminin gerici savaş politikalarını kabul etmiyoruz, tek çıkış yolu işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Eşit, bilimsel, parasız, ana dilde eğitim için DGB'de örgütleniyoruz!” ajitasyonları yükseltlen stand çalışması boyunca işçi ve emekçilerle gündem üzerine tartışmalar yürüten devrimci liseliler, örgütlenme ve mücadeleyi büyütme çağrısı yaptılar.

DLB, liseli gençliği düzenin oyunlarına karşı birlik olmaya, hep beraber düzenin çarkını kırmaya, okullarda, sokaklarda, meydanlarda ve her alanda özgürlük ve gelecek için hesap sormaya DLB-DGB saflarında mücadeleye çağırıyor.

Liselilerin Sesi / Avcılar - Küçükçekmece

"Kızıl Bayrak"la güçlendim"

Uzun yıllar önce tanıştım *Kızıl Bayrak* gazetesi ile. İlk okuduğum günden bugüne işçi sınıfının yanında kararlı bir şekilde duran, sınıf mücadelesini ileriye taşımaya çalışan, sınıfa karşı sınıf bilincini taşımayı hedefleyen bir gazetedir *Kızıl Bayrak*.

Sermayenin kendi sefil çıkarları için işçi ve emekçilere dayattığı insanlık dışı yaşam koşullarına, sömürüye, ücretli köleliğe, ulusal düşmanlığa, ırkçılığa, dinsel gericiliğe, kadının hem sınıfsal hem de cinsel sömürülmesine, katliamlara, emperyalist savaşa karşı marksist-leninist dünya görüşüyle tok bir tutum sergileyendir *Kızıl Bayrak*.

Kızıl Bayrak biz işçilere kendi sınıfsal çıkarlarımız için, sınıf bilinciyle kuşanmamızı sağlayandır. Güya işçinin yanında olduğunu söyleyen sendika bürokratlarının korkulu rüyası olmuştur!

Egemenlerin her türlü kolluk gücü, MİT'i, gözaltıları

ve hapishaneleri *Kızıl Bayrak* gazetesini devrim ve sosyalizm davasından zerrece geri adım attırmamıştır. Sınıftan aldığı güçle, ideolojisi ve devrimci iradesinden taviz vermeyerek, her türlü saldırıyı püskürtmüştür.

Kızıl Bayrak gazetesini önceleri ara sıra okurdum. 2 senedir bütün sayılarını takip ediyorum. Ve okumaya, ayrıca okutmaya devam edeceğim. *Kızıl Bayrak*'tan sınıf olmayı, burjuvaziye karşı savaşmam gerektiğini ve her türlü baskıya karşı tok, kararlı bir şekilde karşı durmayı öğrendim. Emek gücümü sınıfın ideolojisiyle harmanlayarak, kaybedecek zincirlerimden başka bir şey olmadığını öğrenerek güçlendim.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Manisa'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Üreten bizsek yöneten de biz olmalıyız!

Ben bir belediye işçisiyim. Daha önce *Kızıl Bayrak* gazetesi alıyordum ama okumuyordum. Gazete aynı zamanda eve de bırakılıyordu ailem okuyordu. Fakat bu 7-8 ay içerisinde *Kızıl Bayrak* gazetesinin içeriğini okumaya başladığımda bir işçi olarak daha önce burjuva mediasından ve basınında görmediğim, duymadığım birçok işçi eylem ve direniş haberlerine rastladım. İşçilerin taşeronlaşmaya ve iş cinayetlerine karşı yürüttükleri mücadeleyi öğrendim.

Kızıl Bayrak gazetesinin içeriğini okuyarak anladım ki biz işçiler örgütlenmediğimiz sürece sömürülmeye maruz kalacağız. Bu yüzden de işyerlerinde kendi hak ve özgürlüklerimiz için örgütlenmeli ve örgütlü gücümüzü haklar kazanmak için harekete geçirmeliyiz. Eğer bu dünyada üreten biz işçi sınıfı isek o zaman yöneten de bizler olmalıyız.

Arkadaşlar, bu yüzden de tüm işçi ve emekçi kardeşlerimin *Kızıl Bayrak* gazetesini okumasını, okutmasını tavsiye ederim.

Ciğli Belediyesi'nden Park Bahçe işçisi

Ümraniye'de devrimci sınıf çalışması

Sarıgazi Meydanı'nda her hafta yapılan *Kızıl Bayrak* satışı bu hafta da kitlesel bir şekilde gerçekleşti. Ümraniye'den BDSP'liler 23 Ağustos günü "Özgürlük, devrim, sosyalizm" şiarlı önlüklerini giyerek emekçi mahallelerinde kitlesel bir şekilde *Kızıl Bayrak* satışı yaptılar.

Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren gerici emperyalist güçler ve onların taşeronları teşhir eden sınıf devrimcileri, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" mücadelesinin yükseltilmesi gerektiğine dikkat çekti.

Ümraniye bölgesinde "Gücümüz birliğimizden gelir" şiarıyla çıkan işçi bülteni fabrikalara dağıtılıyor. Metal sektöründeki fabrikalara dağıtılan bültene işçilerin ilgisi anlamlıydı. Taşeron çalışmaya karşı mücadeleye çağıran bültende grev yasaklarına karşı fiili grev çağrısının yanısıra Soma gündemi ve işçi yazıları yer alıyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Emperyalizm, savaş ve devrimci seçenek semineri

Esenyurt'ta 23 Ağustos günü "Emperyalizm, Savaş ve Devrimci Seçenek" başlıklı bir seminer gerçekleştirildi.

İki bölümden oluşan seminerde Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki gelişmeler ele alındı. İlk bölümde emperyalist saldırganlık, savaş, sınıf mücadelesinin genel bir panoraması sunuldu. Ardından sunum güne kadar "iki kutuplu dünya" gerçeğinin farklı gelişmişlikteki ülke kategorileri açısından açığa çıkardığı durum ve Sovyetler Birliği'nin çözülüp dağılmasını takip eden dönemde emperyalistler arası güç ve nüfuz mücadelelerinin biçim ve içeriğindeki değişiklik ile aldığı yeni durum tarihsel deneyimlerden de yararlanılarak incelendi. Bu bağlamda ABD'nin çözülmekte olan hegemonyası ve kriz olgusuna dikkat çekildi. Emperyalizm ve savaş kavramının ekonomi-politik arka planı kriz dönemlerinde savaşın işlevi üzerinde duruldu.

Ukrayna, Suriye, Rojava, Filistin, İsrail ve İŞİD çetesi üzerinden somutlanmasıyla tartışma canlı ve katılımcı bir hal aldı. Katliam, direniş, kışkırtılan mezhep çatışmaları üzerinde duruldu.

Toplumsal kaynaşmalara Şili, Brezilya, Hindistan, Yunanistan ve Güney Afrika'dan ABD ve Avrupa'nın emperyalist metropollerine kadar uzanan yaygın ve kitlesel sokak gösterilerine, genel grevlere ve yer yer militanlaşan sınıf mücadeleleri üzerinde duruldu. Ekonomik krizin toplumsal ve siyasal sonuçları ile arasındaki bağı kuruldu. Aradaki etkileşim vurgulandı. Katılımcılar görüşlerini paylaştılar.

Kısa bir aranın ardından, ikinci bölümde ise yine emperyalizm ve savaşlar olguları ele alındı. Kriz ve savaşın yarattığı devrimci olanaklar, toplumsal mücadelelerin genel mantığı yükseliş ve sosyal kaynaşma dönemlerinin ortaya çıkardığı olanak ve olasılıklar parti değerlendirmeleri üzerinden yeni tarihsel dönemin içeriği ayrıntılı bir biçimde işlendi. Kitle mücadeleleri ve devrimci önderlik sorunu ve sınıf çalışması başta olmak üzere mücadele alanlarında kazanılacak mevzilerin önemine dikkat çekilerek seminer sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Zulmünü artır ki çöküşün hızlansın!

Evrin Erdoğan

Yıl 1831, yer Fransa'nın Lyon kenti. Kentin nüfusu 165 bin. Şehrin yarısı dokumacı. Sömürü piramidinin en altında bulunan işçiler düşük ücretler yüzünden açlık ve ölümlerle koyun koyuna yaşıyor. Lyon işçileri atölyelerde yiyor, içiyor ve uyuyor. İşsiz kaldıklarında sokaklarda şarkı söyleyerek dileniyorlar.

Burjuvazinin dokumacılara reva gördüğü bu dayanılmaz sefaletle karşı isyan tohumu ekilmiş, filizleniyordu; nitekim 21 Kasım'da altı bin işçi sokakları zapt ederek taleplerini haykırdılar. Çalışarak yaşamak için insanca yaşayabilecekleri bir ücret istediler. İşçi ve patron temsilcileri görüştü, işçileri oyalayarak direnişi bitirmeye çalıştılar ve işçilerin taleplerini kabul etmediler. İşçiler "grev" dedi. Patronlar "lokavt". Lyonlu dokumacılar harekete geçtiler. İş durdurarak atölyelerini terk ettiler, meydanları zapt ettiler. Ulusal muhafızlar işçilere saldırdı. İşçiler silahlandı. Öfkeliydiler, kararlıydılar. Hazırlandılar, makineleri eriterek mermi yaptılar. "Çalışarak yaşamak ya da dövüşerek ölmek" pankartıyla yürüyen kitleye otuz bin kişilik ordu ölüm kustu. Beş yüzü aşkın Lyon dokumacısı dövüşerek işçi sınıfının devrimci mücadelesinde ölümsüzeleşti. Ölen yetmiş beş asker ve subay da düşman sınıfının kayıp bilançosuydu.

Lyon ayaklanması Marx'ın deyişleriyle: "Proletaryanın savaş çanıydı." Lyon işçilerinin direnişi yaklaşan 1848 devrimlerinin ayak sesleriydi ve işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ilk silahlı çatışmaydı. İsyân sonrası dönemde kapitalizmin mezar kazıcısı proletaryanın elinde sosyalist dünya görüşü, sınıfsal zeminine oturmaya başlıyordu. 1848'de Marx ve Engels'in kaleme aldığı *Komünist Manifesto*'nun "Bugüne kadarki tüm toplumların tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir" sözleriyle başlayıp "İşçi sınıfının (proletaryanın) zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok, kazanacağı bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" ile biten savaş çağrısı böyle bir toplumsal-siyasal atmosferin ürünüydü.

O dönemden bu yana, yaklaşık iki asırdır, iktidarını ayakta tutmak için devleti tahkim eden burjuvazi, tepeden tırnağa şiddet ve savaşa dayanan bir aygıt oluşturdu. Bu azgın sınıf kininin gerisinde, artı-değer sömürüsüne dayalı kokuşmuş kapitalist sistemin, işçi sınıfının devrimci isyanıyla yıkılmasından duyulan korku var. Bu korku boşuna değil elbet. Zira Lyon isyanından bu yana proletarya pek çok kez sömürü ve zorbalığa başkaldırdı, tarihte eşi/benzeri olmayan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırdı.

Lyon ayaklanması, burjuvazinin vahşi zoruna karşı, işçi sınıfının ilk kitlesel silahlı kalkışmasıydı. Ondan sonra işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi kendi araçlarını ve örgütlerini oluşturarak devam etti. Siyasal iktidarın uyguladığı şiddet ve vahşi sömürüye karşı proletarya; yardım sandıkları-dernekleri oluşturarak sendikalaşıyor, sınıfsal temeller üzerinde birleşiyor, örgütleniyor, gizli birlikler kuruyordu. Gizli örgütlenen Komünist Birliği için Marx'la Engels'in kaleme aldığı *Komünist Manifesto*'nun yayınlanması ile şekillenmeye başlayan dönem, işçi sınıfının burjuva iktidarını yıkarak sosyalist iktidarı kurma mücadelesinde tarihsel bir dönemeçti.

Lyon'dan bugüne sınıfın komünist partileri,

Sınıflar arası mücadelenin dünden bugüne bitmek bilmeyen kıyasıya kavgası, bugün emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bunalımının geldiği bu aşamada, önemli bir eşige dayanmış bulunuyor.

komünistler burjuvazinin zoruna karşı milyonların devrimci isyanını örgütlediler. Yenilgiler ve zaferlerle örülü olan dünya devrimci sınıf hareketi tarihi yazılmaya devam ediyor. Lyon'da işçi sınıfı 1831'de yenilmişti, ancak 1871'de Paris Komünü şanlı zaferini ilan ediyordu. Sınıflar arası mücadelenin dünden bugüne bitmek bilmeyen kıyasıya kavgası, bugün emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bunalımının geldiği bu aşamada, önemli bir eşige dayanmış bulunuyor.

Kapitalizmin küresel krizinin derinleştiği ekonomik, sosyal, siyasal sorunların altında ezilen işçi sınıfı ve emekçilerin sömürüye, baskıya, savaşa ve saldırganlığa karşı bilenen öfkeleri de artmaktadır. Her sınıf ve onun temsilcileri kendi sınıf çıkarları ve istemleri doğrultusunda, çatışmaların keskinleştiği bu döneme hazırlanmaya çalışıyorlar. Bu topraklarda da dinci-gericiliğe, şovenizme, baskı ve zorbalığa dayalı olan burjuva iktidarın en büyük korkusu, işçi sınıfı ve emekçilerde biriken öfkenin isyana dönüşmesidir. Zira devrimci önderliği ile birleşmiş işçi sınıfının isyanı, bu köhne, Ortaçağ'dan kalma gericiliğin temsilcisi olan burjuva cumhuriyetinin tarihin çöplüğüne süpürülmesi anlamına gelecektir.

İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ve devrimci hareketin dünden bugüne yarattığı tüm devrimci-ilerici değerleri geleceğe taşıyacak ideolojik-politik- programatik çizgiyi inşa eden komünistler, bugün sosyalizm mücadelesinin temel güvencesidir. Bu devrimci mirasa dayanan komünistler de, sınıf eksenli devrimci siyasal faaliyeti yoğunlaştırarak bu döneme hazırlanmaya çalışıyorlar.

Üretici güçlerin geldiği aşama dikkate alındığında, kapitalizmin yapısal krizinin geçmiştekine göre çok daha sarsıcı etkiler yaratacağı görülebilir. Nitekim şimdiden patlayan sosyal mücadeleler, halk isyanları, direnişler yeni bir tarihsel dönemin kapılarını açmış durumda. Kitlelerin devrimci uyanışının bilincinde olan burjuva düzen güçleri uyguladıkları şiddetin dozunu artırmış ve aynı zamanda ideolojik araçlarını çok daha etkin bir şekilde devreye sokmuşlardır.

Açık bir zorbalığın hüküm sürmeye başladığı bu yeni döneme polis operasyonları, "komplolar", "yargısız infazlar" gözaltılar, tutuklamalar, mahkemelerle açılan keyfi davalar damgasını vurmaya başladı. Eylem ve örgütlenme özgürlüğüne yönelik engellemelerin de kol gezeceğine ilişkin önemli işaretler mevcut.

Sermaye iktidarının zorbalığı arttırması şaşırtıcı olmamaktadır. Bu nedenle biz sermayenin uşaklarını taktıkları maskelerden değil, yüzlerce işçiyi kapitalizmin sömürü tezgahlarında kurban etmelerinden, Roboski bombalamalarından, Berkin'i, Ethem'i, Uğur'u, Ahmet'i, Abdullah'ı, Mehmet'i, Medeni'yi, Hasan Ferit'i katleden ellerinden tanıyoruz. Aynı eller, yıllardır TIR'larla İŞİD çetelerine ağır silahlar dahil, her tür askeri malzemeyi taşıyor ve bu katil sürülerini halkların üzerine salıyor. Bir yandan Filistin için ikiyüzlüce timsah gözyaşları döküyor, ama öte yandan İsrail'le kol kola emperyalistlerin ileri karakolu olarak enerji alanlarında pay kapmanın heyecanı ile hareket ediyorlar.

Bu düzenin bekçilerinin, gecenin karanlığına saklanarak komünistleri teslim alacaklarını

zannedenlerin hem iç hem de dış politikadaki saldırganlıkları nasıl ki halkın direniş barikatına çarptıysa, aynı şekilde o hesapları da boşa düşmüştür. Uydurdukları senaryo hiçbir işe yaramamış, ellerine yüzlerine bulaşmıştır.

Şairin de dediği gibi: *“Girdiler kapılardan, girdiler pencerelerden- çirkindiler, korkaktılar, yarınızdılar...”* Bizi ne sermaye düzeninin aczini kanıtlayan alçak itirafçılık kurumu ne de asıl nedeni komünist olmamız olan mahkeme kararlarımız yıldırabilir. İster içerde, ister dışarıda olalım, hiçbir güç devrim ve sosyalizm davası için mücadele etmemize engel olamaz.

Komünle Paris proletaryasının gerçek kıldığı ideali, Sosyalist Ekim Devrimi ile taçlandıran Rusya proleterleri ve köylüleri idi. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti ile işçi demokrasininin düş değil gerçek olduğunu kanıtlayan devrimci proletaryanın bu topraklardaki temsilcileri olarak, tasfiyeciliğe ve reformizme karşı devrim ve sosyalizm davasının işçi sınıfı devrimciliğinin tok ve sarsılmaz savunucusuyuz.

Etrafımızı karanlık yüzleriyle sardıklarında iki sınıf iki dünyanın bir karşılaşması da başlamıştı bizim için, o kadar. Dayandığımız ideolojik-politik programatik çizgi düzen ve devrim arasında kıyasıya süren kavgaya bizi her zaman hazır tutmaktadır. Korkuyorsunuz ve korkularınızda haklısınız. Çünkü baskı ve azgın emek sömürüsüne dayalı kapitalist düzeninizin artık sonunun yaklaştığını siz de görüyorsunuz. Korktukça saldırganlaşıyorsunuz.

Bu topraklarda Haziran Direnişi ile kendini açığa çıkaran toplumsal öfke ve sokaklara taşan militan eylemlerin sınıf hareketi ile güçlü bir birleşmesi olmamakla birlikte, işçi sınıfı kölece çalışma koşullarına karşı yaygınlaşan mücadeleler yürütmekle, Greif işgali ile somutlanan fiili, meşru, militan tepkilerini yükseltiyor. Servet-sefalet arasındaki uçurum büyüdükçe “burjuva demokrasisi”nin gerçek yüzü açığa çıkıyor. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfının, emekçilerin, direnen halkların, kadınların, çocukların karşı karşıya kaldığı “terör” ve “şiddet”in tek kaynağının kokuşmuş-çürümüş kapitalist düzeniniz olduğunu saklamakta, gerçeklerin üzerini örtmekte zorlanıyorsunuz.

Kitlelerin artan devrimcileşme eğilimi, proleter eylemler, halk isyanları ve buralarda her geçen gün daha da gelişen kendini savunma iradesi kâbusunuz oluyor. Siyonist vahşete karşı yiğitçe direnen Filistin halkının, emperyalistler ve işbirlikçileri için ezilmesi gereken bir güç sayılması da bundandır. Kara propaganda ile komünist avına çıkmanızın “terör” demagojisi yapmanızın nedeni de bu. Çığırından çıkmış kör şiddetin sahibini arıyorsanız, kanlı ellerinize bakın; orada çirkin yüzünüzü göreceksiniz. Reyhanlı'da

bombanın faili de, doksanlarda kontrgerilla operasyonlarının, faili meçhullerin, Sivas'ın, Gazi'nin faili de, kokuşmuş burjuva düzeninizdir.

Yalanlar da provokasyonlar da sizin işiniz. Pusu kurarak/kurdurarak öldürmeyi, linç etmeyi, idam sehпасı kurmayı tarihiniz boyunca aralıksızca uyguladınız. Şimdi de etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığı körüklüyor, emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı kitlelerin birleşik direniş sergilemesine engel olmaya çalışıyorsunuz.

Genelde kapitalist/emperyalist sistem, özeld e Türk sermaye devleti her tür baskı ve zorbalığa başvuruyor. Fakat bu vahşetlerin hiçbiri işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların isyan ateşini söndüremedi, söndüremeyecek. Şengal'de, açlık ve susuzluktan ölen çocukların, IŞİD çeteleri tarafından pazarlarda satılan kadınların, halkların üzerinde estirilen gerici vahşetin, Filistin halkının üzerine atılan her bombanın failinin siz olduğunu biliyoruz. Siyasal iktidarınızın, vazgeçilmez bir aracı olan şiddet ve zora karşı mücadele verenleri bu nedenle karalıyor, hedef tahtasına çakıyorsunuz. Gaz bombalarına, plastik ve gerçek mermilere karşı direnenler, gaz maskesi ve puşi takanlar sizin için “terörist”.

İktidarınızı milyonlarca işçinin ürettiği artı-değer sömürüsü üzerine kurduğunuz yetmiyormuş gibi, ayrıca da çalıp çırpan, soyanların görevlerinin başında kalıp, mahkemeler tarafından aklıldığı bir düzenin uzun süre ayakta kalacağına inanıyor musunuz?

Düzeninizin tüm kurumlarına karşı güven her geçen gün sarsılmaktadır. İşgaller, grevler, direnişler sermaye düzeninin maskesini indiriyor. Şiddet demagojiniz de yerle bir oluyor. İşte bu noktada, burjuva düzeninizin bizi tutsak alarak engelleme çabasının gerisinde, sınıf hareketiyle komünistlerin birleşmesinden duyduğunuz korku vardır, biliyoruz. Sınıf hareketinin devrimcileşmesinin, kurduğunuz dengeyi sarsacağına farkındasınız. Sizin asıl patlamasından telaşa düştüğünüz; birleşik, kitlese ve militan devrimci sınıf hareketidir. Sınıfın toplumsal muhalefetin öncülüğüne soyunarak sınıf kavgasında en önde yer almasıdır korkunuz.

Dünden bugüne işkence tezgahları, zindanlar, kurşunlar, katliamlar komünistleri durduramadı. Öldürerek yok edemediğiniz gibi, zor ve baskı aygıtlarınız, karalamalarınızla da bizleri boğamazsınız. Tarih tanıklır, zulmünüzü arttırınız ki çöküşünüz hızlansın.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

12.08.2014

TKİP dava tutsağı

TKİP dava tutsağı Erdoğan'ın tedavisi engelleniyor

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 27 Ağustos'ta İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şube binasında düzenlediği basın toplantısıyla Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'ın sağlık durumuna dikkat çekti.

Basın toplantısında BDSP adına açıklamayı, Haziran Direnişi sürecinde tutuklanan ve ilerleyen sağlık sorunlarına rağmen 5 ay boyunca tahliye edilmeyen **Burcu Koçlu** okudu.

Açıklama, cezaevlerindeki tecrit, baskı ve sürgünlerin devrimci öncüyü teslim alma politikasının bir parçası olduğu hatırlatılarak başladı. Devrimci öncünün teslim alınmasının işçi ve emekçilerin, topyekün tüm ilerici toplumsal hareketin kırılması anlamına geldiği belirtilen açıklamada, pek çok tutsağın tahliye edilmesi gerekirken tecrit duvarları arkasında ölüme terk edildiğini belirtti.

Evrin Erdoğan'ın yaşadığı sağlık sorunları, hapishane yönetiminin baskılarını şöyle özetledi: *“Evrin Erdoğan da kronik bronşit astım hastalığı yüzünden geçirdiği kriz ardından hem hastalığı hem de onun tetiklediği sol bacak-kalp şikayetlerinden kaynaklı yapılan hastane sevklerinin 37 derece sıcakta ringle yapıp hastane mahkum koşuşundaki havalandırmasız, camsız, tuvaletsiz sigara kokan koşullarda bekletilmesinden kaynaklı Yeşilyurt Eğitim Araştırma Hastanesi'ne götürüldüğü zaman astım krizi geçirip acile kaldırılmıştır. Bu uygulama tedavinin engellenmesi ve sağlığın kötüleşmesi anlamına gelmektedir.”*

Açıklama, hapishanelerde bulunan tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılması talep edilerek ve hapishanelerde yaşanacak ölümlerden Adalet Bakanlığı ve cezaevi yöneticilerinin sorumlu olacağı belirtilerek bitirildi.

Basın açıklamasının ardından Evrim Erdoğan'ın görüşçüsü **Ayla Subaşı** konuştu. Erdoğan'ın, hapishanede ilk gün su verilmeden bir hücrede bekletildiğini daha sonra koşu götürüldüğünü söyleyen Subaşı, koşu götürüldüğünde astım krizi geçiren Erdoğan'ın hastaneye ambulansla götürülmeyip ring aracı ile götürüldüğünü ifade etti. Subaşı, ağır hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep etti.

Toplantıda İHD adına konuşan **Caner Canlı**, hasta mahpusların sorunlarının gün geçtikçe büyüdüğünü söyledi. 200'den fazla ağır hasta tutsak olduğunu ve bu mahpusların tahliye edilmesi gerektiğini belirten Canlı, ellerinde adli tıp raporları olduğu halde ağır hasta tutsakların halen hapishanelerde tutulmasının insan haklarına uymadığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Hastaneye gitmek lüks mü?

Sağlıkta Dönüşüm Programı ve GSS gerçeği, her geçen gün daha net görülüyor. "Sağlıkta reform yaptık, artık hastane kuyruklarında beklemek yok, artık herkesin sosyal güvencesi olacak" türünden aldatmacalarla Sağlıkta Dönüşüm Programı yaşama geçirilmişti. Bunun aslında sağlıkta özelleştirme demek olduğu, bu projeye sağlık alanına bütçeden daha da az pay ayrılacağı, sağlıkta ticarileşmeyle birlikte sağlık hakkının paralı ve pahalı hale geleceği devrimci ve ilerici güçlerce dile getirilmiş, eylemlere konu olmuş, ancak toplumsal muhalefetin yetersizliği koşullarında buna engel olunamamıştı.

Gelinen yerde paralı ve pahalı hale getirilen sağlık hizmetlerine ulaşmak işçi ve emekçiler için her zamankinden daha zor ve adeta lüks hale gelmiştir. Son olarak muayene ücretlerine yapılan yüzde 100 zam ile yoksullukla boğuşan milyonların yaşamı daha da zorlaşacaktır. Sağlık Bakanlığı'nın bu yeni düzenlemesi ile sosyal güvencesi olmayanlar, prim borcunu öde(ye)meyenler, 'milletvekilleri ve turistler' kamu hastanelerinden zamlı ücretler üzerinden muayene olacak. 15 lira olan SGK'sız muayene ücreti 30 lira olurken, tetkik ve diğer sağlık hizmetleri ve rapor alımlarında da zam yapıldı. Devlet hastanesinden alınacak sağlık raporunun ücreti 3 liradan 20 liraya çıkarıldı. Sosyal güvencesi olmayan yoksullar gerçeği ortadayken bir de muayene ücretlerine yapılan böylesi zamlarla sermaye devleti açıkça parası olmayan yoksullara "ne haliniz varsa görün" demektedir.

Bu gerçeğin üzerini örtmek için bu zammı gerekçelendirirken milletvekilleri ve turistlerin de kamu hastanelerinden zamlı ücretler üzerinden muayene olacağı söyleniyor. Sanki milletvekilleri kamu hastanelerine geliyormuş gibi! Diyelim ki geldi. Aldıkları milyarların yanında ödeyecekleri ücret ne kalır ki? Sermaye hükümeti AKP adeta yoksullarla dalga geçmektedir.

Yaşanan sağlıkta özelleştirmenin sonucudur!

Özelleştirme politikaları işçi ve emekçileri 1980 darbesiyle yaşama geçirilen 24 Ocak Kararları'ndan beri tehdit etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaç duyduğu neo-liberal bu politikalar ve projeler IMF-DB direktifleri doğrultusunda sermaye hükümetlerince bizlere dayatılmıştır. Özelleştirme saldırısının sağlıktaki yansıması ise AKP dönemi ile birlikte hız kazanan Sağlıkta Dönüşüm Programı ile adım adım yaşama geçirilmiştir. Öncelikle kamu sağlık birimlerinin Sağlık Bakanlığı'na devredilmesi gibi mevzuat değişiklikleri ile süreç başlamış, sonrasında Genel Sağlık Sigortası ve Aile Hekimliği'ne ilişkin yasal değişikliklerle, Kamu Hastaneleri Birlikleri, Tam Gün Yasası gibi düzenlemelerle devam edilmişti. Özetle Sağlıkta Dönüşüm Programı ile sağlık alanı piyasa koşullarına göre yeniden düzenlenmiştir. Bu proje ile "Genel Sağlık Sigortası" adı altında emekçiler sağlık hizmetlerini serbest piyasa koşullarına göre almakta, sağlık kurumları birer işletme gibi çalışmakta, hastalar müşteri sayılmaktadır. Yanı sıra Sağlıkta

Dönüşüm Projesi ile kişi başına düşen sağlık çalışanı sayısı azaltılmış, koruyucu sağlık hizmetlerinden vazgeçilmiş, Verem Savaş Dispanserleri, Ana Çocuk Sağlığı merkezlerindeki ücretsiz aile planlaması gibi hizmetler kaldırılmış, hastanelerde her işlemde katkı payı adı altında para ödeme devri başlamış, tedavi için ihtiyaç duyulan ya da ameliyatlarda kullanılması gereken malzemeler hastalar tarafından özel sağlık işletmelerinden satın alınmak zorunda bırakılmış, bazı hastalıklar ve ilaçlar sigorta kapsamı dışına alınmıştır.

Neler vaat edilmişti?

2012 yılında yürürlüğe giren Genel Sağlık Sigortası'nın herhangi bir sosyal güvencesi olmayan kişilerin sağlık hizmetlerinden yararlanabilmesi için geliştirildiği ve SSK, BAĞ-KUR ve Emekli Sandığı gibi herhangi bir kuruma bağlı olmayan kişilerin de "mağdur olmaması" için getirildiği iddia edilmişti. Buna göre kişi başına düşen aylık geliri brüt asgari ücretin üçte birinden yüksek olanlar GSS'den yararlanmak için prim ödemek zorunda bırakılırken, geliri brüt asgari ücretin üçte birinin altında olan yurttaşların primleri ise genel bütçeden karşılanıyor. Bu sayı Aralık 2012'de 11 milyon 357 bin 306 iken, Aralık 2013'te bu sayı 12 milyon 351 bin 352'ye yükselmiştir. Sayıları giderek artan yoksul kesim sağlık kurumlarından "en asgari düzeyde" sağlık hizmeti alabilmek için uğraş vermektedir. Bu da AKP'nin bir başka başarısıdır!

Genel Sağlık Sigortası primlerini ödeyemeyenler ise sağlık güvencelerinden ve sosyal hizmetlerden yararlanamayacaktır. Bu son zamlarla birlikte milyonlarca işsiz, herhangi bir sosyal güvenceden mahrum bırakılan yoksullar, sigortasız çalıştırılanlar, prim borcunu ödeyemeyenler daha da mağdur edilirken, devlet bu mağduriyeti kârlı bir kazanç çevirme hesabındadır.

Özetle sermayenin ve AKP'nin politikaları nedeniyle yoksulluk, güvencesizlik, sağlıksızlık giderek artmaktadır. Sağlık gibi en temel insani hakkın paralı hale getirilmesi ise ancak kapitalizmin vahşiliğiyle açıklanabilir. Yapılması gereken; herkes için eşit, parasız, nitelikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı için, örgütlü bir şekilde mücadeleyi büyütme.

Hastalıklı düzene son verelim!

Geçen hafta medyada ilaç tekellerini fazlasıyla memnun edecek bir haber vardı. Haberde Sağlık Bakanlığı'nın verilerine göre 3 milyon olan sinir hastası sayısının 9 milyonu aştığı belirtiliyordu. Bu sayı sadece destek almak amaçlı sağlık kuruluşlarına başvuruları belirtmektedir. Gerçekte ruhsal rahatsızlık yaşayıp tedavi için sağlık kuruluşlarına başvurmayanların sayısı çok daha fazladır. Bunda toplumun kültürel algısı "bana deli derler" gibi bakış açısı ve hastalığın özelliği "kabullenmemek" etkilidir. Bütün bu nedenlerden dolayı Sağlık Bakanlığı'nın verileri gerçek hasta sayısının çok altında kalıyor.

Gerçi sağlık kuruluşlarına başvuruların da gerçek anlamda tedavi olma şansı yok. Çünkü ruh sağlığımızı her gün daha çok bozan şey kapitalist düzendeki yaşam koşullarının kendisidir. Şöyle ki; insanın ruhsal ve bedensel olarak dengede kalabilmesi için beslenme, barınma, sevgi, saygı, güvende olmak gibi insani gereksinimlerinin karşılanması gerekir. Ama kapitalist düzende sadece parası olan iyi beslenip, lüks içinde yaşayıp, saygı görürken, toplumun geri kalan büyük kesimi yaşayabilmek için azgın kapitalizmle boğuşmaktadır. İşçileri, emekçileri, yoksul kesimleri kapitalist koşullar sürekli işsizlikle, açlıkla, mevcut haklarını, kazanımlarını dahi elinden almakla tehdit etmektedir. Sürekli bu tehditler altında yaşayan bireylerin de sağlıklı kalması mucizedir. Zaten emeği kendisine yabancılaşarak onun üzerinde baskı aracı olarak geri dönmüştür. Doğadan kopmuş olmak ve birbirimize yabancılaşmış olmak da cabası.

Bu düzen bize şunu söylüyor; paran kadar değerlisin, paran kadar sevilirsin, paran kadar yersin, içersin, paran yoksa bu senin sorunun! Kapitalist düzenin bu şiddeti bizi fena halde örseliyor. Önce bu koşullarla bireysel olarak savaşıyoruz. Başaramayınca da psikoloji biliminin tabiriyle, öğrenilmiş çaresizlikler yaşayıp, anti-depresan haplarıyla çaresizliğimizi unutmaya, bastırmaya çalışıyoruz. Anti-depresan ilaçlar ruhsal hastalığın belirtilerini bastırma aracıdır. Hastalığı tam anlamıyla tedavi etmez. Çoğu zaman daha da kronikleştirir.

Bizden geriye kalansa ilaç tekelleri için müşteri olmaktadır!

Müşteri olmak dışında mademki kaybedecek bir şeyimiz kalmadı, o zaman her şeyi kazanmak için mücadeleye! İnsani olan her şeyin kar hirsına kurban edilmesine, bencil, çıkarıcı, sınıflı, sömürüye dayalı hastalıklı düzene son vermeye! Çünkü hasta toplumda sağlıklı birey yetişemez.

Kadınlardan Ortadoğu'daki katliamlara tepki

Ortadoğu'daki savaşa ve kadın katliamlarına dikkat çekmek için eylemler düzenleyen kadınlar, ezilen kadınlar ve halklarla dayanışmayı büyütme çağrısı yaptılar.

İstanbul

26 Ağustos'ta Taksim Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'li kadınlar, "Kadınlar barış istiyor" yazılı pankart açarak oturma eylemine başladılar. Ortadoğu'daki savaşa ve kadın katliamlarına dikkat çekilen konuşmalar yapılarak çevreye seslenen eylem, basın açıklamasının okunması ile sürdü.

Irak'ın Şengal bölgesinde IŞİD saldırılarının yaklaşık bir aydır sürdüğüne dikkat çekilen açıklamada, şunlar aktarıldı: "Bu süreçte; Binlerce Ezidi kadın ve çocuk katledildi, göç yollarında açlık ve susuzluktan dolayı öldü. Ele geçirilenler savaş ganimeti olarak pazarlarda çarşafların içine sokulup, zincirlere bağlanıp cariye/köle olarak satıldı."

Kadınların kamplarda ve kampların dışında şiddete uğradığına ve bunun yanı sıra ucuz iş gücü olarak kullanıldığına vurgu yapılarak, Türk sermaye devletinin katliamlardaki ortaklığına, her türlü saldırılar ve insani ihtiyaçlar çerçevesindeki almadığı önlemlere işaret edildi. Eylem, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde alanlara çıkma çağrısı ile sona erdi. Ardından bir süre, 1 Eylül Dünya Barış Günü gündemli bildirimlerin dağıtımı yapıldı.

Ankara

DİSK, KESK ve TTB üyesi kadınlar Ortadoğu'daki katliamlara karşı 26 Ağustos'ta Güvenpark'ta eylemdeydi. Türkçe, Kürtçe ve Arapça savaş ve saldırganlığı protesto eden pankart açan kadınlar, aynı zamanda yüzlerini siyaha boyayarak, savaşlarda kadınların yaşadıkları acıları sembolik olarak yansıttılar. Kürt, Ezidi, Arap, Alevi, Keldani kadınların yaşadıkları acılara ve yıkımlara tepki gösterilen eylem esnasında "Ezidi kadınlar yalnız değildir!", "Jin jiyan azadi!", "Kadın, yaşam, özgürlük!" sloganları atıldı.

Daha sonra gerçekleştirilen basın açıklamasında Ortadoğu'da yaşanan katliamlara değinildi. Şiddet, tecavüz, katliam ve savaşa karşı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde alanlarda olma çağrısı yapıldı.

Mersin

Mersin Kadın Platformu üyeleri Forum Alışveriş ve Yaşam Merkezi'nde bulunan Atıf Yılmaz Meydanı'nda bir araya gelerek, buradan Barış Meydanı'na yürüdüler. Eylemde "IŞİD'in karanlığına inat kadınlar dünyayı aydınlatacak" pankartı taşındı. Kadınlar giydikleri siyah elbiseyle ellerine zincir vurarak yürüdüler.

Burada okunan basın metninde şunlar ifade edildi: "Ortadoğu'da bitirilmek istenmeyen bir savaş var. Başta petrol olmak üzere, bölgenin tüm kaynakları üzerinde gelişen paylaşım savaşında en çok yoksul halklar, kadınlar ve çocuklar etkilenmektedir. Bugün Suriye, Rojava, Şengal ve Gazze'deki durum ortadadır. Kitle katliamlarının son örneği IŞİD çetesi üzerinden Şengal'de Ezidi halkına yönelik yapılandır. IŞİD çetesi hegemonik güçler bir araya getirip öne sürmüş, başta Suudi Arabistan, Katar yönetimleri ve AKP olmak üzere bir çok gücün desteklediği ve bazı yerel gerici güçlerin de parçası olduğunu kanıtlamaktadır."

Kadın cinayetlerine öfke

Dersim'de 23 Ağustos akşamı eşi tarafından tabancayla vurularak cinayete kurban giden Meral Timtik'in katledilmesini protesto etmek için biraraya gelen yüzlerce kadın, Timtik'in vurulduğu işhanının önünde mumlar yaktı ve karanfiller bıraktı.

Dersim Kadın Platformu tarafından örgütlenen yürüyüş için Sanat Sokağı'nda toplanan yüzlerce kadın, Timtik'in vurulduğu işhanının önündeki anmanın ardından Seyit Rıza Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasını Dersim Kadın Platformu adına Fatoş Arğın okudu.

Açıklamada, kadın cinayetlerinin sürekliliğine, şiddetin uluorta yerlerde işlenme rahatlığına vurgu yapıldı. Açıklamanın devamında şu ifadeler yer aldı: "Bizlere düşen sadece arkadaşımızın yasını tutmak değildir. Bugün Türkiye'nin dört bir yanından gelen kadın katliamları haberi dün yanı başımızda olmuştur. Ve yarın hangimizin başına geleceği belirsizdir. Bunun korkusuyla yaşamak istemiyoruz. Bugün tüm duyarlı Dersim halkı ile beraber bu vahşete dur demek için toplanmış bulunuyoruz. Yarın bir başka arkadaşımızın cenazesini omuzlarımızda taşımamak için toplandık."

Açıklamada, yetkili kurumlara da seslenilerek kadın katillerini aklayan, katliamları engellemeyen devlet kurumlarının cinayetlerin ortağı olduğu, kadın katliamları için meclis olağanüstü toplanana kadar eylemlerin süreceği belirtildi. Kadınlar, açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

Emekçi kadınlardan emperyalist savaş protestosu

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) 27 Ağustos'ta gerçekleştirdiği eylemle emperyalist savaş politikalarını protesto etti.

Eylem öncesinde Cennet Mahallesi Hürriyet Caddesi girişinde buluşan EKK, eyleme çağrı yapan el ilanlarının dağıtımını gerçekleştirdi. Ardından "Şengal'de, Kobanê'de, Filistin'de savaşın en ağır faturasını kadınlar ve çocuklar ödüyor! Emperyalist, Siyonist, gerici savaş ve saldırganlığa hayır!" ozaliti ve katliamları teşhir eden dövizler açarak yürüyüşe başladı.

Yürüyüş boyunca gerçekleştirilen konuşmalarda emperyalist, siyonist güçlerin, IŞİD gibi gerici çetelerin Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiği, bu vahşetten de en çok kadınların ve çocukların etkilendiği söylendi. İşçi ve emekçilere bu vahşet karşısında direnen Ortadoğu halklarıyla dayanışma çağrısı yapıldı. Ayrıca konuşmalarda dinci-gerici AKP iktidarının Ortadoğu'da yaşanan vahşette oynadığı işbirlikçi rol de teşhir edildi.

Sık sık sloganların atıldığı eylem boyunca pek çok kişi alkışlarıyla destek oldu. Eylem Hürriyet Caddesi çıkışında dayanışma çağrısının yinelenmesi ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/35 * 29 Ağustos 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezir Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19 **Güngören / İstanbul**

Halkların Vietnam'dan doğan güneşi

Komutan Ho Amca

Öldürdüğüm her bir adamınız için benim 10 adamımı öldürebilirsiniz; ancak bu eşitsizliğe karşın ben kazanacağım ve siz, kaybedeceksiniz!

Cayır cayır yanıyordu Vietnam ormanları. Çaresiz köylülerin kendilerinden fakir kulübeleri cayır cayır... Yürekler, bedenler, Ling Tye'nin elleri... Fakat komünistlerin Vietnam topraklarına ettikleri devrimci fikir tohumlarına işlemedi napalm ve portakal. Komünizmin ekildiği topraklarda er-geç yeşereceğine kanıt bir çiçek gibi uzanıyor Vietnam Devrimi halkların bahçesinde. Rus menekşelerinin ve Arjantin güllerinin yanında Filistin papatyalarına yer açılmış bile. Emperyalistlerin soğuk rüzgarlarından esirgiyor bahçemizi sönmek nedir bilmeyen güneşler, Lenin'ler, Che'ler, adı gibi ışık olan, işte ihtişamıyla parlıyor mücadelenin gök kubbesinde Ho Chi Minh'ler!

Bir şehrin ismini, bir halkın kaderini değiştiren önder, nam-ı diğer "Ho Amca". Vietnam Devrimi'nden bugüne anti-emperyalist mücadelenin ateş hattında koşturan bir gerilla, Lenin'den Mao'ya gözlerini dünyaya, ufkunu evrensele açmış bir komünist ve halkının özgürlük mücadelesini tam bağımsız bir hatta tavizsiz ören çelik iradeli bir devrim komutanı... İmkansız gözüyle bakılan Vietnam bağımsızlığının mimarı, mücadeleye ve halkların direnişine duyulan sonsuz bir inancın sönmeyen meşalesi olan bu sözleri ile bize ancak tutarlı ve inatçı bir ısrarın devrimci olabileceğini ve devrimci bir inancın da sürekliliğini koruduğu takdirde er ya da geç kendini kanıtlayacağını gösteriyor. Ho Chi Minh'inkisi işte böylesi bir şey; mücadelenin inatçı, devrimci, tutarlı ve sürekli olanı. Yani düşmanı titreten cinsinden.

Onun adını hatırlamaya ve hatırlatmaya bugün her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Halkların üzerine bombaların olanca şiddetiyle yağdırıldığı bu zamanlarda hortlayan emperyalizme karşı örülecek mücadelenin anlamını ve içeriğini en sade ve en çetin haliyle bize o anlatıyor. O anlatıyor bize dört taraftan çevrilen bir ülkenin sınırlarını yeniden çizmeyi ve bu sınırları aşmayı. O anlatıyor kuşatma altındaki bir halkın içindeki yılmayı öldürüp kaderini tayin etme hakkını silahlı elleriyle yeniden almasını. Anti-emperyalist mücadelenin ana hattının anti-kapitalizm olduğunu bize Ho Amca öğretiyor. İsmi de boyunun da kısa olduğuna bakmayın, halkların belleğine "Ho Amca" olarak kazınan devrim tarihinin bu en mütevazı önderi Ho Chi Minh'in adı bitmeyen bir efsane, on yıllardır sönmeyen bir ışığın anlatımıdır!

Vietnam halkının sömürgeci emperyalistlere karşı verdiği özgürlük savaşında Ho'nun bayrağını devralan yoldaşı efsane general Vo Nguyen Giap da zaferden yıllar sonra, 1990'da yapılan bir röportajda kendisine sorulan "Acaba yenmeseydi Amerikan kıyımına daha ne kadar direnmeyi tercih ederdi?" sorusuna verdiği yanıtla Ho'nun ve kadrolarının onlarca yıllık, Vietnam halkının yüzlerce yıllık direnme geleneğinin bir özetini veriyor: "Belki 20 yıl, belki de 100.. Neye mal olacağına bakmaksızın, kazanmak için ne kadarı gerekiyorsa işte o kadar. Onun tek bir kaygısı vardı, o da zaferdi."

Napalm bombaları ile yüzlerce Vietnamlı aynı anda yakılırken, portakal gazlarıyla binlerce insan nesiller boyu sürececek bir zehir ile sınanırken, ölüm sanki parçalanmış alınlarına yazgı olmuş gibi Uzak Asya'da kıyımlara terk edilen bu fakir, bu kara donlu, bu cılız, bu sersefil insanlar (böyle tarifliyordu direnen Vietnamlıları çok satan bir Amerikan gazetesi) tarih kitabında kendilerine biçilen sayfaları yırtıp attılar emperyalistlerin önüne! Ve yeniden yazdılar anlatılması hala yasak olan bir hikayenin en görkemli birkaç paragrafını. Bu cılız ellerde patlayan namlular püskürttü stratejik köylerdeki özel timleri, kötü donatımlı gerillalardı o koca füzelerin, uçakların çarklarını kıran. Ho Chi Minh'in devrimci önderliği altında

gelişen ve sistematik saldırılara uzun yıllar direnerek zafere ulaşan Vietnam halkı imkansız başarılar aslında imkansız diye bir şeyin olmadığını tüm ezilen halklara işte böyle gösterdi. Bu kadar zor olan bu kadar basitti halklar bir araya geldiğinde.

Vietnam Devrimi'nin ölümsüz komutanı Ho, adı gibi "ışık tutan" bir önder olarak bize iki önemli miras bıraktı. Birincisi, dünyanın en zalim emperyalist savaşına karşı halkların nasıl direneceği ve kazanacağı; ikincisi; ise bir halk önderinin ve bir devrim komutanının nasıl olması gerektiğini öğütleyen mütevazı bir kişiliğin yaşam öyküsü...

Vietnam halkının fikrinde ince bir güldür, uzanmaktadır hala. Eskimiş pabuçları, mütevazı hırkasıyla bir Hint fakiri kadar mülksüz ve mütevazı tavri bize bir devrimin önderi hakkında savaş kitaplarında sunulandan çok daha fazlasını anlatırken savaş pratiği ve zafere kadar uzlaşmayan kavgası felsefe öğretilerini aşan bir yerden bize bakan bir bilgeyi tarifliyor. Devrimci bir kafanın militan bir bedenle bütünleşmesinin özetidir Ho adı. Önder vasfının bir meczup sadeliğiyle taçlanması. Yüreğin iradeyle, iradenin bilinçle, bilincin silah tutan ellerle sınanması! Ve başarılı geçirilen her sınavın ardından demlenen bir çay gibi hepsinin harmanlanmasının adıdır. "Çeliğin duyarlıkla bileşimi" olarak anılan özgün bir kişiliğin uzun hikayesidir... Halkların dilinden aktarılır coğrafyalar ve ırmaklar boyu. Ve ezilen halkların en direngen topraklarından biri olan Türkiye'den bir komünistin dizelerinde bulur adı anlamını yeniden, Ho Vietnam'da ışık, Türkiye'de Ümit olur; bu zaferden önce son bir kucaklaşmadır:

*Elinde bir demet çiçek tutan küçük kız
bu taşıdığı kaçınıcı ölüm
Vietnam'da, Saygon'da
Senin gibiler arttıkça küçük kız
değişecek bu şehrin ismi
-Ho Amca diyecekler-
bu demet demet çiçeklerin ürettiği
tabut tabut ölümlerin ülkesinin
hikayesinde**

* **TKİP** şehidi **Ümit Altıntaş**'ın "Robert" adlı şiirinden.